Celebră autoare de
bestseller-uri
Recunoscută de **New York Times**

SANDRA BROWN

Fanta C

SANDRA BROWN

Marcia Gheorghe

Fanta C
by Sandra Brown

© copyright 1987 by Sandra Brown

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii ***MIRON.***

© copyright grafică Editura MIRON.

SANDRA BROWN

Fanta C

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRON

București - 1993

ISBN 973-95056-0-6

Fanta C

1

Prima dată a fost fermecător.

Am făcut dragoste în grajd în miros de fîn, cai şi praf. Unirea noastră a fost fierbinte şi plină de dorinţă. La sfîrşit, trupurile noastre luceau de sudoare. Istoviţi, stăteam îmbrăţişaţi. În părul meu se prinseseră fire de paie. El mi le scotea în joacă, în timp ce eu priveam, încîntată, cum strălucea soarele prin crăpăturile din pereţi, aruncînd raze de lumină şi umbră pe pieptul lui

mare şi acoperit de păr.

Fusese destinat să se întîmple, deşi momentul l-a ales el. Mă întorsesem călare pe unul din cei mai buni cai pur-sînge ai tatei, după cursa zilnică. Inima a început să-mi bată cu putere cînd l-am văzut pe îngrijitorul grajdului rezemat de colţul clădirii. Nu mai era nimeni în curte.

L-am privit cu aerul de superioritate pe care mi-l dăduse educaţia aristocratică, iar el a pornit spre mine fără să se grăbească. Zîmbind cu aroganţă, mi-a cuprins mijlocul pentru a mă ajuta să cobor din şa. Vrînd să-i zdruncin acea încredere în sine şi îngîmfarea care păreau de neclintit, intenţionat mi-am lăsat trupul să alunece provocator pe partea lui frontală, înainte ca ghetele mele să atingă pămîntul. I-am văzut privirea întunecîndu-i-se, dar triumful meu a fost de scurtă durată.

Sfidînd buna-cuviinţă, el a continuat să mă ţină strîns. Mi-am ridicat privirea cu o dorinţă vădită. Era şi mai puternică datorită faptului că era angajatul tatălui meu şi, deci, cu mult sub poziţia mea socială. Orice fel de relaţie intimă între el şi mine era strict interzisă. Delicios de tentant.

Şi, în plus, el era irlandez, eu, englezoaică. El era sălbatic, răzvrătit şi cu un temperament tot atît de agitat ca Marea Irlandei. Eu fusesem crescută

într-o atmosferă de rafinament. Cunoşteam franceza şi latina, în timp ce el abia cunoştea limba engleză şi era în mod frecvent auzit rostind unele vulgarităţi al căror înţeles nu îl puteam bănui. Dacă zvonurile erau adevărate, o sticlă de whisky nu mai apuca să vadă lumina zilei. Eu aveam voie uneori să beau un păhărel de lichior înainte de cină şi numai în zile deosebite. Mîinile mele erau imaculate. Ale lui, nu. Dar acest lucru nu a avut importanţă cînd mi-a cuprins mijlocul trăgîndu-mă şi mai aproape.

Şi-a aplecat capul apoi şi m-a sărutat ca şi cum ar fi avut tot dreptul. O buclă din părul lui lung şi dezordonat mi-a căzut peste sprînceană, cînd şi-a aplecat capul şi mai mult apăsîndu-şi gura pe a mea.

Deşi nu făcea altceva decît să răspundă dorinţei pe care, fără îndoială, că o zărise în privirea mea, îndrăzneala lui m-a înfuriat. Am încercat să mă desprind de vesta lui din piele, dar duceam o luptă care era de la bun început pierdută, nu numai datorită forţei lui superioare, ci datorită mie însămi şi pasiunii care îmi făcea sîngele să clocotească. Recunosc că n-am încercat prea mult să mă eliberez din îmbrăţişarea lui sau să scap de limba lui lacomă cînd mi-a împins-o printre buze dezvirginîndu-mi gura.

În clipa aceea am simţit că leşin.

Fără suflare şi slăbită, l-am urmat, împleticindu-mă, în umbra grajdului. Doar asta voisem, nu? Nu la asta ar fi trebuit să conducă toate acele priviri înfierbîntate pe care le schimbam între noi de săptămîni întregi? Nu fusesem eu cea care, prin atingeri întîmplătoare şi gesturi provocatoare, îl poftisem să facă exact acest lucru? Acum aveau să mi se dezvăluie multe secrete. Nu muream de curiozitate să aflu ce şuşoteau servitoarele între ele?

Chiar dacă m-aş fi răzgîndit, nu m-ar mai fi lăsat el. M-a lipit de stinghiile uneia dintre boxe. Fînul era pînă la genunchi, dulce mirositor şi proaspăt. Înăuntru era cald. Şi întuneric. Firişoare de praf dansau în aer la fel de nebuneşte ca şi simţurile mele. Cu buzele încă lipite de ale mele, el îşi mişcă trupul în aşa fel ca eu să simt cît de mare îi era dorinţa. Acel trup puternic şi agil pe care îl urmărisem în siguranţă din dosul perdelelor dormitorului meu, era acum lipit de mine cu o familiaritate alarmantă. Pulpele îmi tremurau, dar se depărtară ascultătoare, cînd el îşi strecură genunchii între ele.

Mîinile lui se îndreptară direct spre eşarfa pe care o aveam în jurul gîtului. O desfăcu trăgînd uşor de ea şi apoi desfăşură toată acea mătase albă lăsînd-o să cadă în fîn. Nasturii-perlă ai bluzei mele nu au reprezentat un obstacol pentru

mîinile lui cercetătoare. Alunecară din butonierele brodate de mînă, fără să opună nici o rezistenţă.

Am gemut cînd i-am simţit pe sîni mîinile înăsprite de muncă. Lenjeria mea din batist l-a făcut să devină nerăbdător. Mi-a tras-o în jos şi sînii s-au eliberat ajungînd în palmele lui bătătorite.

Copleşită de acele senzaţii ciudate, am închis ochii. Capul mi-a căzut pe stinghii şi m-am predat total cînd gura lui a început să îmi acopere trupul tremurător cu sărutări fierbinţi. Nu-mi închipuisem niciodată că buzele, dinţii şi limba unui bărbat puteau să ofere o asemenea plăcere. Era păcat, nu? Nu descria **Cartea de rugăciuni** *aceste sentimente care mă străbăteau ca fiind plăceri trupeşti? Erau îngrozitor de păcătoase. Şi, totuşi, atît de fermecătoare. Sfîrcurile mi se întăriră sub atingerea umedă şi rapidă a limbii lui. Arcuindu-mi spatele, i le-am împins şi mai mult în gură. Fără să vreau, i-am rostit numele.*

– Şşş, şşş, iubita mea, mi-a şoptit el cu accèntul melodios care îmi plăcea atît de mult. Trebuie să fim prudenţi.

Mîinile lui nu ştiau ce era aceea bunăcuviinţă. Nu ascultau de nici o regulă. Alunecară pe sub fusta costumului meu de călărie din catifea rubinie, se strecurară printre straturile

jupoanelor din dantelă pînă cînd ajunseră să îmi atingă pielea. Şoapte de iubire, presărate cu expresii irlandeze, îmi umplură urechile în timp ce mă mîngîia cu o tandreţe opusă nerăbdării lui crescînde.

Şi-a desfăcut pantalonii şi l-am văzut. Dimensiunea excitării lui m-a speriat. El a observat teama din privirile mele şi mi-a alungat-o cu vorbe de alinare. Bărbăţia lui era caldă, netedă şi tare cînd a intrat în mine, umplîndu-mă. Gemetele noastre se amestecau cu umbrele din grajd. Extraordinara plăcere oferită de trupurile noastre împreunate m-a făcut să-mi ies din piele. Îmi treceam degetele prin părul lui şi el îmi săruta sînii cu pasiune. Cu fiecare zvîcnire pătrundea în mine şi mai adînc. Şi mai adînc. Pînă cînd...

– Elizabeth!

Elizabeth Burke fu trezită brusc din fantezia ei de către glasul exasperat al surorii sale. Ochii ei, care fuseseră descrişi ca fiind de un albastru-porţelan, se fixară asupra femeii care se afla în pragul magazinului ei. Pe chipul acesteia era o încruntătură pe cît de afectivă şi tolerantă pe atît de dezaprobatoare. Lilah, care era cu doi ani mai

mică decît Elizabeth, clătină din cap şi scoase un sunet de nemulţumire.

– Iar faci chestia asta, după cît văd.

– Ce anume?

– Nu mai face pe proasta cu mine, Elizabeth, spuse ea, apostrofînd-o cu degetul arătător. Visai. Şi erai la cel puţin un milion de mile distanţă.

– Ba nu-i adevărat. Mă gîndeam la comanda pe care o completam, spuse Elizabeth, aranjînd cîteva hîrtii pe vitrină pentru a da credibilitate minciunii ei. Obrajii îi erau fierbinţi datorită stînjenelii provocate de faptul că fusese prinsă visînd cu ochii deschişi, dar şi îmbujoraţi datorită fierbinţelii acelei fantezii. Cum se şi temea, sora ei nu putea fi păcălită.

– Roşeşti. Dacă a fost atît de frumos, spune-mi şi mie, zise Lilah, aşezîndu-se pe unul din scaunele îmbrăcate în catifea, pe care Elizabeth le oferea clienţilor în timp ce aceştia priveau marfa din magazin.

Scaunul avea un spătar din fier forjat alb dantelat. Lilah îşi sprijini mîinile pe el şi se uită în sus la sora ei.

– Hai, spune, sînt numai urechi.

– Eşti nebună. Nu visam la nimic altceva decît la clinchetul casei de înregistrare. Ce părere ai despre sticluţele astea de parfum? Sînt din Ger-

mania.

Împinse catalogul peste tejgheaua din sticlă.

Lilah îşi aruncă privirea superficială asupra paginilor lucioase.

– Foarte frumoase.

– Frumoase şi scumpe. Crezi că s-ar vinde?

– Depinde de cît de necredincios a fost clientul.

Lilah avea o părere preconcepută despre căsătorie, cu care Elizabeth nu era de acord.

– Nu toţi bărbaţii care intră aici cumpără un cadou soţiilor pentru a-şi uşura o conştiinţă vinovată.

– Bineînţeles că nu. Unii din ei cumpără pentru amante, spuse Lilah. Uită-te puţin la ei.

Făcu semn spre geamul prin care se vedea holul elegant al hotelului *Cavanaugh.* Acesta era înţesat de lume, în majoritate bărbaţi, care aşteptau fie să plece, fie să îşi rezerve camere. Mai erau şi cîteva excepţii în persoana unor oameni de afaceri îmbrăcaţi în binecunoscutele costume de diverse culori închise. Majoritatea purtau serviete din piele şi impermeabile. Păreau să se afle cu toţii într-o cursă contra cronometru şi aveau pe chipuri o expresie similară de nelinişte.

– Se grăbesc să se ducă acasă la micuţa lor soţie, după o săptămînă de desfrîu, spuse Lilah, dispreţuitoare.

Era o feministă. După părerea surorii ei mai mari, Lilah era puţin cam exagerată în lupta ei pentru egalitatea între sexe.

– Sînt convinsă că cel puţin jumătate din ei au călcat strîmb cît s-au aflat departe de casă. Nu te simţi norocoasă că sentimentul lor de vinovăţie îţi face vînzare?

– Ce lucru urît poţi să spui. Numai pentru că tu ai ales să nu te măriţi nu înseamnă că nu există căsnicii fericite.

– Poate una la un milion.

– Eu cred că clienţii mei vin să cumpere cadouri pentru soţiile de care le e dor şi la care se întorc bucuroşi.

– Tu crezi şi în poveştile cu zîne. Coboară odată din nori.

În glumă, Lilah se întinse şi o trase de o şuviţă de păr blond.

– Revino în lumea reală.

– Nu pari să descrii lumea asta reală în culori prea atrăgătoare, spuse Elizabeth, dînd la o parte mîna lui Lilah şi ştergînd o pată de pe vitrină.

– Pentru că nu privesc prin nişte ochelari trandafirii.

– Ce-i rău în puţin romantism?

– Nimic! Sînt sceptică faţă de dragoste, căsătorie şi toate chestiile astea, dar n-am spus nimic rău despre sex.

Elizabeth se înfioră.

– Nici eu. Şi vorbeşte mai încet. S-ar putea să te audă cineva.

– Şi? Eşti singura persoană care nu vorbeşte despre sex în ziua de azi. Nu te simţi singură? o întrebă ea ignorînd privirea lui Elizabeth. Sex, sex, sex. Vezi? Nu m-a lovit trăsnetul, nu m-a înghiţit o balenă şi nici nu m-am transformat într-un stîlp de sare. Sînt tot aici.

– Ei bine, eu aş vrea să pleci, mormăi Elizabeth, căci ştia ce avea să urmeze.

Indiferent cum începeau discuţiile lor, se terminau întotdeauna cu una despre viaţa ei amoroasă... sau lipsa uneia.

Deosebirile dintre personalităţile şi modurile lor de a gîndi se reflectau în înfăţişare. Semănau foarte mult una cu cealaltă. Amîndouă erau blonde, dar părul lui Elizabeth era mai moale şi mai drept decît al surorii sale. Avea trăsături delicate. Ale lui Lilah erau mai voluptuoase. Amîndouă aveau ochi albaştri, dar ai lui Elizabeth erau mai limpezi ca apa unui lac, în timp ce ai lui Lilah erau la fel de agitaţi ca Atlanticul.

Elizabeth s-ar fi simţit bine îmbrăcată în stil victorian. Lilah agrea moda de avangardă. Elizabeth era prudentă şi studioasă. Se gîndea foarte mult la consecinţe înainte de a face un pas pe un teren necunoscut. Lilah fusese întotdeauna

impetuoasă şi agresivă. De aceea vorbea atît de deschis despre viaţa personală a surorii ei.

– Atîta timp cît lucrezi pe un teren de joacă atît de fertil, de ce nu intri în acţiune?

Elizabeth pretinse că nu înţelege.

– N-ai consultaţii în după-amiaza asta?

Lilah era fizioterapeut.

– Nu înainte de patru şi jumătate şi nu mai schimba subiectul. Cînd unul din tipii ăia te fixează cu privirea, spuse ea arătînd spre geamurile magazinului, pune mîna pe el. Ce ai de pierdut?

– În primul rînd, respectul faţă de mine însămi, spuse Elizabeth, tăios. Eu nu sînt ca tine, Lilah. Pentru mine, sexul nu e un joc, aşa cum spui tu. E dragoste. Implică un angajament.

Lilah dădu ochii peste cap ca pentru a spune „Iar vine predica".

– Dar tu n-ai fost niciodată îndrăgostită, aşa că n-ai de unde să ştii.

Lilah încetă să mai glumească.

– Bine, gata, ştiu că l-ai iubit pe John. O adevărată poveste de dragoste. V-aţi iubit din colegiu. Un pahar cu sifon, două paie. Legătura dintre voi era atît de dulce, încît făcea greaţă. Dar a murit, Lizzie.

Cînd îi spunea surorii ei pe numele de alintare, însemna că vorbeau serios. Îi luă mîna lui

Elizabeth într-ale sale.

– A murit de doi ani. Nu eşti menită să te călugăreşti. De ce trăieşti ca o călugăriţă?

– Nu trăiesc deloc astfel. Am magazinul ăsta. Ştii foarte bine cît timp îmi ocupă. Nu e ca şi cum aş sta acasă plîngînd şi regretînd. Ies în fiecare zi ca să cîştig bani pentru copii şi pentru mine. Sînt implicată în activităţile lor.

– Dar activităţile *tale?* Cînd nu eşti la lucru şi copiii s-au dus la culcare? Ce face văduva Burke pentru sine?

– Văduva Burke e prea obosită pentru a mai face altceva decît să se culce.

– Singură.

Elizabeth scoase un oftat de îndelungă suferinţă arătînd că se săturase de acest subiect. Lilah nu îi acordă atenţie.

– Cît o să te mai mulţumeşti cu fanteziile?

– Nu există nici o fantezie.

Lilah începu să rîdă.

– Ştiu eu mai bine. Eşti o romantică înrăită. De cînd eram mici, îmi înfăşurai prosoape în jurul capului spunînd că sînt doamna ta de onoare, iar tu erai prinţesa care îl aştepta pe Făt-Frumos.

– Şi cînd el a sosit, l-ai azvîrlit într-o groapă unde se afla un zmeu care scotea flăcări pe gură, spuse Elizabeth, rîzînd de acea amintire din copilărie, şi l-ai pus să lupte ca să-şi arate meritele.

– Da, dar cînd zmeul începea să fie prea periculos pentru prinţ alergam în apărarea lui.

– Asta-i deosebirea dintre noi. Eu întotdeauna am fost convinsă că Făt-Frumos îl va învinge pe zmeu fără nici o problemă.

– Aştepţi cumva un alt prinţ, Lizzie? Îmi pare rău că eu trebuie să-ţi dau vestea, dar el nu există.

– Ştiu foarte bine că nu există, spuse ea, melancolică.

– Aşa că mulţumeşte-te cu mai puţin. Ca, de exemplu, un tip care îşi pune pantalonii cîte un crac odată. Şi şi-i scoate la fel, adăugă Lilah zîmbind strengăreşte.

Elizabeth căzu din nou în visul ei. Îngrijitorul grajdului nu şi-i scosese deloc. Fusese prea nerăbdător. Acea nerăbdare era foarte tulburătoare. Inima îi bătu mai tare, ceea ce o făcu să revină la realitate. Visele acelea erotice cu ochii deschişi trebuiau să înceteze. Era ridicol. Dădu vina pentru obsesia aceea legată de sex numai pe sora ei. Dacă Lilah nu ar fi vorbit atît de mult, poate că nu şi-ar fi amintit cît de total lipsea aceasta din viaţa ei.

– Păi, nici bărbaţii obişnuiţi nu sînt uşor de găsit, spuse ea. Şi n-am de gînd să-l abordez pe vreunul care trece pragul acestui magazin.

– Bine, atunci hai să ne gîndim la cineva mai apropiat de casă, spuse Lilah încruntîndu-se. Ce

zici de vecinul tău?

Elizabeth începu să îşi facă de lucru cu o sticlă de *Windex* şi o cîrpă.

– Care vecin?

– Cîţi bărbaţi necăsătoriţi locuiesc în casa de lîngă tine, Elizabeth, întrebă Lilah cu asprime. Tipul cu păr alb şi umeri laţi.

Elizabeth frecă şi mai tare pata de pe sticlă.

– Domnul Randolph?

Rîsul lui Lilah era de-a dreptul ştrengăresc.

– Domnul Randolph? o imită ea cu voce piţigăiată. Nu mai face pe nevinovata cu mine. L-ai observat, nu?

Elizabeth puse sticla cu soluţie de curăţat şi cîrpa sub tejghea şi, supărată, îşi îndepărtă o şuviţă de păr răzvrătită.

– E singurul bărbat neînsurat din vecinătate.

– Şi atunci de ce nu-l inviţi la cină într-o seară?

– De ce nu-ţi vezi de treaba ta?

– Sau îmbracă ceva scandalos data viitoare cînd tunzi iarba. Fă plajă fără sutien.

– Lilah, zău aşa! Şi, pe urmă, vara s-a sfîrşit. E prea frig pentru plajă.

Lilah spuse atunci făcînd cu ochiul:

– Asta va face să ţi se întărească sfîrcurile.

– Nu vreau să mai ascult.

– Dacă ţi se pare că ar fi prea mult, apelează la ceva tradiţional. Roagă-l să-ţi repare prăjitorul

de pîine.

– Nu e stricat.

– Atunci stricã-l! zise Lilah, ridicîndu-se de pe scaun şi privindu-şi sora nervoasă. Cînd ştii că te vede, prefă-te puţin neajutorată şi deprimată.

– Tu aşa ai face?

– Bineînţeles că aşa aş face, dar cum am stabilit deja, eu nu sînt tu. N-am fost niciodată domnişoara romantică din fanteziile tale.

Elizabeth îşi impuse voinţa şi se stăpîni.

– Ciudat că tocmai tu rîzi de fanteziile mele. N-a fost ideea ta să numesc magazinul *Fantasy?*

– Dar nu rîd de fanteziile tale. Fac parte din tine ca şi amprentele digitale. Altfel ţi-aş fi dăruit plăcuţa aceea pentru maşină dacă n-aş fi crezut că ţi se potriveşte?

Pe plăcuţa pe care Lilah i-o dăruise în ziua de Crăciun, scria *Fanta C.*

Ea fusese şocată de acel dar, însă Lilah o înregistrase la biroul de stat. Ca să nu mai treacă prin neplăcerile pe care i le-ar fi putut provoca încercarea de a o schimba, rămăsese cu ea de cel puţin un an de zile.

– Plăcuţa aia e o sursă permanentă de stînjeneală, îi spuse acum surorii ei. De fiecare dată cînd cineva se apropie de maşină, sînt sigură că se întreabă ce o fi în mintea asta a mea murdară.

Lilah rîse.

– Foarte bine. De ce nu deschizi geamul să-i spui? Sau, mai bine, să-i arăţi.

Rîsul lui Lilah era molipsitor. Înainte să îşi dea seama, începu şi Elizabeth să rîdă.

– Eşti incorigibilă.

– Aşa e, recunoscu Lilah, fără nici un pic de remuşcare.

– Şi ştiu că nu-mi doreşti decît binele.

– Exact. În curînd vei împlini treizeci de ani. N-aş vrea să te trezeşti peste zece ani tot singură. Copiii nu vor mai fi pe lîngă tine atunci. Ai putea să aştepţi mult şi bine să găseşti ceva serios. Făt-Frumos n-o să vină să-ţi bată la uşă, Lizzie. N-o să coboare din fanteziile tale să te ia în braţe. S-ar putea să fii nevoită să iei iniţiativa.

Elizabeth, care ştia că, din nefericire, sora ei avea dreptate, îi evită privirea. Făcînd aceasta, zări ziarul de dimineaţă pe care nu apucase încă să îl citească.

– Poate o să mă hotărăsc asupra lui, zise ea arătînd fotografia de pe prima pagină.

– Alan Cavanaugh, citi Lilah. Proprietarul hotelului, bănuiesc, nu?

– Da. Va veni aici săptămîna asta în inspecţie. Direcţia hotelului şi toţi chiriaşii au fost alertaţi.

– Arată bine, remarcă Lilah, cu indiferenţă. Dar, hai să fim sincere, e superbogat, super-

frumos şi, mai mult ca sigur, superticălos. Un playboy internaţional. Este tot un personaj de vis, Lizzie. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş căuta un partener de pat puţin mai accesibil.

Elizabeth se strîmbă.

– Vrei să pleci de aici înainte să-mi sperii toţi clienţii cu vocabularul ăsta murdar?

– Plecam oricum, spuse Lilah. Altfel întîrzii la consultaţia de la ora patru şi jumătate. Te-am pupat, mai spuse ea şi îi făcu cu mîna ieşind aeriană şi trecînd printre doi bărbaţi care îi făcură loc.

Le făcu cu ochiul amîndurora. Ei se opriră puţin pentru a privi după ea apreciativ şi apoi intrară în magazin.

Unul din ei o rugă pe Elizabeth să împacheteze o brăţară din argint pentru „soţia mea", cum a spus el. Elizabeth căzu pe gînduri, dar imediat se mustră pentru faptul că o lăsase pe Lilah să îi provoace suspiciuni.

Al doilea stătu mai mult pînă se hotărî să cumpere un coş cu bomboane de ciocolată împachetat în celofan roz şi legat cu o panglică de aceeaşi culoare şi o orhidee. În timp ce calcula, Elizabeth îl cîntărea din priviri. Bărbie frumoasă. Mîini frumoase. Dar îşi despărţea părul într-un mod amuzant. Mînecile hainei erau puţin prea lungi. Turul pantalonilor era prea larg.

Dumnezeule mare, îşi spuse ea cînd respectivul ieşi din magazin. Începuse, oare, să o asculte pe Lilah? Ferească sfîntul să urmeze vreodată sfatul surorii ei.

Într-o seară cînd cel mai mult îşi dorea linişte şi pace, ar fi trebuit să-şi dea seama că cerea prea mult. Sosind acasă, găsi un adevărat vacarm.

Fiica ei, Megan, în vîrstă de opt ani, şi fiul ei, Matt, de şase ani, se aflau în curtea din spate împreună cu femeia care avea grijă de ei, doamna Alder. Toţi trei erau aproape de isterie. Elizabeth opri motorul, deschise portiera şi o luă la fugă, fiind sigură că luase foc casa.

– Ce este? Ce se întîmplă aici? A păţit cineva ceva?

– Baby! strigă Megan. E sus în copac.

– Am chemat-o de nu ştiu cîte ori, dar nu se poate da jos.

– A rămas acolo şi se face întuneric.

– Dă-o jos, mămico. Te rugăm.

– Eu aş fi făcut-o, doamnă Burke, dar n-am putut, spuse doamna Alder, cu răsuflarea tăiată, peste glasurile plîngăreţe ale copiilor.

Elizabeth, care îşi închipuise că se întîmplase

o nenorocire, răsuflă uşurată cînd află că toată gălăgia se datora noii pisicuţe, care, într-adevăr, rămăsese captivă în copac, dar nimeni nu tuşea, nu sîngera, nu avea nimic rupt şi nimic altceva care să justifice acel plînset.

– Bine, liniştiţi-vă cu toţii, strigă ea, iar cînd plînsetele se transformară în nişte suspine slabe, adăugă: Faceţi atîta gălăgie pentru nimic.

– Dar e numai o pisicuţă.

– Şi e speriată. I-auzi cum plînge, spuse Matt, căruia buzele începură să îi tremure din nou.

– O s-o dăm pe Baby jos înainte se se întunece, spuse Elizabeth. Doamnă Alder, puteţi să...

– Aş vrea foarte mult să vă ajut, doamnă Burke, dar dacă nu plec chiar în clipa asta, întîrzii la slujba de seară şi mai trebuie să trec şi pe acasă.

– Ah, făcu Elizabeth şi privi în sus spre pisicuţa care miorlăia jalnic. Atunci, ar fi mai bine să plecaţi, doamnă Alder. O iau eu de acolo.

– V-aş ajuta dacă aş putea. Îmi pare foarte rău că trebuie să vă las, mai ales că ştiu că...

– Înţeleg. Nu vă faceţi griji. Pe mîine.

Femeia plecă şi Elizabeth privi în urma ei cu regret. O mînă de ajutor n-ar fi stricat, chiar dacă ar fi venit din partea unei persoane mai în vîrstă.

Văduvia îşi avea dezavantajele ei psihologice

şi sociale, dar, uneori, lipsa unui bărbat în apropiere era, de-a dreptul, îngrozitoare. În asemenea momente se înfuria pe John pentru că murise lăsînd-o cu răspunderile care derivau din faptul de a avea o familie.

Dar, ca în alte situaţii similare, Elizabeth strînse din dinţi şi abordă problema cu hotărîre. Afurisita de pisică nu părea deloc gata să îşi ia zborul din copac la comandă, ca un pui de canar.

Stătea împreună cu copiii sub copac analizînd problema.

– Cum o să te urci acolo, mamă?

– Nu cred că poate, spuse Matt, descurajat, ca răspuns la întrebarea îngrijorată a surorii lui.

– Ba sigur că pot, zise Elizabeth, aruncîndu-le un zîmbet care se voia încrezător. Lilah şi cu mine obişnuiam să ne urcăm tot timpul în copaci.

– Mătuşa Lilah a spus că erai „o pisică speriată".

– Ei bine, nu sînt aşa deloc. Şi nici n-am fost. Asta demonstrează exact cît de mult ştie mătuşa Lilah, spuse Elizabeth, gîndindu-se că mai avea un subiect de discutat cu sora ei data viitoare, cînd o va vedea.

– Poate ar trebui să chemăm apartamentul pompierilor, sugeră Matt.

– Departament, prostule, îl corectă Megan.

Pentru prima dată, Elizabeth ignoră cuvintele

lui Megan şi îi spuse lui Matt cu asprime:

– Matthew, adu-mi scara din garaj.

Nu voia să fie considerată o laşă de către copiii ei. Băiatul fugi imediat să facă ce i se ceruse.

– Mai bine m-aş schimba înainte...

– Ah, mămico, te rog, nu, spuse Megan, trăgînd-o de mînecă atunci cînd dădu să se îndrepte spre casă. Cînd te-a văzut, Baby s-a liniştit imediat. Dacă te duci înăuntru, va începe să plîngă din nou şi nu suport. Pur şi simplu, nu pot.

Lacrimi apărură în ochii lui Megan, iar Elizabeth nu rezistă. Şi, în plus, Matt venea gîfiind cu scara.

– Nu-i destul de înaltă, mamă.

– Va trebui să fie, spuse ea dîndu-şi cu praf pe mîini. Gata, am pornit.

Fixă scara lîngă copac, îşi scoase pantofii şi urcă pînă pe platforma scării, care o duse doar la cîţiva metri de pămînt. Întinzîndu-se pe vîrfuri, izbuti să se prindă de craca cea mai de jos. Se agăţă de ea rămînînd suspendată pentru o clipă, după care se apropie de trunchi căutînd să îşi fixeze piciorul într-o scorbură.

Matt ţopăia şi bătea din palme.

– Doamne, mămico, parcă ai fi Rambo.

– *Merçi,* spuse Elizabeth, îmbufnată.

Palmele îi erau deja zgîriate. Problema era că

Lilah, probabil, s-ar fi cățărat repede și acum ar fi fost deja jos cu pisica în brațe. Dar așa, pisicuța era tot captivă și Elizabeth mai avea mult de urcat.

– Ți se vede juponul, observă Megan.

– Îmi pare rău, dar n-am ce să fac, spuse Elizabeth gîfîind în timp ce se chinuia să se urce pe o cracă.

Cînd reuși pînă la urmă, se opri puțin să se odihnească. Pisica reîncepuse să miorlăie.

– Grăbește-te, mămico.

– Mă grăbesc, spuse ea nervoasă.

Își făcu drum printre crengi, avînd grijă să nu se uite în jos, căci avea rău de înălțime.

Pînă la urmă, ajunse la pisică. Vorbindu-i liniștitor, o prinse de burtică și o luă de pe cracă. Coborîrea era ceva îngrozitor acum, mai ales că trebuia să se ajute numai cu o mînă. Ajungînd la jumătatea drumului fără probleme, strigă spre copii:

– O să-i dau drumul de aici. Va trebui s-o prinzi, Megan. Gata?

– Ești sigură?

– Sînt sigură. Gata?

– Gata, spuse Megan, neîncrezătoare.

Simțindu-se cea mai rea făptură de pe fața pămîntului și ignorînd privirile pline de reproș ale copiilor, Elizabeth dădu drumul pisicuței. Cu toate

lăbuţele desfăcute, pisica aterizã exact la picioarele lui Megan.

Fetiţa se întinse după ea, dar animalul o rupse la fugă speriat. Alergă prin iarbă, prin gardul viu şi se opri chiar între picioarele lui Thad Randolph. Ţipînd, copiii alergară după Baby, nebăgînd în seamă rugăminţile chinuite ale mamei lor de a rămîne unde erau.

Îşi lipi obrazul de trunchiul copacului şi se resemnă să joace acea farsă pînă la sfîrşit. Ascultă cum copiii îi explicau singurului bărbat neînsurat care locuia lîngă ei ce se întîmplase. Glasurile lor tinere răsunau în liniştea după-amiezei tîrzii.

Din cînd în cînd, Elizabeth îl auzea pe domnul Randolph făcînd cîte un comentariu, ca: „Nu mai spune". „Sînt convins că Baby era înspăimîntată". „Nu, bineînţeles că n-a fost vina ta, Matt. Pisicuţele obişnuiesc că se caţere în copaci".

– Şi acum mămica a rămas acolo sus.

Elizabeth gemu şi îşi închise ochii strîns. Se rugase să îşi termine de spus povestea şi să se plictisească la un moment dat. Şi-l închipui mîngîindu-i uşor pe cap şi apoi ducîndu-şi în casă punga cu alimente pe care o ţinea în braţe cînd pisica i-a trecut printre picioare.

Dar cînd deschise ochii, Elizabeth văzu printre ramurile copacului că el pusese punga pe capota jeep-ului său Cherokee şi că ţinea pisicuţa în

mîinile lui mari. Baby era încolăcită ca un ghem şi, evident, se bucura de atenţia lui.

– Mama voastră a dat pisicuţa jos?

– Îhî. Dar e tot acolo. Mămiiico! urlă Matt prin grădină.

– Nu cred că se mai poate da jos.

Elizabeth fusese întotdeauna mîndră de intuiţia de care dădea dovadă Megan, care era deosebită pentru vîrsta ei. Dar acum îi venea să o strîngă de gît.

– Sînt... sînt în regulă, strigă ea ca răspuns şi puse grăbită un picior încălţat cu ciorap pe următoarea cracă. Lilah o sfătuise să pară neajutorată şi deprimată în faţa vecinului ei celibatar, dar asta era ceva ridicol.

Îl văzu pe Thad Randolph dînd pisicuţa lui Megan, dar cu atenţia îndreptată în altă parte. Se uita la copac cu ochii îngustaţi ca şi cum ar fi încercat să o zărească printre crengi. Toţi trei, cu Baby cuibărită în braţele lui Megan, se apropiară.

– E doar o mămică, spuse Matt cu dispreţ. Nu cred că se pricepe să se cațere în copaci.

– Dar ai spus că parcă ar fi Rambo, sări Megan în apărarea mamei ei.

– S-a urcat, dar nu cred că mai poate să se dea jos, spuse Matt, privindu-l pe Thad, solemn. Ştii cum sînt mămicile.

Grupul ajunsese deja la picioarele copacului.

– Doamnă Burke?

– Bună ziua, domnule Randolph. Ce mai faceţi?

Îşi dădu seama că abia se abţinea să nu zîmbească.

– Bine, mulţumesc. Dar dumneavoastră?

– Bine, zise ea dîndu-şi la o parte din ochi o şuviţă de păr.

Parcă ar fi stat de vorbă pe deasupra gardului viu din trandafiri care le despărţea proprietăţile.

– Aveţi nevoie de ajutor?

– Cred că mă descurc, mulţumesc. Îmi pare rău că v-au implicat copiii în toată treaba asta.

– Mă bucur să vă ajut.

Ea îl văzu încruntîndu-se.

– Sînteţi sigură că vă descurcaţi?

Ea se uită în jos şi îi veni ameţeală.

– F... foarte sigură.

El păru neîncrezător. Pentru o clipă nu spuse nimic, după care, luînd o hotărîre, zise:

– Apucaţi craca aceea – nu, pe cealaltă – cu mîna dreaptă. Aşa. Acum puneţi piciorul stîng... aşa, acolo.

Vocea aceea masculină îi aminti de un tunet îndepărtat şi prietenos. Dîndu-i indicaţii, o făcu să coboare. Aproape că reuşise cînd auzi un zgomot de haine rupte.

– Ah!

Se afla pe craca cea mai joasă, gata să pună piciorul pe scară, cînd fu oprită deodată.

– Ce-a fost asta? întrebă Thad.

– Ăăă, cred că s-a agăţat ceva de o cracă.

– Ce anume?

– Una din dantelele alea, îi spuse Matt. Poartă tot felul de porcării din dantelă pe dedesubt.

– Matthew! strigă Elizabeth, îmbujorată.

Spera ca vecinul ei să pună roşeaţa pe seama eforturilor inutile, deocamdată, de a-şi desprinde juponul.

– Staţi, lăsaţi-mă pe mine, spuse Thad, urcînd cara.

– Pot şi singură.

– Nu, mai bine concentraţi-vă pentru a vă ţine cu ambele mîini. Mă tem că o să căderi.

Uitîndu-se spre pămîntul care părea să se îndepărteze cu cît se apropia ea mai mult, Elizabeth făcu ce i se spusese şi se ţinu în timp ce vecinul ei celibatar şi necunoscut cu păr alb şi umeri laţi îi dădu la o parte fusta şi îşi îngropă mîinile în metri întregi de pînză şi dantelă, căutînd locul unde se agăţase. Păru să treacă o veşnicie pînă îl găsi.

– Gata, spuse el, în cele din urmă, am găsit. Pipăi materialul rupt.

– Nu-i decît o ruptură mică. Poate o veţi putea repara.

– Da, poate, spuse Elizabeth, trăgînd tivul dantelat al juponului dintre degetele lui. Mulţumesc.

Aşa cum stătea pe scară, faţa lui se afla aproape la acelaşi nivel cu a ei. Elizabeth nu mai fusese niciodată atît de aproape de el. Atît de aproape încît să vadă că ochii îi erau foarte albaştri. Atît de aproape încît să observe că părul lui nu era complet alb, ci sare şi piper, predominant sare. Atît de aproape încît să îi simtă mirosul coloniei, care o făcea să se gîndească la şei şi sex. Şi cînd văzu cum freca între degete o bucăţică ruptă de dantelă, ochii îi luară foc şi gura i se uscă.

– Cu plăcere, spuse el încet, susţinîndu-i privirea. Tremuraţi, să ştiţi. Lăsaţi-mă să vă ajut să coborîţi.

Atinse pămîntul şi dădu scara la o parte. După care se întinse şi o prinse de mijloc. Mîinile lui mari se aflau de o parte şi de alta. Ea îi simţea degetele cuprinzîndu-i mijlocul, aproape întîlnindu-se pe şira spinării.

– Puneţi mîinile pe umerii mei şi aplecaţi-vă în faţă. Fac eu restul.

Elizabeth îl ascultă orbeşte. Cînd îi atinse umerii cu palmele zgîriate, îi simţi materialul cămăşii extrem de odihnitor. Mîinile ei păreau foarte mici şi feminine. Strîngîndu-i mijlocul uşor, el o ridică de pe cracă, iar ea se lăsă cu toată

greutatea făcîndu-l să îşi piardă echilibrul. O înconjură cu braţele şi, cînd se dădu cîţiva paşi înapoi clătinîndu-se, o trase şi pe ea.

Pieptul lui era tare ca un zid. De fapt, tot trupul îi era aşa. O făcea să se simtă uşoară şi fragilă. Îi veni ameţeală.

Prostii. Avea încă ameţeală din cauza înălţimii, atîta tot. Dar de ce nu simţea pămîntul sub picioare?

Pentru că nu-l atingea, de aceea. O ţinea în braţe lipită de el. Încet, încet, o lăsă jos pînă cînd picioarele ei atinseră iarba rece. Sînii i se lipiră de pieptul lui. Pentru o fracţiune de secundă, locul de împreunare a coapselor ei simţi fermoarul pantalonilor lui.

O străbătu un val de căldură.

– E în regulă acum? întrebă el.

Departe de a fi în regulă, ea încuviinţă.

El îşi luă mîinile de pe mijlocul ei, iar ea făcu imediat un pas înapoi pentru a pune distanţă între ei. Cînd riscă şi îşi ridică privirea, văzu oglindindu-se în ochii lui o femeie îmbujorată din cauza excitării.

Rămase uluită dîndu-şi seama deodată că femeia aceea era chiar ea.

2

– Doamne, mămico, ce ochi ciudaţi ai!

Glăsciorul piţigăiat al lui Matt o trezi din vraja de moment. Nervoasă, îşi duse mîna la baza gîtului, unde inima îi bătea nebuneşte.

– Ăăă... bănuiesc că urcatul în copac a fost mai îngrozitor decît mi-am imaginat. Ce face Baby?

– Mult mai bine, spuse Megan, care ţinea pisicuţa la piept. Toarce.

Elizabeth cunoştea sentimentul acela. Şi ea

torcea. Zbîrnîia. Fremăta. Nici ea nu ştia prea bine. Nu se mai simţise aşa de cînd... Trecuse atîta vreme de cînd nu se mai simţise atît de ameţită, încît nici nu îşi mai amintea. Adevărul era că trecuse foarte multă vreme de cînd nu mai fusese atinsă de un bărbat.

Evită să îşi mai privească vecinul pînă cînd nu mai avu încotro şi trebui să îi susţină privirea. În lumina amurgului, ochii lui păreau de un albastru pătrunzător sub sprîncenele dese, care rămăseseră închise la culoare în ciuda părului încărunţit.

Elizabeth înghiţi cu greu

– Vă mulţumesc că m-aţi ajutat să cobor din copac, domnule Randolph

El zîmbi şi ea observă că avea nişte dinţi foarte frumoşi. Egali şi albi.

– Cu plăcere. Dar vă rog să-mi spuneţi Thad.

Se văzu din nou oglindită în ochii lui. Părul îi era dezordonat, încadrîndu-i chipul cu şuviţe pale. Bluza îi era îngrozitor de murdară şi avea o pată de noroi pe bărbie. Arăta oribil şi se făcuse de rîs. Fără îndoială că le va povesti bucuros prietenilor despre văduva nebună care locuia în spatele casei lui. Cînd va ajunge la partea despre jupon şi la vorbele lui Matt, va zîmbi, dînd de înţeles că povestea era şi mai interesantă de acolo, dar discreţia îi împiedica să spună tot.

– Haideţi, copii, spuse ea repede ca o guvernantă englezoaică. Se întunecă. E timpul să intrăm în casă. Matt, du, te rog, scara înapoi în garaj.

– De ce trebuie s-o duc eu? scînci el. Eu am adus-o. S-o ducă Megan înapoi.

– Eu am grijă de Baby, protestă fetiţa.

– E rîndul meu să am grijă de Baby. Crezi că-i numai pisicuţa ta, dar nu e.

– Eu am întrebat dacă putem s-o ţinem.

– Da, dar e şi a mea.

– Mai mult a mea.

– Ba nu! E a amîndurora, nu-i aşa, mămico?

Elizabeth se obişnuise cu astfel de ciondăneli şi de obicei le punea capăt, dar, în seara aceea, nu mai avea pic de răbdare.

– Vreţi să încetaţi cu prostiile şi să faceţi ce v-am spus?

Ca şi cum faptul că fusese surprinsă în copac nu ar fi fost de ajuns, acum copiii se găsiseră să se poarte extrem de urît în faţa vecinului.

– Înainte să intraţi în casă, aş vrea să vă arăt ceva.

Toţi trei se întoarseră la auzul vocii lui Thad Randolph.

– În garajul meu, spuse el zîmbindu-i lui Elizabeth. Copiilor le va plăcea foarte mult.

– Căţeii? întrebă Megan în şoaptă. S-au

născut?

– Noaptea trecută. Patru.

– Ah, mămico, putem să mergem să-i vedem?

Elizabeth nu mai avea ce să spună. Aprecia gestul conciliant al lui Thad, dar îi displăcea faptul că se amesteca într-o discuţie de familie. Nici nu putea să nu-i lase pe copii să vadă căţeii. Nici măcar mamele nu puteau fi atît de crude.

– Puteţi să mergeţi să-i vedeţi după ce duceţi scara înapoi în garaj.

Aşa. Nu se predase necondiţionat.

Matt o zbughi spre garaj trăgînd scara după el şi, incredibil, Megan se duse cu el şi îi deschise uşa.

– Nu te superi, nu?

Elizabeth se întoarse spre Thad.

– Bineînţeles că nu. Mi-au spus că ai un setter care aşteaptă să facă pui.

Pînă atunci nu îşi dăduse seama cît de înalt era. Creştetul capului ei nu îi ajungea nici pînă la bărbie.

– Sper numai să nu o deranjeze pe proaspăta mămică.

– Penny este cel mai docil cîine pe care l-am avut vreodată. Şi îţi adoră copiii.

Elizabeth îşi înconjură mijlocul cu braţele, într-un gest nervos inconştient.

– Nu te deranjează, nu? Am impresia că tot

timpul sînt în curtea dumitale. Le-am spus mereu să nu mai vină, dar...

– Nu mă deranjează absolut deloc. De fapt, chiar îmi place să-i văd jucîndu-se.

Ea îşi puse în minte o mulţime de întrebări atunci – avea, oare, şi el copii? Dacă nu, de ce? Dacă da, stăteau la fosta soţie? Exista, oare, o fostă soţie? Sau era şi el văduv?

Chiar dacă ar fi avut ocazia de a-şi satisface curiozitatea punînd astfel de întrebări personale, nu ar fi făcut-o. Dar nici nu a avut ocazia, căci Matt şi Megan se întoarseră imediat, în fugă, gîfîind, cu ochii strălucitori şi obrajii roşii.

– Am dus-o pe Baby în casă să nu cumva să sperie căţeii, spuse Megan.

– Haideţi.

Thad porni în direcţia garajului său. Toate casele din jur fuseseră construite în anii treizeci. Devenise o modă cu vreo zece ani în urmă ca familiile tinere să le cumpere şi să le renoveze, aşa cum făcuseră şi John cu Elizabeth Burke. Copiii alergară înainte, ascunzîndu-se pe după copacii de pe proprietate.

– Aveţi grijă să nu atingeţi căţeii, strigă Elizabeth în urma lor. Şi să veniţi repede înapoi.

– Nu vii şi dumneata? întrebă Thad, oprindu-se.

– Eu... ăăă... trebuie să vin şi eu? se bîlbîi ea. Adică, vrei să vin şi eu?

– Sigur. Haide. Cine poate rezista să nu vadă nişte căţeluşi?

Şi care femeie putea rezista ochilor lui? se întrebă Elizabeth.

El îi întinse mîna, dar ea nu i-o luă. Merse, totuşi, lîngă el, din cînd în cînd dîndu-şi pe spate cîteva şuviţe de păr care-i scăpau din coc.

Întreaga scenă devenise bizară. Nu îşi pusese pantofii, astfel încît era încă desculţă, numai în ciorapi. Iarba era umedă şi rece. Prima chiciură fusese cu o săptămînă în urmă şi frunzele începuseră să cadă. Din cînd în cînd mai călca pe cîte una strivind-o sub talpă. Soarele dispăruse repede dincolo de linia orizontului. Curţile vecine erau cufundate în umbre violete. Ea se simţea obligată să facă o oarecare conversaţie, dar era greu să găsească un subiect comun. Descoperi totuşi ceva.

– Îmi place culoarea în care ai vopsit scîndurile casei.

– Mulţumesc. Mi-a luat foarte mult timp pînă am terminat.

– Sînt foarte multe scînduri.

– Şi mie nu-mi place să vopsesc.

– Din fericire, casa fusese deja refăcută cînd ai cumpărat-o.

Locuia acolo de vreo şase luni. Ea nu îşi amintea deloc cînd se mutase.

– Altfel n-aş fi cumpărat-o.

Ajunseseră la uşa din spate a garajului pe care el o deschise lăsînd-o să o ia înainte. Intră trecînd pe lîngă el, iar tivul fustei se frecă de picioarele lui. Materialul se lipi de material, ca un val care nu vrea să se mai despartă de ţărm.

În garaj era întuneric, deoarece uşa cea mare care dădea spre stradă şi alee era închisă. Numai un bec slab ardea deasupra unui culcuş pe care Thad îl făcuse pentru setterul său irlandez şi puii lui. Înăuntru mirosea a aer închis. În mod inexplicabil, îi amintea lui Elizabeth de grajdul din visul ei.

În ciuda instrucţiunilor ei de a nu atinge căţeii de teamă că mamei s-ar fi putut să nu-i facă plăcere, copiii tăbărîseră peste grămada de pături vechi, mîngîind-o şi pe mamă, şi pe pui. Elizabeth se temea ca, în exaltarea lor, Megan şi Matt să nu strivească vreun căţel. Le spuse din nou să fie atenţi.

– Nu păţesc nimic, zise Thad, atingîndu-i cotul pentru a o face să înainteze.

– Putem să luăm unul în braţe, mămico? Te rooog, făcu Megan.

– Nu ştiu, zise ea nesigură.

Căţeaua părea destul de blîndă, dar mamele puteau fi uneori extrem de protectoare.

– Nu cred că Penny se va supăra. Dacă sînteţi

foarte atenţi, spuse Thad.

Fiecare dintre copii luă încet cîte un căţel în braţe şi începură să scoată tot soiul de exclamaţii de uimire. Elizabeth se trezi făcînd şi ea acelaşi lucru. Thad avusese dreptate. Cine putea rezista unui căţeluş?

– Sînt drăguţi, nu-i aşa? şopti ea îngenunchind pentru a-i vedea mai de aproape.

Setterul irlandez,, Penny, se bucura de toată acea atenţie şi nu părea deloc supărat de prezenţa copiilor.

– Vrei să ţii unul?

Elizabeth se uită la Thad peste maldărul de pături unde se afla noua familie. Stătea într-un genunchi, celălalt fiind ridicat şi îndoit. Acel unic bec care ardea îi arunca jumătate de faţă în umbră şi îi lumina cîteva şuviţe de păr, îndeosebi pe cele argintii. Avea un chip de om înstărit, dar frumos şi puternic. Faţa lui spunea că este un bărbat foarte integru şi foarte ferm. Nu ar fi provocat o luptă, dar nici nu ar fi întors celălalt obraz.

Trăsăturile lui purtau amprenta durerii. Şi arătau sensibilitate. Şi senzualitate. Mai ales în jurul gurii care avea o formă frumoasă şi care era încadrată de două cute verticale. Restul făpturii lui era cît se poate de masculin.

Elizabeth simţi o greutate în piept. Gura i se

uscă. În semn de răspuns la întrebarea lui, încuviinţă. Foarte încet, el luă un căţel în mîna lui mare şi îl desprinse de mamela căţelei. Micuţul protestă scoţînd un chiţăit arţăgos care îi făcu pe toţi să izbucnească în rîs. Thad puse ghemotocul moale şi cald în mîinile lui Elizabeth, care îl duse lîngă obraz şi îl frecă de pielea ei.

– Este... e un el, nu-i aşa?

Thad încuviinţă chicotind.

– Aşa cred. Trei băieţi şi o fată.

– Poţi să-ţi dai seama dacă te uiţi la burtica lor, spuse Matt, încîntat de superioritatea cunoştinţelor sale. Băieţii au penisuri.

– Ah, ce porcărie! se cutremură Megan, care îl ridică pe al ei deasupra capului pentru a-l examina.

Încîntată că ea avea fetiţa, continuă să o ţină cu blîndeţe.

Elizabeth îşi drese glasul. Simţea privirea zîmbitoare a lui Thad aţintită asupra ei.

– E atît de moale, murmură ea ţinînd căţelul tot lîngă obraz.

– Îţi plac, mămico? o întrebă Matt.

– Bineînţeles. Sînt atît de frumoşi.

– Putem să luăm şi noi unul?

– Matthew!

Oare nu îşi învăţase copilul bunele maniere aşa cum trebuia?

– Te rog!

– Putem, mămico? i se alătură şi Megan.

– Nu.

– De ce?

– Pentru că o avem pe Baby. Nu mai avem nevoie şi de alte animale.

– O să avem grijă de el, pe cuvînt.

– Am spus nu.

– Dar, mămico...

– Matt, interveni Thad, căţeii sînt daţi deja.

– Toţi? întrebă băiatul cu tristeţe în glas.

– Da. Îmi pare rău, prietene.

– Nu-i nimic, mormăi Matt, cu capul plecat.

Thad îşi strecură un deget sub bărbia lui şi i-o ridică.

– Poate că pînă data viitoare cînd Penny va face alţi pui, o vom convinge pe mama voastră să ia unul, da?

Chipul băiatului se lumină.

– Da! spuse el şi îi dădu mamei lui căţelul pe care îl ţinea. O să-i spun lui Tim că a trebuit întîi să văd căţeii şi data viitoare cînd Penny o să aibă pui, o să iau şi eu unul.

Abia aştepta să îi povestească totul celui mai bun prieten al său.

– Aşteaptă-mă şi pe mine, spuse Megan, care puse căţeluşa lîngă mama ei şi fugiră apoi amîndoi spre uşa garajului.

– Aveţi grijă la maşini cînd traversaţi, strigă Elizabeth. Şi să fiţi acasă peste cinci minute, pentru că e ora cinei.

– Bine, mămico.

Uşa se trînti în urma lor.

Elizabeth se uită la Thad şi zîmbi neputincioasă.

– Unde am greşit, oare?

El rîse cînd o văzu aît de tristă.

– N-ai greşit deloc. Sînt nişte copii minunaţi. Doar plini de energie.

Continuînd să zîmbească, o mîngîie pe Penny pe cap şi aceasta îi linse, recunoscătoare, dosul palmei.

Uşa trîntită avusese efectul unui tunet, lăsînd o linişte apăsătoare în urmă. Garajul păru deodată un loc privat şi intim. Nemişcarea aceea o făcu pe Elizabeth să se simtă stînjenită. Cu excepţia cîtorva cuvinte schimbate de la distanţă, abia dacă îl cunoştea pe cmul acela. Faptul că era singură cu el era neliniştitor.

– Ar trebui să mă duc acasă să pregătesc cina, spuse ea şi, aplecîndu-se uşor, puse căţelul lîngă mama lui.

Acesta adulmecă şi găsi un loc unde se putea hrăni.

Cînd Elizabeth îşi retrase mîinile, Thad o luă prin surprindere întinzîndu-se peste căţea şi pui

pentru a i le lua într-ale sale. Îi întoarse palmele spre lumină.

– Ce-ai păţit la mîini?

Şocul atingerii lui o lăsă aproape fără grai.

– Copacul. M-am zgîriat căţărîndu-mă, izbuti ea să îngaime pînă la urmă.

– Cum ajungi acasă, spală-te cu un săpun dezinfectant şi unge-le cu ceva.

– Aşa o să fac.

El zîmbi după aceea ironizîndu-se:

– Cine oi fi eu să dau sfaturi de prim ajutor unei mame a doi copii?

Zîmbi şi ea, dar îşi desprinse mîinile, sperînd să nu fi părut prea grăbită. Dar era. Abia se putea stăpîni să nu-şi încrucişeze braţele peste piept ascunzîndu-şi mîinile la subsuori, ca şi cum s-ar fi ruşinat de ele pentru că făcuseră ceva îngrozitor. O mîncau şi nu numai datorită zgîrieturilor.

El se ridică odată cu ea şi se îndreptară amîndoi spre uşă.

– N-am ştiut că ai motocicletă, observă ea, încîntată că i se ivise ocazia să întrerupă tăcerea.

O motocicletă era parcată într-o jumătate a garajului dublu.

– Da, am cumpărat-o cînd m-am întors din Vietnam, dar nu prea am timp să merg cu ea, o fac mai mult în weekend-uri, dar îmi place foarte mult.

Vietnam? Fusese, oare, soldat?

– Nu prea pari tipul care să meargă pe motocicletă.

El se opri cu mîna pe clanţă.

– Tipul? Doar nu eşti una din acele persoane ultraconservatoare care consideră că toţi cei care încalecă pe o motocicletă sînt degeneraţi, nu?

– Bineînţeles că nu.

– Foarte bine. Poate o să facem o plimbare cu motocicleta odată. Dacă vrei.

– Ah, nu cred, spuse ea repede, uitîndu-se ciudat la motocicletă. Nu cred că mi-ar plăcea să stau călare. Pe o motocicletă.

A fost destul timp şi spaţiu între cele două propoziţii pentru ca nedumerirea să se citească în privirea lui. Pentru o clipă i-o susţinu pe a ei.

– Nu poţi să ştii pînă nu încerci.

Îi studie chipul căutînd să îi ghicească intenţia şi hotărî în sinea ei că, dacă acele cuvinte aveau un dublu înţeles, era mai bine să-l ignore.

– Copiii mă caută, probabil, spuse ea jenată.

El îi deschise uşa, iar ea ieşi în aerul serii care devenise răcoros. Dar îi plăcea răceala aceea. O ajuta să îşi limpezească mintea. Se cuprinse cu braţele pentru a-şi ţine de cald şi, de asemenea, pentru ca el să nu îi vadă sfîrcurile, care se întăriseră sub bluză. Dacă le-ar fi văzut, ar fi crezut că...

– Îmi plac toate porcăriile alea din dantelă pe care le porţi pe dedesubt.

– Poftim? zise ea, oprindu-se brusc şi răsucindu-se.

El îi zîmbi dezarmant.

– Eu nu cred că sînt porcării. Îl citam doar pe Matt, spuse el apoi, cîntărind-o în acea manieră arogantă, posesivă şi masculină pe care Adam o folosise prima oară în Grădina Raiului şi pe care nici o lege nu avea să o interzică vreodată. Hainele unisex nu-mi plac. Îmi face plăcere să mă uit la o femeie care se îmbracă feminin.

– Mulţumesc.

– Porţi întotdeauna lucruri moi? o întrebă el arătînd spre bluza şi sfîrcurile care se zăreau împungînd-o.

Ea îşi umezi buzele.

– Îmi place să port lucruri feminine. Şi, în plus, e bine şi pentru munca mea.

– Exact, vinzi şi lenjerie în magazinul tău, nu-i aşa?

Văzînd cît era de surprinsă, el îi explică:

– Într-o zi cînd eram în *Cavanaugh*, te-am zărit prin vitrina lui *Fantasy*.

– Ah.

Prima ei reacţie a fost de uimire faţă de faptul că el ştia de ocupaţia ei. A doua a fost să se întrebe ce căutase, oare, la hotelul *Cavanaugh*. Şi

a treia, să se certe pe sine pentru că era atît de naivă.

O mulţime de afaceri discrete se făceau între pereţii camerelor în fiecare zi. De ce altceva să treacă un bărbat atrăgător, ca Thad Randolph, prin holul hotelului *Cavanaugh*, în miezul zilei? Şi trebuia să o fi făcut în miezul zilei, pentru că ea nu ţinea deschis pînă tîrziu. Restaurantele hotelului erau bune, dar existau altele în oraş la fel de bune şi chiar mai puţin costisitoare pentru o masă de prînz. Sigur că se dusese la hotel pentru a-şi satisface un alt apetit.

– Înainte să ştiu numele magazinului, m-am tot întrebat ce semnificaţie putea să aibă plăcuţa maşinii.

– Ideea surorii mele, îi spuse Elizabeth, absentă.

Oare femeia cu care se întîlnise la *Cavanaugh* fusese angajată pentru după-amiază? Sau era vreo femeie obişnuită îndrăgostită de omul nepotrivit? Sau vreuna care căuta să uite astfel de tensiunea muncii?

Ce o interesa pe ea? Supărată din cauza acelei curiozităţi, spuse:

– Data viitoare cînd mai ai drum prin hotel, intră şi prin magazin.

– Mulţumesc. O voi face. S-ar putea chiar să şi cumpăr ceva. Marfa părea... interesantă.

Să fi fost o umbră sau privirea lui s-a îndreptat din nou asupra sînilor ei?

– Bine, mulţumesc încă o dată pentru că m-ai ajutat mai devreme.

– Plăcerea a fost de partea mea.

Din nou, cuvintele lui îi trimiseră un val de căldură prin trup. De aceea, îi spuse cu răceală:

– Noapte bună, domnule Randolph.

– Noapte bună, Elizabeth.

Intenţionat îi folosise numele mic, după ce ea evitase să îl folosească pe al lui. Dînd brusc din cap, ea se îndepărtă repede intrînd în propria-i curte. Îşi recuperă pantofii de lîngă copac, dar nu se opri să şi-i pună, ci intră repede în casă pe uşa din spate. Abia cînd aceasta se închise în urma ei, îşi permise să răsufle uşurată. Pauza, însă, nu dură mult, căci îi auzi pe copii intrînd pe uşa din faţă.

– Mămico?

– Aici, spuse ea lăsînd pantofii să cadă şi ducîndu-se repede la frigider.

Din fericire, doamna Alder nu uitase să scoată o jumătate de kilogram de carne tocată din congelator. Era dezgheţată.

– Ce avem la cină? întrebă Megan cînd intră pe uşa care despărţea bucătăria de restul casei.

– Hamburger.

– Pot să aprind eu grătarul de data asta?

întrebă Matt.

– Nu, în seara asta voi prăji carnea.

– Ah, mămico, dar e atît de bună cînd o pregăteşti afară.

– Nu în seara asta.

– De ce?

Dumnezeule! Se săturase de întrebarea aceea.

– Pentru că eu sînt mama şi eu hotărăsc. Acum duceţi-vă la spălat şi pe urmă veniţi să pregătiţi masa.

Ei se îndepărtară, mormăind în legătură cu faptul că era atît de nedreaptă. Îi lăsa gura apă la gîndul să gătească pe cărbuni carnea, dar nu avea intenţia să iasă în seara aceea. Toată vara fusese conştientă de prezenţa lui Thad Randolph pe veranda lui închisă, unde se uita la televizor pînă seara tîrziu. De fiecare dată cînd era nevoită să iasă, stătea la îndoială. Să-l salute, aşa cum făcea cu toţi ceilalţi vecini? Să-i facă uşor cu mîna? Faptul că nu ştia niciodată ce să facă o enerva la culme.

În caz că nu o văzuse, nu voia să-l facă să creadă că încerca să îi atragă atenţia. Dar dacă o văzuse, nu voia ca el să ştie că ea ştia. Astfel că întotdeauna i se păruse mai prudent să îl ignore.

Comportarea ei era copilărească în cel mai bun caz şi nepoliticoasă, în cel mai rău, dar o văduvă trebuia să aibă mare grijă de reputaţia ei.

Cu riscul de a părea neprietenoasă, Elizabeth fusese inabordabilă pentru sexul opus, de la moartea soţului ei, cu doi ani în urmă.

Îi făcuse cu mîna lui John în dimineaţa aceea, cînd ieşise pe uşa din spate, fără să bănuiască măcar că era ultima oară cînd îl mai vedea în viaţă. De fapt, Megan îi distrăsese atenţia, amintindu-şi că îi trebuia nişte aţă şi o farfurioară de cartoni pentru şcoală. Elizabeth nici nu observase ce cămaşă şi ce cravată îşi pusese în ziua aceea. Îşi dăduse seama că avea părul prea lung, abia cînd se dusese la morgă pentru a-i recunoaşte cadavrul care fusese scos dintre fiarele maşinii. I-au trebuit zile întregi pentru a-şi aminti ultima discuţie intimă. Ultimul lor sărut. Ultima dată cînd făcuseră dragoste.

Ceea ce avea să ţină minte întotdeauna erau zîmbetul şi rîsul lui, bunătatea şi blîndeţea lui, tandreţea cu care făcea dragoste şi visele pe care le avea pentru viitorul lor. Fusese un om extraordinar care îi dăruise doi copii frumoşi şi foarte multă fericire. Moartea lui îi lăsase un gol în suflet care nu avea să se mai umple niciodată.

Rana aceea o supăra în această seară mai mult ca oricînd. De aceea, cînd se duse să îi învelească pe Megan şi pe Matt, îi îmbrăţişă atît de tare, încît ei deveniră stînjeniţi de emoţia ei şi se eliberară.

Îmbrăţişarea aceea pasionată reprezenta mai mult decît dragostea ei faţă de copii. Arăta nevoia ei disperată de contact uman, de intimitate de orice fel. Simţea nevoia să primească dragostea şi afecţiunea cuiva. Dragostea şi afecţiunea unei persoane mature. Ale unui bărbat. Uneori, trupul şi sufletul îi erau atît de înfometate, încît avea impresia că va muri.

După ce stinse luminile în toată casa, intră în dormitorul ei şi aprinse veioza de pe podea. Aceasta se afla lîngă patul ei într-un suport de alamă şi avea un abajur de sticlă în formă de nufăr. Refăcuse dormitorul la cîteva luni după moartea lui John, pentru că îi evoca prea multe amintiri dureroase.

Acum era aranjat exact după placul ei, dar nu găsea nici o bucurie. O cameră frumoasă trebuia împărţită cu cineva. Budoarul ei era ca o mănăstire. Lilah avea dreptate. Nu era deloc distractiv să duci o viaţă de călugăriţă dacă nu erai aşa ceva. Nu era deloc plăcut să te culci singură în fiecare seară. Tînjea după bucuria de a avea un trup fierbinte lîngă ea.

Dar ce putea face o văduvă decentă, cu doi copii care aveau nevoie de îndrumarea ei morală? Nimic. Contrar sfatului lui Lilah, nu se putea duce să agaţe un bărbat doar pentru a-şi potoli dorinţele trupeşti. Nu era ca şi cum ar fi luat o

aspirină pentru a scăpa de febră.

Graţie ideilor lui Lilah, mintea i-o luase razna în ziua aceea. Se purtase ca o proastă în faţa lui Thad... domnul Randolph... în seara aceea. El probabil că rîdea acum de cît de fîstîcită fusese cînd o salvase din copac.

Supărată din cauza faptului că se purtase ca o puştoaică prostuţă în faţa unor umeri laţi şi a unor ochi albaştri care rivalizau cu ai lui Paul Newman, stinse lumina şi se băgă în pat. Dar nu putu rezista tentaţiei de a se uita printre lamelele jaluzelei ca să vadă dacă la el lumina mai era aprinsă.

Da. Îl văzu prin geamul care înconjura veranda. Stătea tolănit într-un fotoliu şi se uita la ecranul argintiu al televizorului. Era singur. Se întrebă dacă îşi alesese singurătatea din proprie voinţă sau o ura la fel de mult ca ea

– Şi pe urmă ce s-a întîmplat?
– Pe urmă el s-a întins şi a dat-o jos
– Domnul Randolph?
– Îhî. I-a pus mîinile... aici.
– Dar asta a fost după ce s-a rupt juponul.
– Ah, da, am uitat de asta.

– I s-a rupt juponul? Peste asta ai sărit.

– Bună dimineaţa.

Trei capete se întoarseră cînd se auzi vocea somnoroasă a lui Elizabeth. Legîndu-şi cordonul capotului, care depăşise cu mult vîrsta pensiei, ea îi aruncă lui Lilah o privire ucigătoare şi se îndreptă spre cafetieră.

– De ce nu m-ai trezit? întrebă ea, amestecînd *Sweet'n Low* în cafeaua fără zahăr.

– Pentru că se pare că aveai mare nevoie de odihnă, spuse Lilah zîmbind felin şi muşcînd dintr-o bucăţică de costiţă.

– Văd că deja aţi luat micul dejun.

Pe masa rotundă din bucătărie se aflau trei farfurii murdare.

– Am făcut nişte clătite pentru copii. Vrei şi tu?

– Nu, se răsti Elizabeth.

În mod normal, ar fi fost bucuroàsă că Lilah trecuse pe acolo să pregătească micul dejun pentru Megan şi Matt, aşa încît ea să poată dormi mai mult. Sîmbăta ţinea magazinul deschis de la prînz pînă la cinci. Era singura dimineaţă a săptămînii cînd nu se trezea la şase şi jumătate.

– Duceţi-vă la treburile voastre, le spuse ea copiilor cu asprime. Faceţi paturile şi puneţi lucrurile murdare în coşul de rufe.

– Pe urmă pot să ies la joacă?

– Da.

Zîmbind pentru prima oară în ziua aceea, Elizabeth îl bătu uşor peste şezut pe Matt cînd trecu pe lîngă ea şi pe Megan o îmbrăţişă scurt.

– Drăguţi copii, remarcă Lilah cînd rămaseră singure.

– Şi vorbăreţi. Mai ales cînd e cineva care să-i tragă de limbă.

– Dar nu i-am tras de limbă, spuse Lilah, pe bună dreptate. Doar am întrebat ce e nou şi ei mi-au spus.

Îşi propti coatele pe masă şi se aplecă puţin înainte.

– Chiar te-a salvat domnul Randolph din copac, aseară?

Nu avea nici un rost să nege.

– Da.

– Grozav! exclamă Lilah bătînd din palme.

– N-a fost cine ştie ce. Deloc atît de melodramatic cum faci tu să pară.

– Tocmai ajunsesem la partea cea mai interesantă cînd ai apărut tu. Ce-i cu juponul rupt?

– Nimic. Mi s-a agăţat într-o cracă.

– Şi el l-a desprins? întrebă ea zîmbind de-a dreptul lasciv.

– Da, dar a fost o experienţă umilitoare. M-am simţit teribil de prost.

– Cum arată? Ce-a spus?

– Las-o baltă, Lilah. Este... prea bătrîn.

– Bătrîn?

– Ei bine, şi tu ai observat că are părul alb. E prea bătrîn pentru mine.

Lilah se încruntă.

– Cît de alb? Cît de bătrîn?

– Nu ştiu. Nu l-am întrebat, spuse ea, arţăgoasă.

– Hmm, oricum e un început. Cel puţin i-ai atras atenţia.

– N-am făcut-o intenţionat.

– Rezultatul e acelaşi.

– Bagă-ţi odată în cap că nu există nici un „rezultat".

– Nu mai striga la mine, Elizabeth. Mă interesează numai binele tău.

– Să nu te mai intereseze.

Lilah se rezemă de spătarul scaunului oftînd exasperată.

– Dumnezeule! Eşti morocănoasă ca un urs bătrîn în dimineaţa asta. Ştii ce cred eu? Că ai fi mult mai bine dispusă dacă şi-ar petrece mai mult timp desprinzîndu-ţi juponul.

– Lilah, zise Elizabeth pe un ton mustrător.

Lilah, însă, era netulburată.

– Uite, citeşte asta pînă spăl eu vasele, spuse ea, azvîrlindu-i o revistă, după care se apucă să strîngă masa.

Era o publicaţie lunară foarte cunoscută care se bucura de atenţia multor cititoare.

– Pagina zece.

Elizabeth o răsfoi pînă la pagina respectivă. După ce citi titlul, îşi ridică privirea spre sora ei, care, intenţionat, o ignoră.

Pînă cînd Elizabeth termină de citit articolul acela lung, Lilah pusese toate vasele în maşina de spălat. După aceea reveni la masă. Cele două surori se priviră.

– Ei bine? spuse Lilah, în sfîrşit.

– Ei bine?

– Ce părere ai de ideea asta?

– Doar nu vorbeşti serios? Te aştepţi ca eu să pun pe hîrtie toate fanteziile mele spre a fi publicate?

– Exact.

– Eşti nebună.

– Ba sînt sănătoasă. Şi tu eşti la fel. La fel şi fanteziile tale. Numai că sînt gata să pariez că sînt mult mai detaliate şi mai romantice decît multe altele. Ce găseşti rău în a le scrie şi a le trimite editorului care vrea să adune mai multe la un loc?

– Ce găsesc rău? strigă Elizabeth. Faptul că am doi copii.

– Doar n-or să cumpere un exemplar, nu?

– Nu face pe deşteapta, Lilah. Ideea ta e absurdă. Nu m-aş simţi bine să fac aşa ceva. Sînt

mamă. Văduvă.

– Dar nu eşti deloc o bătrînică, ba dimpotrivă, eşti o femeie tînără şi atrăgătoare căreia soţul i-a murit prematur. Scrie acolo că vor povestiri de la femei „obişnuite". Te încadrezi. Singurul lucru care nu-i obişnuit la tine este viaţa ta amoroasă, care lipseşte cu desăvîrşire. Dar, adăugă ea repede, văzînd că Elizabeth tocmai voia să zică ceva, ăsta poate fi un avantaj. Faptul că lipseşte ar putea face ca fanteziile tale să fie senzaţionale.

Elizabeth îşi dădu ochii peste cap.

– Nu pot s-o fac. Habar n-am de unde ţi-a venit o asemenea idee.

– Uite, spuse Lilah punînd mîna pe masă, tu scrii fanteziile, oricîte vrei, şi eu mă ocup de restul. Le voi trimite sub un pseudonim ca să rămîi anonimă. O să fac totul în afară de încasarea banilor pe care editorul îi va expedia cînd manuscrisele îţi vor fi acceptate.

– Bani?

– N-ai citit paragraful respectiv?

– N-am ajuns pînă acolo.

– Uite, spuse Lilah arătîndu-i partea de text cu pricina. Vor plăti două sute cincizeci de dolari pentru fiecare fantezie aleasă, indiferent cît e de scurtă sau lungă, dacă e veche sau contemporană, la persoana întîi sau altfel.

Fără să vrea, Elizabeth deveni interesată.

Cheltuise aproape toţi banii din asigurarea pe viaţă a lui John şi economiile lor pentru a deschide magazinul. Încă de la început, *Fantasy*, care era plasat în holul aglomerat al hotelului *Cavanaugh,* adusese profit, dar nu cine ştie ce. Nu era săracă, dar nu îşi putea permite extravaganţe. Pe măsură ce copiii creşteau, deveneau şi mai costisitori. Se întreba adesea de unde avea să facă rost de bani pentru a-i trimite la colegiu.

Pe de altă parte, părea ruşinos să cîştige bani din scrierea celor mai secrete fantezii ale ei.

– Nu sînt scriitoare.

– De unde ştii? Ai încercat vreodată? Întotdeauna ai avut note bune la engleză. Şi, în plus, din cîte am înţeles, nouăzeci şi nouă la sută din scriere e imaginaţie, şi din asta ai destulă, Lizzie, spuse Lilah înflăcărîndu-se. Este ceva pentru care te-ai pregătit toată viaţa. Nimeni nu visează mai mult ca tine. Ar fi timpul să faci din pierderea asta de timp ceva profitabil.

– Nu pot.

– De ce? Va rămîne micul nostru secret, ca pe vremea cînd lipeam papucii bunicii cu clei de podeaua dulapului.

– Dacă-mi aduc aminte bine, asta tot ideea ta a fost. Şi eu am fost muştruluită pentru că te-am lăsat s-o faci.

– Distracţia a meritat toată muştruluiala, spuse Lilah dînd din umeri.

Elizabeth oftă ştiind că Lilah nu se mulţumea niciodată cu un refuz.

– Nici n-aş avea timp să stau să scriu.

– Dar ce altceva faci noaptea?

Avea dreptate şi Elizabeth trebui să recunoască. Se ridică de la masă şi luă cafetiera de pe dulap.

– M-aş simţi prost ştiind că toată lumea îmi citeşte fanteziile.

– Foarte bine! Asta înseamnă că sînt tari. Exact asta şi vor. Vezi? *„Explicite, dar cu gust"*, citi ea din revistă. Adică să fie bune şi murdare, dar nu de prost gust.

– Cred că ţi-a scăpat ceva.

– Bine, ai de gînd s-o faci sau nu?

– Nu. Dacă-ţi place chiar atît de mult ideea, de ce n-o faci tu?

– Pentru că n-am creativitatea ta. Cînd jucam „dă-impresia", tu erai cea care făcea scenariile. Eu doar jucam rolurile.

Se simţea cedînd. Ar fi fost un mod în care îşi putea alina frustrarea sexuală. O provocare de care avea nevoie. Ceva de făcut care era al ei şi numai al ei. Nu ceva ce făcea pentru copii sau pentru magazin, ci pentru ea, femeia. Avea atît de puţine preocupări pentru sine.

– Eu ştiu, Lilah, spuse ea, nepregătită să cedeze complet. Pare atît de... atît de...

Vocea i se frînse cînd zări ceva dincolo de curtea ei. Thad Randolph îşi făcea de lucru cu nişte cherestea pentru a construi ceea ce părea a fi un ţarc. Probabil pentru căţei. Matt îl ajuta ţinîndu-i cuiele. Megan, care stătea într-un leagăn vechi pe care fostul proprietar al casei lui Thad îl agăţase de craca unui stejar, dădea indicaţii, cu Baby moţăind în poală.

Ceea ce îi atrase, însă, atenţia lui Elizabeth, era bărbatul. Cămaşa îi era descheiată lăsînd să se vadă un piept zdravăn şi un stomac plat. Smocuri de păr închis la culoare şi ondulat se vedeau în locuri strategice. Muşchii supli ai braţelor şi umerilor se contractau şi se relaxau de fiecare dată cînd se mişca. O şuviţă de păr umed de sudoare îi căzuse în ochi. Rîse de ceva ce spusese Matt şi, cînd o făcu, îşi dădu capul pe spate arătînd un gît puternic şi bronzat. Cînd se ridică şi îşi scutură blugii de rumeguş, Elizabeth nu putu să nu observe că îi stăteau lipiţi de coapse.

– Ce s-a-ntîmplat? întrebă Lilah ridicîndu-se şi venind lîngă ea, pentru a se uita pe fereastra de deasupra chiuvetei.

Elizabeth îşi auzi sora gemînd. Pentru cîteva

clipe îl priviră pe Thad Randolph, pînă cînd acesta ridică toată construcţia pe umăr şi o duse în garaj. Matt şi Megan îl urmară ţopăind.

Elizabeth se întoarse cu spatele la sora ei şi îşi făcu de lucru turnîndu-şi încă o ceaşcă de cafea.

– Bătrîn, hm? făcu Lilah, melancolică.

– Ţi-am spus că nu mi-am dat seama de vîrstă.

– Lizzie, bărbaţii care arată aşa nu îmbătrînesc, ci se coc. Arătînd aşa, ce naiba mai contează că are cincizeci de ani? Sau o sută cincizeci?

– Pentru mine nu are nici o importanţă. Ceea ce pare să-ţi scape.

– Ce culoare au ochii?

– Albaştri.

Un albastru sclipitor, strălucitor ca de safir.

– Şi cu ce se ocupă?

– Este proprietarul unei companii care fabrică ciment, parcă. Aşa mi-a spus unul din vecini, după ce s-a mutat. Scrie pe jeep numele companiei.

Lilah pocni din degete.

– *Randolph Concrete*[1]. Sigur. Camionetele lui se văd pe toate şantierele de construcţii din oraş.

1. Betonul Randolph(engl.)

Trebuie să aibă mulţi bani.

– Mama ne-a spus întotdeauna că e vulgar să discuţi despre situaţia financiară a cuiva.

Lilah încetase de multă vreme să se mai gîndească la ce anume considera mama lor vulgar. Se uita nestingherită pe geam sperînd să îl mai zărească.

– L-ai văzut cum mînuia unealta?

Elizabeth întoarse capul repede şi Lilah chicoti.

– Te-am prins! Eu mă gîndeam la ciocan. Tu la ce te gîndeai?

– Ceea ce crezi tu e complet greşit, spuse Elizabeth cu asprime.

– Şi ce-ar fi adică?

– Că s-ar înfiripa o poveste de dragoste peste curţile noastre. E un bărbat cumsecade şi are răbdare cu copiii.

– O adevărată calitate, dacă stăm să ne gîndim la „vîrsta lui înaintată", spuse Lilah cu sarcasm. Nu îl deranjează în timpul somnului de după-amiază?

Elizabeth îi aruncă o privire fioroasă.

– Ca să fiu sinceră, îi sînt recunoscătoare pentru timpul pe care şi-l petrece îndeosebi cu Matt. Băiatul are nevoie de influenţa unui bărbat. Dar totul se opreşte aici, Lilah. N-aş putea să mă

simt niciodată atrasă de un bărbat ca domnul Randolph.

– Ţi-ai verificat pulsul în ultima vreme? Dacă nu te atrage, înseamnă că eşti moartă.

Elizabeth oftă.

– Nu e genul meu. E prea... viguros. Prea solid...

– Hmm, făcu Lilah, plesnind din buze.

Elizabeth făcu un efort extraordinar pentru a ignora şi acest lucru.

– Nu mi-ar plăcea niciodată genul ăsta „pălărie tare".

– Pun pariu că nu numai pălăria lui e tare, spuse Lilah, zîmbind ştrengăreşte.

– Ah! N-ai vrea să te duci să te bălăceşti în mocirlă? Sînt convinsă că mintea ta s-ar bucura într-un asemenea mediu, spuse Elizabeth, dar Lilah rîse. Şi uită de povestea cu scrisul fanteziilor pentru a fi publicate. Nici măcar n-am nici o fantezie!

3

Cifrele începură să îi apară din nou neclare în faţa ochilor. Nerăbdătoare, Elizabeth lăsă jos stiloul şi renunţă să se mai concentreze asupra situaţiei financiare a magazinului. Era luni dimineaţă şi magazinul nu se deschisese decît de o jumătate de oră. Pînă atunci nu avusese nici un client. Se mai ocupa puţin de contabilitate în aşteptarea domnului Adam Cavanaugh. Fusese înştiinţată că va trece prin hotel mai tîrziu, în cursul

zilei.

Dar, de fiecare dată cînd încerca să se concentreze asupra coloanelor cu profituri şi pierderi din faţa ei, mintea începea să îi rătăcească. Îşi amintea mereu de discuţia avută cu Lilah sîmbătă dimineaţă. Sora ei îi sădise sămînţa în terenul fertil al creierului, unde se dezvoltase, în ciuda faptului că îşi dorise să moară.

Nici dacă un anchetator i-ar fi vîrît în unghii aşchii de bambus, Elizabeth nu ar fi acceptat să pună pe hîrtie fantezia cu grajdul sîmbătă seara tîrziu, în intimitatea dormitorului ei. Se jucase cu acea idee ispititoare toată seara, în timpul cinei de la *McDonald* şi al vizionării filmului de Walt Disney cu care îşi tratase copiii în seara aceea. Ştiind că exista şansa să îl vadă pe Thad Randolph, nu voise să se aventureze pe afară. Îi lăsase afară şi pe copii cît mai mult posibil şi fusese dezamăgită văzînd că jeep-ul lui nu era pe alee cînd ei veniseră în casă, în cele din urmă.

Ieşirea a meritat efortul. Copiilor le-a plăcut foarte mult filmul şi o sărutaseră pe rînd, drept mulţumire, cînd le-a urat noapte bună. Dar, ca de obicei, s-a dus la ea în dormitor apoi, s-a dezbrăcat şi s-a băgat în pat, singură.

Atunci a luat un carneţel cu spirală din sertarul noptierei şi a început să exprime în cuvinte imaginile pe care mintea ei le zugrăvea în

permanenţă. Se pierdu în acel efort. Cuvintele păreau să apară pe hîrtie fără voia ei. Curgeau liber din peniţă, de parcă aceasta ar fi fost bagheta magică din povestea pe care tocmai o văzuse.

Descrierile personajelor, hainelor, peisajelor, toate veneau cu foarte mare uşurinţă pentru că le vedea foarte clar. Erau, însă, unele cuvinte pe care îi venea greu să le scrie. Cuvinte pe care nu avea niciodată ocazia să le rostească. De exemplu, denumirile părţilor anatomice sau cuvintele cu conotaţii clar sexuale. Dar le scrise, totuşi. Cînd puse punct după ultima propoziţie, trupul îi era scăldat în sudoare şi inima îi bătea nebuneşte.

Puse stiloul deoparte şi reciti ce scrisese. După cel din urmă cuvînt, azvîrli pătura, rupse paginile din carneţel şi le distruse în baie.

Fantezia ei păruse o tîmpenie. Lilah era nebună şi ea era la fel pentru că o ascultase. Agitată, se întoarse în pat şi stinse veioza. Încercă să adoarmă, închizînd ochii strîns încît o apucă durerea de cap. Răsucindu-se cînd pe o parte, cînd pe alta, încercă să se convingă de faptul că ceea ce scrisese era atît de prost încît nu putea fi citit. Dar nu era adevărat. Rupsese paginile tocmai pentru că totul fusese foarte bun.

Trăise douăzeci şi nouă de ani şi habar nu

avusese ce minte murdară avea!

Fantasy era închis duminica. În după-amiaza acelei zile dusese copiii la un picnic în parcul municipal, pentru a le oferi o ocupaţie şi pentru a-i ţine departe de casă. Cînd au plecat, Thad era afară şi tundea tufele.

– Poate să vină şi Thad la picnic? întrebase Matt, cînd ea îl împinse în maşină.

– Thad e ocupat.

– Poate că n-ar fi ocupat dacă l-am ruga să vină la picnic.

– N-o să-l rugăm.

– Dar avem destulă mîncare.

– Poate să mănînce şi dintr-a mea, se oferi Megan.

Elizabeth se urcă la volan şi porni repede maşina pentru a pune capăt discuţiei. Picnicul fusese foarte plăcut. Dar, în timp ce copiii se jucau, Elizabeth stătu pe o bancă analizînd ceea ce scrisese noaptea trecută. Se gîndi la schimbări şi la moduri de a îmbunătăţi textul. După aceea, însă, îşi aminti că nu mai exista şi, deci, era un subiect închis. Se sili să uite.

Venise ziua de luni. Avea de lucru. Proprietarul hotelului putea să apară dintr-o clipă în alta. Şi ea încă nu uitase visul erotic pe care îl încredinţase hîrtiei. O preocupau fantezia şi vecinul ei problematic.

Deşi el reprezenta problema, nu era deloc problematic. Nu putea să dea vina pe el pentru orice. Ca vecin, era perfect. Ar fi putut fi un burlac scandalagiu care să cheme tot timpul femei pe acasă. Ar fi putut organiza orgii care să dureze nopţi la rînd, nelăsînd-o să doarmă. Ar fi putut să strîmbe din nas din cauza zgomotului pe care îl făceau copiii cînd se jucau în curte. Motocicleta părea puţin nepotrivită. Bănuia că nu este un înger, dar cel puţin nu era nevoită să aibă de-a face cu un destrăbălat.

Bineînţeles că ar fi putut fi puţin mai modest şi să-şi fi încheiat cămaşa cînd lucra în curte. Pe de altă parte, însă, ar fi putut să nu poarte nici o cămaşă. Dacă n-ar fi avut cămaşa cînd s-a întîmplat incidentul cu Baby? Dacă braţele şi bicepşii lui ar fi fost goi cînd i-a înconjurat mijlocul cu mîinile lui puternice? Dacă ar fi trebuit să îi atingă umerii goi, să se lipească de pieptul lui lat şi păros şi de stomacul plat? Dacă...

– Doamnă Burke?

Elizabeth tresări de parcă ar fi fost împuşcată şi văzu un grup de persoane lîngă uşa magazinului, în interior. O priveau nedumeriţi şi se întrebă de cîte ori îi rostise numele acel bărbat, înainte ca ea să îl audă.

– Da? spuse ea, stînjenită.

– Bună ziua. Sînt Adam Cavanaugh.

Bărbatul acela brunet şi cu ochii negri care înainta pe covorul pluşat, cu mîna întinsă, era superb. Îmbrăcat impecabil într-un costum cu dunguliţe subţiri din trei piese, izbutea totuşi să arate ca un pirat din Caraibe. Acea flacără neastîmpărată se afla în zîmbetul lui, larg, alb şi prietenos şi în ochii de culoarea cafelei, care sclipeau amuzaţi, de parcă ar fi ştiut că o prinsese în timpul unui vis neruşinat. Îi strînse mîna cu fermitate.

– Domnule Cavanaugh, ce plăcere să vă cunosc personal, spuse ea felicitîndu-se pentru faptul că nu se bîlbîise, ceea ce, date fiind împrejurările, era, într-adevăr, ceva.

– Valabil şi pentru mine, spuse el, dîndu-i drumul mîinii şi rotindu-şi privirile prin magazin.

Întorcîndu-se spre cei din anturajul său, care roiau în jur plini de respect, încuviinţă cu o vizibilă satisfacţie.

– Fotografiile pe care le-am văzut nu au fost corecte faţă de *Fantasy,* spuse el, revenind cu privirea asupra lui Elizabeth. Îmi place foarte mult.

– Vă mulţumesc.

– De unde v-a venit ideea?

Ea dădu din umeri.

– Întotdeauna mi-au plăcut lucrurile frumoase, feminine. Cînd m-am hotărît să cumpăr un magazin, asta am vrut să vînd. Am încercat să

găsesc un loc potrivit pentru un astfel de magazin, de unde bărbaţii să cumpere ceva pentru... doamnele lor. Pe vremea aceea, hotelul *Cavanaugh* abia se construia, spuse ea zîmbind. Părea locul cel mai potrivit.

– Foarte interesant.

– Mă bucur că şi dumneavoastră aţi văzut acelaşi potenţial ca şi mine şi aţi acceptat propunerea pe care v-am făcut-o.

– De fapt, nu pot spune că eu v-am aprobat ideea. Am manageri care se ocupă de închirierea spaţiului. Cu toate acestea, sînt încîntat că au decis în favoarea dumneavoastră.

Era îngrozită de naivitatea de care dădea dovadă. Adam Cavanaugh era mult prea important pentru a se ocupa personal de fiecare chiriaş. Simţi că roşeşte.

– Sînt sigur că înfăţişarea dumneavoastră face să vă crească vînzările, doamnă Burke.

Cavanaugh îi studie chipul şi pieptănătura. Cocul era destul de larg şi desfăcut, dînd impresia că fusese răvăşit. Poate de mîinile mîngîietoare ale unui bărbat.

– Arătaţi foarte bine.

Elizabeth se încălzi sub privirea lui.

– Am făcut puţin ceai, spuse ea sperînd să îi distragă atenţia îndreptîndu-i-o asupra unui ceainic de argint şi a unui serviciu de porţelan ce

se afla pe o masă rotundă acoperită cu o faţă de masă din dantelă. Vreţi să gustaţi din bomboanele de ciocolată pe care le vînd?

– Renunţ la ceai, dar la bomboane în nici un caz, spuse el cu un zîmbet sclipitor, aproape copilăresc.

Adam Cavanaugh nu era numai un bărbat foarte frumos, dar era şi plăcut. A stat de vorbă cu Elizabeth în timp ce însoţitorii lui au băut ceai şi au mîncat bomboane de ciocolată în valoare de aproape cincizeci de dolari. Părea să îl intereseze cu adevărat. Cînd ea a pomenit de copii, el i-a pus o mulţime de întrebări şi a fost foarte atent la răspunsuri. Nu era de mirare că avea atîta succes. Ştia să asculte şi îl făcea pe interlocutor să aibă impresia că ceea ce spunea era important, interesant şi captivant.

Îi luă din nou mîna şi i-o ţinu într-ale sale.

– Voi rămîne în oraş cîteva săptămîni, spuse el. Ne putem întîlni între patru ochi?

– Bineînţeles, răspunse Elizabeth cu mai multă siguranţă decît simţea.

Atingerea lui era a unui bărbat obişnuit să atingă femeile în mod frecvent, care ştia cum să o facă şi căruia îi plăcea să o facă.

– Atunci, abia aştept.

Îi mai reţinu mîna cîteva clipe înainte de a-şi lua rămas bun şi de a porni spre uşă. Se opri brusc

la vederea femeii care se afla în prag. Aceasta purta o pereche de colanţi negri din piele vîrîţi în cizme înalte pînă la genunchi. Un şal lung cu multe franjuri era aruncat peste un pulover negru pe gît. Cercei de aur în formă de toarte îi atîrnau la urechi aproape atingîndu-i umerii.

Era Lilah. Lui Elizabeth îi tresări inima cînd văzu neastîmpărul din privirea surorii sale. Lilah era atît de imprevizibilă, încît niciodată nu puteai şti ce avea să facă sau să spună.

– Bună, Adam, spuse ea aruncîndu-i lui Cavanaugh un zîmbet îndrăzneţ şi uluitor.

La auzul acelui ton familiar, cîţiva din însoţitorii lui păliră.

– Te-am recunoscut după fotografia din ziar.

Deşi ar fi trebuit să îşi îngrijească vocabularul, sarcina de a face prezentările îi reveni lui Elizabeth.

– Domnule Cavanaugh, ea este sora mea, Lilah Mason.

– Încîntat, domnişoară Mason.

Lilah stătea sprijinită cu umărul de tocul uşii, într-o poziţie relaxată care se potrivea foarte bine cu tonul leneş şi privirea pe jumătate înceţoşată.

– Încîntat să faci ce?

Unul dintre însoţitorii lui Cavanaugh îşi drese glasul. Un altul gemu. Din spatele lui Adam, Elizabeth o privea ameninţător, dar Lilah era

netulburată.

– Dacă tocmai plecai, nu mă lăsa să te reţin.

– Nici nu doresc, spuse Cavanaugh, după care se întoarse spre Elizabeth, o salută scurt din cap şi trecu pe lîngă Lilah care continua să stea cu indolenţă rezemată de tocul uşii.

Toţi ceilalţi din anturaj îşi urmară repede stăpînul furios.

– Lilah, cum ai putut? şuieră Elizabeth, imediat după plecarea lor.

Lilah începu să rîdă.

– Linişteşte-te, Elizabeth. L-ai făcut să-ţi mănînce din palmă. Am urmărit totul prin vitrină. M-am purtat atît de urît ca, în comparaţie cu mine, tu să pari un înger. De fapt, ţi-am făcut chiar o mare favoare.

– Ei bine, nu-mi mai face! M-am simţit teribil de jenată. Mama şi tata ar fi îngroziţi.

Lilah îşi înfăşură şalul ca un matador.

– Mă-ndoiesc. Ştiu foarte bine că sînt oaia neagră. Pot să iau această ultimă bomboană? Credeam că nemîncaţii ăia n-or să mai lase nici una.

Vîrî bomboana în gură şi începu să mestece hotărîtă.

Elizabeth îşi frecă fruntea.

– Mă doare capul îngrozitor.

Lilah o compătimi.

– Cum a mers înainte să-mi fac eu apariţia? Părea că bine, din locul unde am stat.

– E fermecător.

– Şi eu mi-aş permite să fiu fermecătoare, dacă aş avea milioanele lui.

Elizabeth ignoră aluzia.

– Nu mă aşteptam să fie atît de sincer şi de prietenos. Credeam că o să fie mai rece şi mai strict în legătură cu afacerile. Stînjenitor.

– Să fim sincere, Lizzie, e ca o minge de biliard, dar e numai prefăcătorie. Nu-ţi dai seama? Bucură-te de farmecul lui, dar nu te îndrăgosti.

– Mi-a plăcut.

– E şi normal să-ţi placă.

– M-a rugat să ne întîlnim între patru ochi, curînd.

– Zău? zise Lilah, sorbind din ceaşca de ceai, după care se strîmbă şi o puse înapoi pe masă.

– Nu mai spune „Zău?" pe tonul ăsta. Va fi o întîlnire de afaceri.

Lilah o privi cu scepticism.

– Strict de afaceri.

– Sînt convinsă, spuse ea pe un ton care lăsa de înţeles că nu credea nici măcar o clipă.

– Nu pricep de ce îl bănuieşti atît de mult.

– Să-ţi spun de ce. E superb, asta-i foarte adevărat. Dar n-am niciodată încredere în bărbaţii care arată astfel. Pur şi simplu, n-am încredere în

ei. Trebuie să fie un vierme într-un măr atît de frumos.

Elizabeth se săturase de acest subiect. Probabil că Adam Cavanaugh nu îi va mai vorbi niciodată. Ba poate îi anula şi contractul de închiriere datorită comportamentului lui Lilah.

– De fapt, ce cauţi aici? Nu ai pacienţi azi? Şi asta-i cea mai recentă costumaţie a fiziote-rapeuţilor?

– Depinde de felul terapiei, spuse ea rîzînd zgomotos. Nu-ţi place costumul? întrebă Lilah, făcînd o piruetă, şi Elizabeth trebui să admită că sora ei arăta extraordinar. De fapt, port chestia asta pentru unul dintre pacienţii mei. E paraplegic în urma unui accident de motocicletă. E convins că lumea are prejudecăţi cu privire la motociclişti, inclusiv eu. Aşa că m-am gîndit să-i arăt ce spirit liber sînt.

Elizabeth îşi aminti de discuţia avută cu Thad în legătură cu motocicletele şi încălecatul pe ele.

Lilah o readuse la realitate.

– Ai scris vreo fantezie pentru mine?

– Nu.

Imediat, Lilah îşi dădu seama că minţea, dar înainte să poată întreba ceva, îşi făcu apariţia un client, care privi în jur stingherit. Elizabeth recunoştea simptomele. Nu se simţea bine într-un mediu atît de feminin, exact ca o femeie care ar

intra într-o fierărie pentru a căuta un anume şurub. Avea aceeaşi expresie rătăcită.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule? îl întrebă ea.

– Caut ceva pentru soţia mea. Un cadou de aniversare.

– Am o gamă foarte largă de parfumuri în sticluţe de cristal. Doriţi să le vedeţi?

Lilah intră în acţiune. Îşi aşeză şalul mai bine şi porni spre uşă unduindu-se. Cînd trecu pe lîngă bărbatul cel nervos, burtos şi cu chelie, îi şopti:

– Renunţă la sticluţele de parfum. Dacă vrei ceva pe care să nu se aşeze praful, cumpără jartiera roşie din satin.

– ... la carnaval sîmbătă seara.

Ultimele cuvinte din monologul nesfîrşit al lui Matt străpunse durerea de cap a lui Elizabeth şi amintirea tulburătoare a întîlnirii cu Adam Cavanaugh. Furculiţa se opri la jumătatea drumului între friptură şi gură.

– Carnaval?

– *Festivalul Toamnei* de la şcoală, mămico, îi explică Megan cu răbdare.

Semăna mult cu John. Lui îi plăceau foarte mult amănuntele. Era întotdeauna bine organizat,

punctual şi stăpîn pe sine. În timp ce Elizabeth era total distrată, fiica ei nu uita niciodată nimic.

– Ah, da, sigur. *Festivalul Toamnei.*

Îşi aminti că lipise pe uşa frigiderului o astfel de notă cu vreo săptămînă în urmă. Uitîndu-se acum, văzu hîrtia mîzgălită şi cu şase fantome desenate pe ea.

– Sîmbăta asta?

– De la şapte la nouă şi jumătate, o informă Megan. Şi vrem să stăm tot timpul, nu-i aşa, Matt?

– Da. Tombola n-o să fie înainte de nouă şi un sfert şi pînă atunci nu putem pleca. La fel a spus şi Thad.

– Thad? Ce amestec are el în toate astea?

– L-am invitat să meargă cu noi.

Elizabeth trînti furculiţa în farfurie.

– Nu vorbeşti serios, sper? îl întrebă ea pe Matt cînd fu din nou în stare să vorbească.

Matt o privi prudent şi încuviinţă încet din cap.

– Astăzi după-amiază.

– Şi el ce-a spus?

Îi era groază să audă răspunsul.

– A zis că bineînţeles.

Elizabeth strînse din buze pentru a nu rosti înjurăturile care îi veneau în minte.

– Matt, cum ai putut să faci una ca asta fără să vorbeşti mai întîi cu mine? Nu-mi vine să cred că

ai făcut-o.

– Ea a zis că pot.

– Cine a spus că poţi?

– Învăţătoarea mea, domnişoara Blanchard. Trebuie să vină ambii părinţi la festival. Toţi ceilalţi copii au o mămică şi un tătic. Din moment ce eu n-am un tătic, am întrebat-o dacă aş putea să invit pe altcineva şi ea a zis că pot, spuse el şi buza de jos începu să îi tremure. Dar tu n-o să-l laşi pe Thad să vină cu noi. N-o să ne laşi să ne distrăm. Eşti rea! Eşti cea mai rea mamă din lume.

Băieţelul fugi de la masă plîngînd, răsturnîndu-şi paharul cu lapte. Elizabeth îl lăsă să plece şi îşi propti capul în mîini. Privi deprimată laptele vărsat pe masă, care începu apoi să picure pe gresie, dar tot nu se mişcă.

Îi fusese foarte greu lui Matt cînd începuse să se ducă la grădiniţă şi îşi dăduse seama că majoritatea copiilor aveau un tată în viaţă, chiar dacă acesta era divorţat de mama lor şi locuia într-o altă casă. Matt era foarte mic cînd murise John, aşa că nu îşi amintea cum era să aibă un tată. Elizabeth îşi petrecuse ore întregi explicîndu-i moartea lui John. Dar pentru un copil de cinci ani era de neînţeles conceptul de tată decedat, cu atît mai puţin ceva cu care să se consoleze.

– Mamă, tot laptele curge pe podea. Vrei să curăţ eu?

Elizabeth îşi ridică privirea şi mîngîie părul drept, de culoarea grîului al lui Megan.

– Nu, scumpa mea. O să curăţ eu. Dar îţi mulţumesc că te-ai oferit.

– Eu i-am spus lui Matt că ar trebui să te întrebe mai întîi pe tine.

– O să vorbesc cu el cînd o să se mai liniştească.

– Îi dai voie lui Thad să vină cu noi?

Tonul rugător al fiicei ei o izbi pe Elizabeth. Orice fetiţă simţea nevoia unui tată şi Megan suferea mult pentru că nu avea unul.

– Bineînţeles că poate veni, se auzi ea spunînd şi se sili să zîmbească.

După ce termină de strîns vasele, plecă în căutarea fiului ei, pe care îl găsi întins în pat şi cu ursuleţul Pooh în braţe. Pe obraji i se vedeau urmele sărate ale lacrimilor uscate. Elizabeth se aşează pe marginea patului şi se aplecă să îl sărute pe frunte.

– Îmi pare rău că am strigat la tine.

El nu spuse nimic, dar îţi înghiţi un suspin.

– Am fost doar foarte surprinsă, spuse ea apoi şi îi explică motivul pentru care ar fi trebuit să fie consultată înainte de a face invitaţia. Dar cred că, de data asta, nu-i nimic.

Ochii i se luminară imediat.

– Poate să vină?

– Dacă vrea.

– Mamă, e grozav!

Da, grozav, îşi spuse Elizabeth. După ce se culcară copiii, ea se gîndi că, poate, Thad era la fel de lipsit de entuziasm faţă de carnaval cum era ea faţă de perspectiva de a-l avea alături. Poate că acceptase invitaţia din milă faţă de copiii ei care nu aveau tată. Nu ar fi trebuit, oare, să îi ofere ocazia de a se retrage frumos?

Îşi scoase şorţul, îşi dădu cu ruj şi traversă curţile întunecate. El stătea în fotoliu pe veranda din spate. În timpul weekend-ului o închisese pe toată pentru iarnă. În lumina televizorului văzu alături o tavă cu rămăşiţele cinei. O friptură şi o bere.

Nu se uita la televizor, ci pe o revistă. Se întrebă dacă era cumva o revistă pentru bărbaţi, plină cu fotografii ale unor femei goale. Dacă era aşa, nu ar fi fost momentul potrivit pentru vizita ei. Dar ajunsese pînă acolo şi voia să termine totul cît mai repede, aşa că nu ar fi vrut să se oprească. Nu a observat-o pînă cînd nu a bătut în uşă. Întoarse capul şi privirea lui o străpunse ca un laser.

Se ridică din fotoliu şi închise televizorul înainte să îi deschidă. Pusese revista pe fotoliu, aşa încît

Elizabeth nu putu să vadă coperta.

– Bună, spuse ea, stînjenită.

– Bună. Intră.

– Nu, de fapt, nu stau decît un minut. I-am lăsat pe copii dormind.

Nu avea de gînd să intre în casa lui singură. Dacă o vedea vreun vecin? Oamenii, fiind aşa cum sînt, s-ar fi grăbit să tragă unele concluzii greşite şi zvonul s-ar fi răspîndit ca focul.

El trecu pragul atunci şi închise uşa în urmă.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu. Adică, sper că nu.

Vorbea fără noimă şi îşi dădu seama că el trebuia să o creadă o proastă. Din cîte îşi amintea, nu vorbise niciodată coerent cu acest om. Nu avea nici un motiv să fie atît de nervoasă. Nu era decît un bărbat, pentru numele lui Dumnezeu... dar *atît* de bărbat.

– Matt mi-a spus că te-a invitat la *Festivalul Toamnei* de la şcoală, spuse ea repede.

– Aşa este.

– Şi mergi?

– I-am spus că da.

– Ştiu. Aşa mi-a zis şi el, dar n-aş vrea să te simţi obligat numai pentru că te-a rugat el.

El o studie o clipă.

– Nu vrei să vin, nu-i aşa?

– Nu! Adică, da. Vreau să spun...

Trase adînc aer în piept.

– Nu mă supăr dacă vrei, într-adevăr, să mergi la ceva atît de... Este un carnaval de şcoală elementară. Vor fi mii de copii care vor alerga ca nişte indieni sălbatici şi părinţi înnebuniţi care vor umbla după ei. Va fi gălăgie, vînzoleală... şi..., se întrerupse ea făcînd un gest de neputinţă. Nu cred că ţi-ar plăcea.

– Pentru că sînt un bătrîn celibatar convins.

La naiba! Acum l-am jignit, îşi spuse ea cînd el îi întoarse spatele pornind spre jeep-ul parcat pe alee.

– N-am vrut să spun asta, domnule... Thad. Am vrut doar să-ţi ofer ocazia să refuzi dacă doreşti. M-aş descurca eu cu Matt şi te-aş scuti de efortul de a-i spune.

El deschisese uşa din spate a jeep-ului şi scotea o cutie uriaşă dinăuntru. O ridică pe umeri şi se înapoie în curte. Neştiind ce altceva să facă, îl urmă. El puse cutia jos.

– N-am avut niciodată copii, dar nu sînt chiar atît de bătrîn încît să nu-mi mai amintesc cum e să fii copil, Elizabeth.

Cînd îi rosti numele, ea simţi ceva ciudat în stomac. Ca şi cum degetele lui ar fi mîngîiat-o acolo.

– N-am vrut să insinuez că...

– Ba chiar îmi amintesc şi de cîteva carnavaluri

şi cît de emoţionat eram în ajunul lor. Am avut, însă, destul noroc să-i am pe mama şi pe tata cu mine.

Elizabeth se rezemă de cel mai apropiat copac şi oftă.

– Mă faci să mă simt la fel de vinovată ca şi Matt. L-am certat cînd mi-a spus că te-a invitat. Am fost îngrozită. Nu voiam să te simţi obligat. Mi-a spus că sînt cea mai rea mamă din lume.

Thad rîse uşor.

– Nu-mi vine să cred că eşti aşa. Nu mă simt obligat să merg la carnaval. Ba chiar o să-mi facă mare plăcere. Şi nici n-am vrut să te fac să te simţi vinovată. În regulă? Acum ce zici, terminăm cu scuzele? De fapt, aş vrea să încheiem subiectul definitiv. Spune-mi ce părere ai despre asta.

Îngenunche şi deschise cutia. Elizabeth îngenunche şi ea şi se uită la fotografia de pe o latură a cutiei.

– Un hamac! Ce frumos.

– Crezi?

– Da. Întotdeauna mi-am dorit unul. Exact ca ăsta.

După fotografie, hamacul era din iută albă şi în părţi atîrnau franjuri lungi.

– Şi eu mi-am dorit unul dintotdeauna. M-am gîndit să-l agăţ între aceşti doi copaci, spuse el

arătîndu-i locul.

– Ah, da, şi vara ar fi excelent să..., spuse ea dar se opri brusc.

– Să ce? întrebă el încet urmărindu-i chipul, iar cînd ea refuză să-i răspundă, el spuse: Să te întinzi în el?

– Nu pentru asta există hamacuri?

– Ba da. Te rog să te întinzi în el cînd vrei.

– Mulţumesc.

– Dar n-o vei face, nu-i aşa?

Ea îşi ridică privirea repede, uluită de intuiţia lui.

– Probabil că nu.

– De ce nu?

– N-aş vrea să profit de amabilitatea ta.

El scutură din cap.

– Nu. Nu-i vorba de asta. Nu vrei să te întinzi în hamacul meu, de teamă ca vecinii să nu înceapă să bîrfească în legătură cu noi. Ar putea crede că te întinzi şi în patul meu.

Simţi un gol în stomac.

– Nu au absolut nici un motiv să bîrfească.

– Şi tu ai grijă al naibii de bine ca lucrurile să rămînă aşa.

– Mă condamni?

– Să te condamn? zise el încruntîndu-se. „Condamnat" nu e cuvîntul potrivit. Dar cred că e o prostie să faci tot ce-ţi stă în putinţă să mă eviţi.

Nu avu ce să spună, aşa că tăcu. O prinsese şi, dacă ar fi negat, ar fi părut şi mai proastă.

– Înţeleg de ce faci asta, spuse el încet. Trebuie să-ţi aperi reputaţia. Oamenii aşteaptă să vadă dacă o să aluneci, dacă o să devii o mamă iresponsabilă, dacă vei face ceva scandalos.

– E aproape un clişeu, că tinerele văduve sînt...

– Înfometate după sex, spuse el direct. Iar eu sînt celibatar, ceea ce face din mine un suspect. Aşa încît dacă ai veni la mine în casă pentru ceva la fel de nevinovat ca pentru a împrumuta o ceaşcă de zahăr, s-ar auzi pe urmă că am făcut-o repede pe masa din bucătărie, spuse el rîzînd scurt. Chestiile rapide îşi au rostul lor, dar niciodată nu mi-au plăcut. E ca şi cum ai bea în grabă o sticlă de vin bun. Nu-l bei de sete, ci pentru plăcerea pe care ţi-o provoacă gustul, adăugă el şi îi privi gura. Unele lucruri trebuie savurate, gustate îndelung.

Gîtlejul lui Elizabeth se blocă nelăsînd-o să mai spună nimic, chiar dacă ar mai fi fost în stare să se gîndească la vreun cuvînt. Inima, însă, era destul de activă pentru a compensa. Era sigură că o auzea şi el izbindu-i-se de coaste.

– Tremuri, spuse el atingîndu-i braţul pe care pielea se făcuse ca de găină.

– Mi-e frig. Ar fi trebuit să-mi iau un pulover.

– Haide, te conduc pînă la uşă.

– Nu-i nevoie.

– Pentru mine e.

Se înfruntară cu încăpăţînare, dar pînă la urmă, Elizabeth fu cea care capitulă. Lăsase lumina din bucătărie aprinsă şi, pe măsură ce se apropiau, rămase uimită observînd cît de mult se vedea prin geamuri. Rareori se gîndise să tragă jaluzelele pentru că îi plăcea să lase lumina soarelui să pătrundă în timpul zilei.

Oare Thad vedea la ea în casă din locul unde obişnuia să stea, pe verandă? Trebuia să nu uite şi să nu vină noaptea în bucătărie dezbrăcată, altfel el nu avea să mai aibă nevoie de revistele acelea pentru a se descărca.

– Ţi-am mulţumit că ai tuns şi gardul viu din partea mea? întrebă ea, amintindu-şi că îi datora mulţumiri.

– Ai observat?

– Bineînţeles. Mulţumesc. Ce mai fac căţeii?

– Foarte bine. Cresc.

– Bine.

Ajunseseră la uşa din spate a casei ei şi puteau, în sfîrşit, să pună capăt acelei conversaţii ridicole.

– La ce oră sîmbătă?

– Copiii au spus parcă ora şapte. Dacă eşti sigur.

– Sînt sigur. Trec să vă iau.

Ea dădu să obiecteze, dar ceva în expresia lui fermă o opri.

– Bine, Thad. Noapte bună.

– Elizabeth, spuse el şi o prinse de mînă, înainte ca ea să apuce să se strecoare pe uşa din plasă.

– Da?

– S-au vindecat? întrebă el, trecîndu-şi degetul mare peste palma ei.

Atingerea era extrem de uşoară, dar era ca un şoc electric care îi străbătu braţul.

– Mîinile? Da, s-au vindecat. Complet.

Ca şi cum nu ar fi crezut-o, el îi ridică mîna mai aproape de faţă şi îi studie palma.

– Dacă ai vreodată nevoie de ceva, de orice, spune-mi, zise el continuînd să îi privească palma. La naiba cu ce-ar putea crede vecinii.

Cînd, în cele din urmă, îşi ridică privirea spre a ei, îi tăie răsuflarea. Înainte să apuce să şi-o recapete destul pentru a face un comentariu sau pentru a-i spune încă o dată noapte bună, el îi dădu drumul mîinii şi dispăru în beznă.

4

Necunoscutul se ivi din întuneric. Se întrupă din el fiind una cu el. Îmi apăru în faţă – înalt, lat în umeri, îngust în şolduri şi cu un tors în formă de trapez cu mulţi muşchi.

Nu i-am putut vedea chipul foarte bine, dar l-am cunoscut imediat. Trăsăturile nu îi erau clare, dar l-am recunoscut. Şi, de aceea, apariţia lui neaşteptată nu era înfricoşătoare. Tulburătoare, da. Excitantă, absolut. Nepermisă,

categoric. Dar nu înfricoşătoare.

Nici el nu a spus nimic, nici eu. Vorbele erau inutile. Ştiam amîndoi ce aştepta şi ce voia celălalt. În întuneric puteam să dăruim şi să luăm fără să ne simţim inhibaţi. Plăcerea era terenul nostru comun. Personalităţile erau nesemnificative pe lîngă dorinţa puternică. Nu mai conta nici trecutul, nici viitorul. Numai acest prezent. Acest prezent plin de o poftă trupească ce trebuia admisă şi potolită spre satisfacţia reciprocă.

El întinse mîna să mă mîngîie pe păr. Scoase apoi încet singurul ac care îl ţinea strîns şi părul i se strecură printre degete. Ştiam că îi plăcea extrem de mult să-mi simtă părul în mîini. Deşi nu îl puteam distinge încă foarte bine, ştiam că zîmbeşte.

Mi-am aşezat mîinile pe pieptul lui. Ciudat, dar nu eram timidă. Pe acel tărîm întunecat timiditatea nu exista. Îndrăzneala era aşteptată, ba chiar invitată. Nimeni nu vedea nimic. Nimeni nu ştia. Întunericul era prietenos. Învăluia orice indiscreţie şi făcea ca toate lucrurile să devină acceptabile. Nimeni nu putea fi tras la răspundere pentru gesturile sale. Nu existau reguli de comportament, nici o sarcină în afară de satisfacerea tuturor dorinţelor ascunse.

Pieptul lui tare şi musculos îmi umplea palmele. Mi-am înfipt degetele în carnea care nu

voia să cedeze presiunii. Purta o cămaşă, pe care gîndul meu a îndepărtat-o lăsîndu-i pieptul dezgolit.

Am început să-mi strecor degetele prin părul ondulat. Vîrfurile degetelor mele simţeau orice mult mai intens. Sfîrcurile îi erau tari ca nişte pietricele. M-am aplecat puţin şi i-am umezit unul cu limba. El a gemut de plăcere.

Îmi luă faţa în palme şi mi-o ridică mîngîindu-mi buzele umede cu degetele mari. Despărţindu-le, îşi plimbă uşor vîrfurile degetelor peste dinţii mei. Le-am muşcat uşor, zgîriindu-i pielea în joacă.

Îşi coborî apoi mîinile încet pe gîtul meu, pe urmă şi mai jos pe piept şi pe sîni. Cuprinzîndu-i în mîini, începu să îi frămînte cu blîndeţe frecînd sfîrcurile cu vîrfurile degetelor pînă se întăriră.

Buzele ni se uniră într-un sărut profund. O sălbatică contopire a gurilor. Limba lui se împreună cu a mea. Dorinţa deveni şi mai puternică. Mă lipi cu spatele de un zid de a cărui existenţă nici nu ştiam. Abia îşi putea stăpîni foamea sălbatică ce îl cuprinsese deodată. Găseam acest lucru teribil de tulburător şi am început să tremur în semn de răspuns.

A început să mă sărute pe gît şi apoi gura lui fierbinte şi cercetătoare s-a închis în jurul unui sfîrc. Felul arzător în care trăgea de el îmi smulse un geamăt involuntar de pe buze. Instinctiv am

ştiut că ţinea ochii închişi şi că era stăpînit de o dorinţă nerostită dinăuntrul său. Aş fi vrut să am lapte cu care să îl hrănesc şi, cînd am spus aceste cuvinte cu glas tare, a fost profund mişcat.

Mîinile lui se strînseră în jurul mijlocului meu înainte să coboare pe şolduri. Nu trebuia decît să cer şi cea mai mare dorinţă mi-ar fi fost îndeplinită. Ştiam asta. Dar n-am spus nimic. Voiam să prelungesc acea agonie delicioasă a plăcerii crescînde. Şi, în plus, nu era nevoie să cer. Lipsit de egoism, el îmi anticipa toate dorinţele. Nu trebuia decît să mă gîndesc la ce aş fi vrut şi el mă asculta.

A ştiut exact cînd şi cum să mă penetreze. A fost brusc, iute şi sigur. Îmi umplu trupul dornic cu fierbinţeala lui de oţel, care mă aduse la limita uitării de sine. Mîinile lui erau peste tot, alunecîndu-mi pe piele. Gura lui era peste tot, deschisă şi fierbinte.

Nu mai ştia de buna-cuviinţă. Nu mai avea nici urmă de conştiinţă. Fusese învăţat să provoace plăcere. Născut din dorinţă sexuală, alăptat cu pofte trupeşti, nu ştia nimic altceva decît să îmi ofere cea mai mare satisfacţie. Furia orgasmului meu nu a semănat cu nimic altceva ce mai simţisem anterior sau crezusem că ar putea exista.

Total epuizată, transpirată ca şi el, m-am lipit de el istovită. Cu tandreţe şi afecţiune, îmi mîngîie părul, ridicîndu-l de pe umerii mei umezi. În cele din urmă, cu trăsăturile tot în întunericul iertător şi dătător de viaţă, a plecat întorcîndu-se în neantul din care se întrupase.

Nu i-am văzut chipul incredibilului meu iubit. Nu i-am auzit nici glasul. Dar l-aş recunoaşte dacă ar mai veni vreodată.

Zumzetul neîncetat din capul ei nu a dispărut odată cu iubitul fără chip, ci i-a rămas în sînge ca un narcotic ucigător de durere mult timp după trecerea durerii.

Ameţită şi dezorientată, Elizabeth se trezi şi deschise ochii. Dumnezeule, se simţea epuizată. Cele patru membre păreau să cîntărească cîte o tonă fiecare. Un zîmbet îi juca pe buzele umede. Nu putea aduna nici un pic de energie. Moleşeala o ţintuia de pat făcînd-o incapabilă de orice mişcare. Pielea îi era acoperită de o peliculă fină de sudoare. Cămaşa de noapte îi era răsucită şi lipită de trup, iar între coapse simţea o căldură provocatoare. Se concentrase acolo adunîndu-se din întregul sistem. Sfîrcurile îi erau tari şi o

furnicau.

Deodată clipi des, dîndu-şi seama că zumzetul din capul ei nu era efectul unui act sexual uluitor, ci era provocat de un fierăstrău electric care se auzea undeva aproape. Nu exista nici un iubit, nici misterios, nici altfel. Se afla singură în patul ei imaculat. Nu era întuneric. Razele soarelui pătrundeau printre jaluzele.

Era sîmbătă. Şi, mai tîrziu, în ziua aceea, avea întîlnire cu Thad Randolph.

Lăsînd să-i scape un suspin de groază, îşi coborî picioarele pe podea şi rămase pe marginea patului. Ceasul de pe noptieră îi spunea că era cu puţin trecut de nouă. Îşi luă capotul care se afla la picioarele patului, şi-l puse petrecîndu-şi-l peste piept şi prefăcîndu-se că sfîrcurile nu erau încă dureroase şi excitate. Se ridică încercînd să se ţină pe picioare, dar acestea erau slăbite şi îi tremurau.

– Lui Lilah i-ar fi plăcut, murmură ea, ducîndu-se în baie.

Fantezii! Dumnezeule! Întîlnirea aceea fără nume, fără chip, fără glas şi fără vină nu putea fi considerată pur erotism, ci era cea mai secretă fantezie a oricărei femei, pentru că totul era permis. Nu existau consecinţe de suportat mai tîrziu.

Nebună – asta era. Dacă autorităţile ar fi ştiut ce visa, probabil că i-ar fi luat copiii.

După ce făcu un duş foarte rece, îi găsi pe copii în bucătărie mîncînd fulgi de ovăz preîndulciţi. Hotărîse să folosească zahărul cu ani în urmă, dîndu-şi seama că victoria nu ar fi meritat discuţiile de la fiecare mic dejun. Îi sărută şi îi îmbrăţişă pe rînd, după care puse în funcţiune filtrul de cafea.

– În seara asta e carnavalul, mămico, îi aminti Matt, cu gura plină.

– Ştiu.

Încercă să pună entuziasm în glas. Toată săptămîna evitase să se gîndească la acea seară, de parcă, dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat ceva deosebit.

Nu îl mai văzuse pe Thad de luni seară cînd o condusese. Copiii îi prezentau rapoarte zilnice în privinţa căţeilor, dar ea nu ceruse nici o informaţie despre Thad. Era aproape o uşurare faptul că ziua aceea îngrozitoare venise, în sfîrşit. A doua zi pe vremea aceea totul va fi încheiat.

– Să nu întîrzii. Thad a spus că va veni cu cîteva minute înainte de şapte şă ne ia, spuse Megan.

– Promit să nu întîrzii, spuse Elizabeth, puţin cam prea aspru, după care schimbă tonul şi adăugă: Voi veni la timp pentru a mă schimba. Aveţi grijă doar ca toate treburile voastre să fie făcute. O să-i las o listă doamnei Alder.

De obicei, orele petrecute sîmbăta la *Fantasy* treceau extrem de greu. Era conştientă că micuţii nu aveau cursuri şi stăteau o mare parte din weekend acasă fără ea. Sîmbăta aceasta, însă, timpul zbură. Nu putea face clipele să se scurgă mai încet, indiferent cît de mult îşi făcea de lucru. Se făcu cinci. Închise şi plecă acasă.

Copiii erau atît de emoţionaţi, încît aproape că o asaltară din clipa cînd intră pe uşă.

– A sunat Thad şi a spus că o să vină la şapte fără un sfert. Grăbeşte-te, mămico.

– Megan, mai e o oră şi jumătate. Îţi promit că o să fiu gata pînă atunci.

Dar, bineînţeles că nu a fost.

Baby a vomitat pe canapeaua din living-room ceva ce semăna a brînză şi a trebuit să cureţe imediat. Matt şi Megan au început să se certe în legătură cu telecomanda televizorului, rezultatul fiind că Matt s-a lovit cu capul de colţul măsuţei de cafea destul de tare pentru a i se lua pielea. Sîngele l-a murdărit şi părul şi covorul, aşa că amîndouă au trebuit spălate.

Elizabeth şi-a rupt o unghie la sertarul biroului. Cînd a încercat să o repare, şi-a lipit două degete unul de altul. Cînd ajunse la fardul de ochi, era atît de grăbită şi nervoasă încît nu îl putu aplica bine. Nu se putea hotărî cu ce să se îmbrace, aşa că era desculţă şi doar cu lenjerie intimă, cînd Matt

dădu buzna în dormitorul ei la şapte fără optsprezece minute pentru a vedea dacă era gata.

– Ah, mămico! scînci el văzînd că nu era.

Ei nu îi venea să creadă cum arăta, la fel de mult cum nici lui nu îi venea să creadă cum arăta ea. Băieţelul purta o îmbrăcăminte care ar fi avut nevoie de petice.

– Matthew, blugii ăştia au găuri în genunchi. Du-te şi pune-i pe cei noi.

– Sînt prea tari şi zgîrie.

– Nu-i adevărat. I-am spălat de două ori.

Stînd în uşa dulapului se întrebă dacă să îşi ia fusta bleumarin sau pantalonii negri pe care tocmai îi scosese de la curăţat?

– Vreau să-mi iau blugii ăştia. Mă simt bine în ei.

Fusta bleumarin.

– Cei noi, te rog. Şi puloverul ăla e destul de mare pentru a-mi veni mie bine. Du-te şi schimbă-te imediat. Pune-ţi bluza verde.

– E urîtă.

– N-o să apari în lume...

Se auzi sonerîa.

– A venit! ţipă Matt.

– Vino imediat încoace! strigă Elizabeth, dar îl şi auzi coborînd scara în fugă şi încercînd să ajungă înaintea surorii lui la uşă.

– Eu deschid!

– Eu deschid!

Elizabeth nu a aflat niciodată care a ajuns primul la uşă. Următoarea voce pe care a auzit-o a fost a lui Thad.

– Bună, văd că sînteţi gata de plecare.

– Noi sîntem, spuse Megan.

– Dar mama nu, se auzi Matt spunînd. Întotdeauna întîrzie pentru că stă în cadă pînă dispare toată spuma. Acum se îmbracă. Uneori şi pentru asta îi trebuie mult timp.

– Păi, nu ne grăbim prea tare, nu? Ce-ar fi s-o aşteptăm în living-room?

Sus, Elizabeth se zări în oglinda din colţul dormitorului. Stătea cu urechea lipită de uşă ca să nu piardă nici un cuvînt şi ţinea fusta cea lungă lipită la piept.

Nervoasă pentru că arăta şi se purta ridicol, îşi puse repede fusta şi îşi trase peste cap un pulover alb şi moale. Îşi strînse părul într-o coadă la spate, se parfumă uşor şi ieşi.

Nu voia ca Thad Randolph să creadă că se aranja prea mult pentru el. Coborî scările cu un pas hotărît, dar se opri puţin înainte de a intra în living-room. El stătea cu spatele şi asculta ce îi explica Matt în legătură cu un vas *Lego* pe care îl construia.

– Bună.

La auzul vocii ei, el se răsuci pe călcîie. Îmbrăcat cu o pereche de blugi, o cămaşă sport din bumbac şi o haină gri din velur care făcea minuni din părul şi ochii lui, părea un însoţitor impresionant. Puţin mai mult decît impresionant. Făcu să i se umezească palmele.

– Bună. Matt mi-a spus că te îmbraci, zise el, măsurînd-o din cap pînă în picioare, pînă la vîrfurile cizmelor negre din piele moale, şi apoi din nou în sus. Sper că nu te-am făcut să te grăbeşti.

– Nu. Sînteţi gata?

El încuviinţă şi copiii confirmară şi ei în cor exuberanţi.

Matt i-a mai ţinut pe loc nevrînd să îşi ia o haină pe el. Elizabeth insistă să o ia, din moment ce multe din activităţile şcolii se desfăşurau în aer liber. Şi, pe urmă, haina ar fi ascuns îmbrăcămintea pe care o alesese.

– Cu cît îţi iei mai curînd haina, cu atît vom pleca mai repede, spuse Thad.

Matt dădu fuga sus în camera lui şi se întoarse într-o clipă: Thad îi conduse afară. Se afla între Matt şi Megan. Elizabeth veni în urma lor după ce încuie uşa. Avea un sentiment ciudat stînd pe scaunul din faţă al jeep-ului lui Thad, cu acesta la volan şi copiii pe bancheta din spate. Pentru oricine i-ar fi văzut, ar fi părut o clasică familie americană ieşită la plimbare. Acel gînd o făcu să

se înfioare.

Atît de încordată era, încît tresări cînd Thad spuse:

– Arăţi bine în seara asta.

Îşi strecurase complimentul printre vociferările copiilor.

– Mulţumesc. Şi tu la fel. Arăţi bine, vreau să spun.

– Mulţumesc.

Îşi zîmbiră. Elizabeth se înfioră în interior sub privirea lui albastră apreciativă. Îi fu recunoscătoare lui Matt cînd îi atrase atenţia lui Thad.

Şcoala aproape că se cutremura de atîta activitate care se desfăşura înăuntru. Era înţesată de copii şi de părinţii acestora, care încercau în zadar să ţină pasul cu ei în timp ce fugeau de la un joc la altul punîndu-şi în valoare priceperea.

Primul lucru care trebuia făcut era cumpărarea biletelor valabile la orice stand. Elizabeth o cunoştea pe femeia care le vindea şi se văzu nevoită să i-l prezinte pe Thad. Atît de mare era curiozitatea femeii, încît greşi de două ori pînă să dea restul corect.

– Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să cumpăr biletele, spuse Elizabeth, îndepărtîndu-se de chioşc, conştientă de fiecare privire curioasă şi de fiecare şoaptă.

– Consideră că e contribuţia mea, răspunse el netulburat. Încotro mai întîi, copii?

Temerile lui Elizabeth că nu se va simţi bine erau neîntemeiate. Spre surprinderea ei, Thad a intrat imediat în atmosfera festivalului. A sfătuit-o pe Megan la „Gaura de pescuit" şi fetiţa a sfîrşit prin a cîştiga o sticluţă cu lichidul de făcut baloane. În locul destinat baschetului, l-a ridicat pe Matt pentru a putea să dea coş şi băiatul se întoarse cu o punguţă de bile şi cu un zîmbet pe chip care o făcu pe Elizabeth să o doară sufletul. Observă privirile îngîmfate pe care le arunca băieţelul celorlalţi prieteni ai săi cînd trecea alături de Thad. El nu avea un tată cu care să se laude în faţa celorlalţi băieţi, aşa că profita din plin de prezenţa lui Thad.

Se opriră la cîteva jocuri, după care Elizabeth întrebă:

– Îi e foame cuiva? Nu au decît spaghete sau crenvurşti, îl informă ea pe invitatul lor pe un ton de scuză

– Grozav. Mor de foame.

Se hotărîră asupra crenvurştilor. Matt şi Megan îi mîncară pe ai lor din trei înghiţituri.

– Putem să ne vopsim pe faţă, mămico? întrebă Megan după ce bău ultimul strop de răcoritoare.

Matt ţopăia în jurul scaunului său.

– Da, vreau să-mi fac chipul diavolului

– Cît de potrivit ar fi, spuse Elizabeth rîzînd şi ciupindu-i obrazul murdar de muştar.

– Putem, mămico? Nu costă decît şase bilete.

– Thad şi cu mine n-am terminat de mîncat.

– Asta o să dureze o veşnicie, mormăi Megan. Pe urmă o să vă beţi cafeaua o oră.

– N-ar putea să se ducă singuri? o întrebă Thad.

– Putem, mămico? Putem?

– Avem voie, îi corectă ea. Da, aveţi voie, dacă promiteţi să vă întoarceţi imediat aici. Dacă o să vă pierdeţi în mulţimea asta, n-o să vă mai găsim niciodată. Şi nu vă despărţiţi, mai strigă ea în urma lor.

Strîngînd în mînă biletele pe care le luaseră de la Thad, îşi făcură drum prin cofetărie şi apoi pe coridorul care ducea spre cabina unde se pictau feţele.

– Ah, ce înseamnă să ai atîta energie, spuse Thad, muşcînd pentru prima oară din crenvurşt.

Elizabeth clătină din cap cu reproş.

– Am încercat să te previn. O să ajungi acasă fără nici un pic de vlagă.

– Mă simt minunat.

Surprinzător era faptul că şi părea să se simtă minunat. Îl interesa şcoala la fel cum pe mamele celorlalţi copii le interesa „partenerul" lui Elizabeth

Burke. Parcă citindu-i gîndurile, el spuse:

– Sînt o ciudăţenie, nu? Sau am început să fiu paranoic? Toată lumea se uită la mine sau e numai rodul imaginaţiei mele?

Ea zîmbi şi îşi lăsă capul în jos ruşinată.

– Se uită, într-adevăr. Toată lumea ştie că nu am soţ.

– De cînd nu ai soţ? Cînd a murit? o întrebă el şi ea îşi ridică privirea, uimită. Unul din vecini mi-a spus cînd m-am mutat, răspunse el întrebării ei nerostite. Eu n-am întrebat nimic. Informaţia mi s-a oferit.

Datorită faptului că părea atît de sincer, nu i se păru ciudat să îi povestească împrejurările în care murise soţul ei.

– John a murit acum doi ani într-un accident de maşină. S-a spus că a murit pe loc.

– Tu şi copiii eraţi cu el?

– Nu.

– Slavă Domnului.

– S-a întîmplat cînd se ducea la lucru. Doi poliţişti au venit în dimineaţa aceea acasă şi m-au rugat să mă duc la spital cu ei, spuse ea, punînd în farfurie crenvurştiul pe jumătate mîncat. Schimbam hîrtiile de pe rafturile dulapurilor din bucătărie. N-o să uit niciodată. Cînd m-am întors acasă în după-amiaza aceea, toate vasele erau încă pe masă şi uşile dulapurilor larg deschise.

ntru o clipă nu mi-am amintit de ce.

– O moarte atît de subită; probabil că a fost grozitor pentru tine.

– Ca şi cum tot pămîntul mi-ar fi fugit de sub cioare.

Printr-un act de voinţă îşi alungă acea spoziţie melancolică şi îşi ridică privirea spre el.

– Ai pierdut vreodată pe cineva foarte propiat?

– Nu, nu aşa, spuse el scurt. Nu vrei o cafea?

– Te rog.

Plecă de la masă şi se duse la standul unde serveau băuturi. Elizabeth privi cum îşi făcea u greu loc prin mulţime. Pierduse pe cineva dar u prin moarte. Pe cine? Cum? Fusese oare spins de persoana iubită?

Capete întoarse, ochi care îl urmăreau. trăgea atenţia aproape fiecărei femei pe care ădea umbra lui. Ce femeie nu ar fi fost atrasă? zic, avea un farmec brutal. Dar personalitatea lui u se potrivea cu fizicul. Era sensibil şi vorbea înd. Nu dorea să arate ce bărbat tare era. asculinitatea sa vorbea de la sine.

Nu văzuse niciodată o femeie acasă la el, dar ra limpede că nu trăia ca un pustnic. Avea un fel nume de a părea sexy şi curtenitor în acelaşi mp. Şi ştia cum să trateze o femeie ca pe o oamnă.

Nu era o caracatiţă cu mîini care să pipăi peste tot, dar nu se sfia să o cuprindă de cot ş să o conducă prin mulţime. De cîteva ori îi simţis mîna pe spate, îndemnînd-o uşor. Acele atinge manierate o înfioraseră de fiecare dată.

Nu, în prezenţa unei femei nu se simţea delo stînjenit. Atunci de ce era singur? Să fi avut oar o căsnicie dezastruoasă şi un divorţ îngrozitor întorsese împotriva căsătoriei pentru totdeauna Oare pensia alimentară lunară făcea ca, din punc de vedere material, o a doua căsătorie să fi imposibilă? Sau, pur şi simplu, îi plăcea libertate sexuală a celibatarului? De ce nu văzuse nici femeie venind la el?

Puse ceaşca de cafea în faţa ei.

– Cu frişcă sau cu zahăr?

– Cu zahăr.

Îi oferi un pliculeţ cu zahăr pe care avuses inspiraţia să îl aducă la masă. Ea îl desfăcu absentă, şi începu să amestece conţinutul î cafea cu o linguriţă de plastic.

– Ai fost căsătorit vreodată, Thad?

– Nu, spuse el, sorbind din cafea şi privind prin aburul care se înălţa din ceaşcă.

– Ah, zise ea.

Sperase să îi spună mai mult, dar se părea c nu avea să mai adauge nimic în legătură cu viaţ lui personală.

– Sînt în regulă, dacă asta te frămîntă.

Ea îşi fripse limba încercînd să bea din cafea. Stînjeneala îi îmbujoră gîtul şi obrajii.

– Nu asta mă frămînta.

– Ba da.

Nu îl putea privi în ochi.

– Poate că da. În subconştient.

– Nu-i nici o supărare. Din păcate, dacă aş fi încercat să-ţi dovedesc că sînt heterosexual, te-ai fi simţit jignită, spuse el şi în ochii albaştri se văzu o umbră de neastîmpăr. Deşi mi-ar face mare plăcere să-ţi dovedesc.

Roşeaţa dinainte fusese ceva slab în comparaţie cu cea de acum.

– Te cred, spuse ea şi îşi drese glasul. Numai că, un bărbat la vîrsta ta a fost însurat cel puţin o dată.

– Un bărbat la vîrsta mea a făcut de toate cel puţin o dată, spuse el, tachinînd-o din nou.

Zîmbi şi apoi îşi plecă privirea asupra ceştii de cafea.

– Am avut multe partide. Au existat şi cîteva foarte serioase care s-ar fi putut încheia cu o căsătorie, bănuiesc, dar nici una nu a durat prea mult căci unul din noi sau amîndoi ne pierdeam interesul.

Ridicîndu-şi capul, o întrebă:

– De ce nu te-ai recăsătorit?

Mintea ei rămăsese blocată asupra cuvintelor „foarte serioase", aşa că îi trebui o clipă pînă să recepteze întrebarea.

– L-am iubit foarte mult pe John. Am avut o căsnicie frumoasă. Multă vreme după moartea lui am fost pustiită de orice sentiment. Apoi mi-am făcut de lucru cu *Fantasy*. Ştii cît de greu e să le faci pe toate singur. Lucrurile sînt şi mai grele cînd eşti o văduvă cu copii. A trebuit să ţin locul ambilor părinţi. Toate astea la un loc nu mi-au lăsat prea mult timp şi prea multă energie pentru o viaţă personală. Şi, adăugă ea după ce trase adînc aer în piept, nu m-am mai putut îndrăgosti de nimeni.

– Bănuiesc că ăsta e lucrul cel mai important, nu?

– Vrei să spui că n-ai fost niciodată îndrăgostit?

– Dorinţa trupească poate că am cunoscut-o. Am întîlnit o mulţime de femei cu care mi-a plăcut să mă culc, dar al naibii de puţine alături de care să-mi placă să mă trezesc.

Chiar şi peste acel zgomot înfiorător, Elizabeth putu să audă şoapta care a urmat:

– Poate că acesta va fi factorul determinant. Voi şti că sînt îndrăgostit dacă îmi va plăcea să mă trezesc lîngă o persoană în fiecare dimineaţă.

Pentru o clipă privirile li se întîlniră. Glasul lui

Matt îi întrerupse.

– Hei, Thad, ia uite.

Faţa băiatului era o mască de vopsea roşie şi neagră, care făcea loc unui zîmbet larg. Megan îşi vopsise faţa ca o păpuşică cu ochi înlăcrimaţi şi o inimă în loc de gură.

– Megan, arăţi excelent! exclamă Thad. Dar unde naiba e Matt?

Băiatul izbucni în hohote de rîs şi se aruncă la pieptul lui Thad. După ce momentul de veselie trecu, Megan întrebă:

– Nu v-aţi terminat cafeaua încă?

Thad se uită la Elizabeth şi dădu din umeri.

– Ba da, am terminat-o, le spuse el copiilor nerăbdători, după care o ajută pe Elizabeth să se ridice.

Aplecîndu-şi capul aproape de al ei o întrebă în şoaptă:

– N-ar trebui să ieşim şi pe afară?

– Ba cred că da. Dacă nu pentru altceva, atunci măcar ca să justificăm în faţa lui Matt faptul că şi-a luat haina.

Rîzînd, Thad o cuprinse pe după umeri şi o îmbrăţişă scurt. Gestul era prietenos, nu seducător. Nu avea nici un motiv pentru care să îi stea inima în loc. Absolut nici unul. Un bărbat nu se apuca să vorbească despre femeile cu care se culcase uneia cu care ar fi avut de gînd s-o facă.

Discuta despre legăturile din trecut cu o prietenă. Dacă relaţia lor avea să se transforme în ceva, atunci direcţia aceea o va lua. Vor fi prieteni, nu amanţi.

Dar se părea că Thad nu ştia acest lucru.

– Ai grijă, îi spuse el cînd se împiedică de pavajul neregulat din curte.

Îşi strecură degetele printre ale ei şi îşi strînseră mîinile. Braţul ei fu strîns între al lui şi partea laterală a trupului. Cotul îi împungea puţin sînul şi, din cînd în cînd, era sigură că din întîmplare, dosul braţului îi atingea uşor sfîrcul. Reacţia invariabilă a acestuia făcea praf teoria prieteniei.

– Mămico, putem să mergem cu căruţa cu fîn?

– Sigur, spuse ea cu un glas stins.

Cei doi copii se căţărară repede în căruţa trasă de cal, dar vizitiul spuse:

– Îmi pare rău, dar nu-mi pot asuma responsabilitatea copiilor dacă nu se urcă cel puţin unul dintre părinţi.

– Nici o problemă, spuse Thad. Tocmai voiam să ne urcăm.

Se căţără în căruţă şi îi întinse mîna lui Elizabeth. Ea pierduse controlul asupra situaţiei şi nu se putea hotărî cînd şi cum se întîmplase. Cei care se aflau deja în căruţă şi cei din spatele ei care aşteptau la rînd, se uitau curioşi. Avea de

ales între a face o scenă neplăcută şi a apuca mîna lui Thad lăsîndu-l să o tragă lîngă el. Alese calea mai uşoară, adică soluţia din urmă.

Thad avu grijă să îi aşeze bine pe Matt şi pe Megan, înainte să găsească un loc în fin pentru Elizabeth şi pentru el. Ea îşi înfăşură fusta în jurul picioarelor fiind atentă să nu îşi atingă pulpele de el.

– Nu-i frumos, mămico? întrebă Megan pe deasupra capetelor celor care se aflau între ei, şi toate privirile se îndreptară spre ea.

– E superb, răspunse ea, silindu-se să zîmbească.

Era conştientă de braţul lui Thad care se sprijinea pe stinghiile căruţei. Dacă se lăsa pe spate, chiar şi foarte puţin, îi atingea îndoitura braţului. Nu stătuse niciodată atît de rigidă.

Cel care se ocupa de căruţă o umplu la maximum, aşa încît după ce se urcară şi ultimele persoane, spuse:

– Mai înghesuiţi-vă, vă rog, ca să poată avea loc toată lumea. Doamnă, dacă aţi vrea să staţi în braţele soţului, ar fi mai mult loc.

Îngrozită, Elizabeth îşi dădu seama că ei îi vorbea. Rămase nemişcată ca un indian din lemn. Toată lumea se întoarse să se uite la cea care ţinea totul pe loc.

– Elizabeth?

Auzi glasul moale al lui Thad, ca o suflare mîngîietoare în urechea ei, dar nu îl privi, ci simţindu-se neputincioasă şi resemnată, nu opuse nici un fel de rezistenţă cînd el o ridică în braţe.

– Mulţumesc, spuse vizitiul.

Se duse apoi în faţă, se urcă pe capră şi luă hăţurile în mîini. Lovind spatele calului, strigă:

– Ţineţi-vă bine, oameni buni. Am pornit.

Căruţa se puse în mişcare. Datorită faptului că stătea atît de dreaptă şi rigidă, Elizabeth se dezechilibă şi se izbi puternic de pieptul lui Thad. Şezutul îi alunecă în locul de îmbinare a coapselor lui. Îl auzi gemînd uşor şi se întrebă dacă o făcuse de plăcere sau de durere, nesigură care din ele ar fi vrut să fie.

– Ai auzit ce-a spus omul acela, mămico? strigă Megan. A crezut că Thad e soţul tău.

– Ar fi excelent, zise şi drăcuşorul cu faţă roşie şi neagră. Atunci aş avea un tătic adevărat în loc de unul care trăieşte în cer.

Gemînd, Elizabeth închise ochii şi se rugă să devină invizibilă. Binecuvîntă persoana cumsecade care a început să cînte *„Vîsleşte, vîsleşte, vîsleşte în barca ta"*, distrăgîndu-le astfel atenţia celorlalţi de la ea.

Îl simţi pe Thad rîzînd uşor.

– Să-mi aduci aminte să omor copiii mai tîrziu, murmură ea. Îmi pare atît de rău, Thad.

– De ce?

– Pentru că te-am pus într-o postură jenantă.

– Tu eşti cea care se simte jenată, nu eu.

– Şi pentru că trebuie să mă ţii în braţe. Sper că nu te superi prea mult.

El îi susţinu privirea.

– Absolut deloc. De fapt, dacă tot ne aflăm aici, adăugă el, cuprinzînd-o cu braţele, ar trebui să ne relaxăm şi să ne bucurăm de... plimbare.

Fusese fermecător. Se purtase ireproşabil. S-ar fi putut comporta ca un bădăran din moment ce o ţinuse în braţe tot drumul. Ar fi putut profita de situaţie să o pipăie în întuneric. Ar fi fost uşor ţinînd seama de faptul că mîinile îi erau împreunate chiar sub pieptul ei. Dar nu o făcuse.

Fusese cu adevărat gentleman. Nu îi oferise haina lui cînd se făcuse răcoare? Ba da. Atunci i-a simţit răsuflarea fierbinte în ceafă. Atunci fusese tentată să renunţe la rigiditate, să îşi lase gîtul moale şi să îşi plece capul pe umărul lui. Dar nu putea începe ceva romantic din moment ce el făcuse tot posibilul să menţină lucrurile pe un plan platonic, nu?

Avusese acea atitudine prietenoasă şi de gen-

tleman toată seara. Fusese supărat împreună cu Matt şi Megan, cînd biletele de tombolă se dovediseră a fi necîştigătoare. Le mulţumise de nenumărate ori pentru faptul că îl invitaseră la *Festivalul Toamnei*. Nu îi lăsase lîngă bordură, ci îi condusese chiar pînă la uşă. Zîmbetul lui fusese deschis şi prietenesc, fără nici o urmă de insinuare, cînd i-a urat noapte bună lui Elizabeth, mulţumindu-i încă o dată pentru că îl lăsase să îi însoţească.

Fusese un tip cumsecade de la început pînă la sfîrşit.

Atunci, fir-ar să fie, de ce era dezamăgită?

Stînd acasă acum, singură în dormitorul ei, cu veioza luminînd slab şi jaluzelele trase, de ce îşi dorea ca el să fi făcut măcar un gest suspect?

Ar fi putut să o atingă uşor cu nasul pe ceafă în timpul plimbării cu căruţa. Ar fi putut să îi atingă părţile laterale ale sînilor, numai pentru a-i da de înţeles că ştia că sînt acolo şi că nu arătau deloc rău pentru o mamă cu doi copii care se apropia de treizeci de ani.

Cînd a dat-o jos din căruţă ar fi putut să o ţină în braţe o secundă, două mai mult. Cînd i-a spus noapte bună, după ce copiii fuseseră trimişi deja la culcare, s-ar fi putut invita singur la o cafea. I-ar fi putut da un sărut prietenesc de noapte bună pe obraz. Ar fi putut face ceva puţin mai urît, dar mult

mai tulburător.

Nu că ar fi vrut să se iveaască ceva romantic între ei, pentru că nu voia. Numai că fusese o seară mult mai plăcută decît se aşteptase. El era şi mai atrăgător decît crezuse la început. Legăturile lui din trecut o intrigau şi ardea de curiozitate să ştie ce fel de femeie îi plăcea. Un asemenea bărbat nu rămînea neînsurat multă vreme. Era un domn, dar nu era mort şi, de fiecare dată cînd căruţa întîlnea o adîncitură pe terenul de fotbal şi şoldurile ei se loveau de... Nu, cu siguranţă nu era mort.

Ah, la naiba. Era ridicolă. Supărată de prostia de care dădea dovadă, stinse veioza şi îşi trase pătura pînă sub bărbie. În mod iraţional, era furioasă pe el pentru că se purtase atît de frumos.

5

Era tot furioasă cînd se duse la piaţă a doua zi după-amiază. Din moment ce nu se dusese departe şi nu avea să stea mult, îi lăsase pe copii acasă să îşi facă temele. Întotdeauna îi era mai uşor să meargă la cumpărături fără ei, căci de fiecare dată cînd îi lua, o implorau să cumpere lucruri de care nu aveau nevoie şi pe care nu şi le puteau permite.

Supermagazinul era aproape pustiu datorită

faptului că meciul echipei *Chicago Bears*[1] se televiza în după-amiaza aceea. Găsi repede tot ce avea pe listă şi tocmai se îndrepta spre casă cînd îl zări intrînd. Dacă nu ar fi văzut-o şi el, poate s-ar fi strecurat cumva.

Dar aşa, îi aruncă un zîmbet slab şi dădu uşor din cap, după care îşi răsuci căruciorul cu o sută optzeci de grade apucînd-o în direcţia opusă. În timp ce îşi spunea că evitase cu dibăcie o întîlnire neplăcută, se opri brusc la capătul culoarului, căci se ciocniră nas în nas.

– Bună.

– Bună, Thad.

– Ai cumpărat o mulţime de lucruri.

– Pentru o săptămînă. Întotdeauna încerc să-mi fac toate cumpărăturile în weekend, pentru că în timpul săptămînii sînt foarte ocupată. Numai că mereu se întîmplă să uit cîte ceva şi fac ce fac şi trec pe la magazin cel puţin o dată pe zi.

Încheie acea sporovăială neinteresantă şi începu să se mişte, nervoasă, cînd pe un picior cînd pe celălalt.

– Credeam că te uiţi la meci ca orice microbist care se respectă.

Buzele lui schiţară un zîmbet.

– E pauză. Am venit după provizii, spuse el

1. Urşii din Chicago (engl.)

luînd o cutie de cartofi prăjiţi şi şase cutii de bere.

– Bine, nu vreau să te reţin atunci, zise ea şi dădu să împingă căruciorul mai departe.

– Dacă ţi-ai cumpărat tot ce-ţi trebuie, te conduc şi-ţi car eu bagajele în casă.

– Nu! exclamă ea, surprinzător. Adică, n-aş vrea să te reţin în timpul meciului.

– Nu-i nici o problemă, oricum *Chicago Bears* conduce cu douăzeci şi unu de puncte. E plictisitor.

Înainte ca ea să îl poată opri, el puse şi cutia cu cartofi şi berile în cărucior, o dădu la o parte şi preluă comanda, aşa cum un căpitan de navă îl îndepărtează pe şeful de echipaj de la cîrmă.

– Zău, Thad, nu e nevoie.

– Hei, bună!

Thad cotise brusc şi se lovise de căruciorul mamei unui coleg al lui Megan.

– Bună, spuse Elizabeth, fără chef.

– V-am văzut aseară la festival. V-a plăcut?

Privirea ei se plimba neîncetat de la unul la altul.

– M-am simţit excelent, răspunse Thad, din moment ce întrebarea îi fusese, evident, adresată.

– Ce frumos! Sînt atît de drăguţi.

Cîteva clipe nimeni nu mai spuse nimic.

– Bine, la revedere.

– La revedere.

Elizabeth ştia că toată lumea va afla că însoţitorul ei de la *Festivalul Toaminei* era ceva mai mult decît o simplă cunoştinţă. Fuseseră văzuţi făcînd cumpărături împreună într-o duminică după- amiază. Ceea ce însemna că... Dumnezeule, oamenii aveau o imaginaţie teribilă.

Aşteptă ca femeia să se îndepărteze mai mult, după care luă cutia de cartofi prăjiţi şi cele de bere şi i le puse în braţe lui Thad.

– Tocmai mi-am adus aminte că mai am nevoie de ceva. Îţi mulţumesc că te-ai oferit să-mi duci bagajele acasă, dar ar fi mai bine să pleci. Sînt sigură că pauza s-a terminat. La revedere.

Se îndepărtă înainte ca el să apuce să mai spună ceva. Fiindcă femeia se dusese la raionul de brînzeturi, ea porni în direcţia opusă, unde avea să rămînă pînă cînd Thad va ieşi din magazin.

– Ce s-a întîmplat?

Elizabeth scăpă portocala pe care o avea în mînă şi se răsuci iute. Thad se afla la numai cîţiva centimetri distanţă, cu o pungă plină cu alimente proptită în şold. Nu îl mai văzuse niciodată atît de supărat. Sprîncenele i se uneau deasupra nasului.

– Nu înţeleg la ce te referi.

– De ce mi-ai dat papucii?

– Nu ţi-am dat papucii.

– Zău?

– Mi-am amintit că le-am promis copiilor un dovleac pe care să-l scobească pentru a-l transforma în felinar.

El privi în jos la portocală, prinzînd-o cu minciuna.

– Încă n-am ajuns la ei, spuse ea defensiv.

Lăsă portocalele şi îşi îndreptă căruciorul spre multitudinea de dovleci viu colorați. Pînă la *Halloween* mai erau două săptămîni. Orice felinar din dovleac s-ar fi stricat pînă atunci, dar trebuia să dea minciunii credibilitate.

Se uită cu foarte mare atenţie la fiecare dovleac, iar Thad o privea cu tot atîta atenţie. Era bucuroasă că purta costumul vechi roz tricotat. Îmbrăcată atît de demodat, nu putea să pară că ar vrea să îl ispitească pe vecinul ei celibatar.

Acesta era îmbrăcat la fel de simplu, dar tot reuşea să arate atrăgător. Avea o pereche de blugi care erau aproape albi, pantofi de tenis uzaţi, fără ciorapi şi un tricou atît de vechi, încît inscripţia de pe el nu se mai descifra.

Arăta ca şi cum abia s-ar fi dat jos din pat şi îşi aruncase pe el primul lucru care îi căzuse în mînă. De ce arăta atît de sexy, Elizabeth nu îşi dădea seama. Numai că avea impresia că vede totul... ea stînd în pat şi privindu-l cum îşi pune blugii şi cum trage fermoarul.

Nu voia să observe nimic la el. Nici felul cum se îmbrăca, nici cum mirosea şi nici cum îi era părul de dezordonat. Într-un mod de neînţeles, era supărată pe el pentru că nu făcuse nici o aluzie cu o seară în urmă. Avusese nenumărate ocazii, dar nu profitase de nici una. Bineînţeles, poate că nu îl tulburase, dar, cel puţin, ar fi putut să încerce. Era, oare, chiar atît de neatrăgătoare?

Dimineaţă se trezise din nou după o întîlnire cu iubitul ei fără nume. Numai că, de astă dată, trăsăturile lui semănau tulburător de mult cu ale celui care o privea acum cu nişte ochi albaştri superbi.

– Ai ales vreunul? o întrebă el.

– Care îţi place cel mai mult?

– Mie îmi plac cei dolofani.

– Şi mie la fel. Ce părere ai de ăsta? întrebă ea, arătînd spre unul.

– Mi se pare bun.

– O să-l trimit pe comisionar după el, atunci.

– Îl duc eu.

– Zău, Thad, nu e nevoie să te deranjezi. Pierzi meciul.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare înainte să cedeze.

– Bine. Poate că o să trec mai pe seară să te ajut să-l scobeşti.

– Mă descurc şi singură, dar îţi mulţumesc.

– Chestiile astea pot fi foarte periculoase. Îţi scapă cuţitul odată...

– Sînt cît se poate de capabilă să fac un felinar de *Halloween* pentru copiii mei.

Tonul ei era puţin răutăcios. Privirea lui încruntată îi spuse că nu îi plăcu deloc. Bănuise că nu se dădea înapoi de la o luptă şi nu se înşelase. Puse punga jos lîngă standul cu mere şi se aplecă puţin în faţă apropiindu-se foarte mult de a ei.

– Bine, hai să lăsăm scobitul, să lăsăm dovleacul, să lăsăm alimentele. Să discutăm despre altceva. Ce albină te-a muşcat de fund, de aseară pînă acum?

Ea rămase cu gura căscată şi făcu un pas înapoi. Vulgaritatea lui intenţionată o şocă.

– Nu pricep ce vrei să spui, minţi ea.

– Pe naiba, nu pricepi. Ce s-a întîmplat de aseară pînă acum, de m-am transformat în *persona non grata?*

– Nimic.

– Asta mi-am imaginat şi eu. Atunci de ce nu mai sîntem prieteni? A fost cumva vina tipei ăleia cu care ne-am întîlnit? Ai lăsat curiozitatea ei să te indispună? Ţi-e teamă de bîrfele care vor circula în legătură cu faptul că am fost văzuţi împreună? întrebă el şi îşi trecu o mînă prin părul ciufulit. Elizabeth, te vor bîrfi numai pentru simplul motiv

că eşti o văduvă tînără, drăguţă şi cu un corp extraordinar. Ne vor bîrfi chiar dacă ne culcăm amîndoi sau nu.

– Ceea ce n-o vom face!

El îşi îngustă privirea. Cu un gest rapid, îşi luă punga de jos răsturnînd cîteva mere.

– Exact. După părerea mea, cameleonii nu sînt decît nişte şopîrle. Îmi dau fiori.

– O să mucegăiască pînă la *Halloween*.

– Atunci o să scobim altul, le spuse Elizabeth copiilor care o priveau îndoielnic.

– De ce l-ai pus la geamul din spate, mămico?

– Nu crezi că arată bine acolo?

– Ba da, dar nu-l poate vedea nimeni în afară de noi.

Noi şi vecinul care locuieşte în spate, se gîndi Elizabeth. De aceea pusese cea mai mare lumînare posibilă în dovleacul găurit înainte să aşeze felinarul rînjit în dreptul ferestrei de la bucătărie. Faptul că în casa vecinului era întuneric şi jeep-ul lui nu era parcat pe alee, îi mai reteză din triumf. Asta şi faptul că unul din ochii felinarului fusese crestat greşit, deoarece îi alunecase cuţitul. Fusese nevoită să îl fixeze cu scobitori, dar acest lucru nu se vedea de pe

veranda lui Thad.

– E pentru plăcerea noastră, spuse ea încercînd să zîmbească. Cînd o să se strice, o să cumpărăm altul şi o să-l scobim şi pe acela. Acum ajutaţi-mă să fac curăţenie aici.

– Putem să prăjim seminţele?

– Nu în seara asta. Trebuie să mergeţi la culcare.

Se culcară abia peste o oră, după ce îşi spuseră rugăciunile, după ce băură ultimele înghiţituri de apă şi după ce făcură ultimele drumuri la toaletă. Auzi dezamăgită că Thad era inclus în rugăciunile fiecăruia dintre copii, alături de ea, tăticul lor din ceruri, mătuşa Lilah, bunica şi bunicul din fiecare parte a familiei. În funcţie de comportarea lor în fiecare zi, includerea doamnei Alder era opţională. Se întrebă dacă Thad avea să devină o permanenţă pe lista lor.

Jeep-ul său tot nu apăruse pe alee cînd stinse lumînarea din felinar pentru a se duce la culcare. Citi puţin încercînd să adoarmă, dar nu se putea concentra asupra subiectului plictisitor.

Cum îndrăznea să îi vorbească astfel? „Ce albină te-a muşcat de fund de asearã?" Dar ce-ar fi trebuit să facă în momentul cînd îl văzuse apărînd în magazin? Să înceapă să se agite încîntată? Să fluture din gene sfioasă şi să-i mulţumească umil pentru că îi însoţise la

Festivalul Toamnei?

Şi o făcuşe cameleon! Acum fusese manieratul Clark Kent şi în clipa următoare se transformase într-un individ vulgar rănit în amorul propriu. Mai bine ar înăbuşi această prietenie în faşă. Era prea schimbător. De fapt, ştia foarte puţine lucruri despre el. Acum nu mai voia să ştie nimic. Lucrurile ar fi trebuit să se menţină ca înainte ca Baby să rămînă în copac. Domnul Thad Randolph fusese un vecin distant, un tip misterios. Ar fi vrut să fi rămas aşa.

Nu stinse lumina decît cînd auzi maşina lui intrînd pe alee. Convingîndu-se că somnul care o cuprinsese deodată era o coincidenţă, se cuibări sub pătură.

Dar peste cîteva clipe o dădu la o parte înjurînd printre dinţi. Îşi aminti că lăsase stropitoarea în funcţiune. Îi dăduse drumul devreme în după-amiaza aceea şi de atunci ea continuase să funcţioneze. Nemaipomenit pentru factura de apă, îşi spuse ea, străbătînd casa întunecată, în jos pe scări şi prin bucătărie, pînă la uşa din spate.

Simţi betonul verandei rece sub picioarele goale. Aerul nopţii o făcu să tremure pentru că nu mai stătuse să îşi pună un capot peste cămaşa de noapte. Îşi ridică puţin poalele pentru ca aceasta să nu atingă iarba udă şi porni în vîrful

picioarelor spre gura de apă care fusese inclusă în fundaţia casei. Îi luă ceva timp, pînă o găsi pe întuneric şi atunci se aplecă să o închidă. Mai răsuci o dată pentru a fi sigură că se închisese bine, după care se îndreptă şi se întoarse.

Geamătul de surprindere îi îngheţă în gît şi îşi duse mîna la piept pentru a-şi potoli bătăile nebuneşti ale inimii. Apoi îl recunoscu în silueta care îşi făcu apariţia din umbră pe Thad Randolph. Trăsăturile îi erau ascunse de întuneric, dar lumina lunii care făceau să-i strălucească părul alb îl deconspiră imediat.

Ea nu puse întrebarea „Ce cauţi aici?" pentru că ştia deja. Nu îşi dădea seama cum de ştia; pur şi simplu, ştia.

Nu era surprinsă şi de aceea nu tresări cînd el întinse mîna şi îi luă o şuviţă de păr între degete frecînd-o uşor şi lăsînd firele să i se strecoare printre degete. Apoi îi cuprinse gîtul în mînă şi, ca şi cum căldura lui i-ar fi topit vertebrele coloanei, capul ei se lăsă ascultător într-o parte.

El îşi apăsă buzele pe acea unduire vulnerabilă, sărutînd-o îndelung. După aceea, privindu-i chipul, îi atinse buzele cu degetul cel mare şi le trasă conturul. Răspunzînd atingerii lui, buzele se desfăcură singure şi el îşi trecu vîrful degetului peste dinţii ei.

Cu îndrăzneală, ea îşi lipi mîinile de pieptul lui

şi, pentru că avea cămaşa descheiată, îi mîngîie pielea, părul ondulat şi sfîrcurile.

El scoase atunci un sunet şi cu un gest brusc o lipi cu spatele de zidul casei. Ea îi văzu capul apropiindu-se încet de al ei. Ochii i se închiseră cu o secundă înainte ca buzele lui să le acopere pe ale ei. El înclină capul şi îşi cufundă limba în căldura gurii ei.

Elizabeth se topi imediat, bucuroasă că avea zidul ca punct de sprijin, în timp ce se supunea priceperii lui Thad. Niciodată nu mai fusese sărutată atît de complet. Niciodată. Nici chiar în fanteziile ei. Sărutul lui părea să scoată şi ultima picătură de viaţă din ea umplînd-o totodată cu un foc nou.

Limba lui îi cerceta gura cu mişcări care îi luau răsuflarea. Apoi începu să îi mîngîie cerul gurii. Trupul, inima şi sufletul ei explodară. Scîntei de lumină se împrăştiară prin ea.

Gura lui îşi făcu drum cu blîndeţe în jos pe gît. Limba i se jucă uşor cu lobul urechii înainte de a-l muşca drăgăstos. Îi sărută gîtul, pieptul, gura lui fiind fierbinte şi lacomă. Cînd se închise în jurul sfîrcului, ea îşi arcui spatele şi îşi înfipse toate cele zece degete în părul lui. El trase de vîrful întărit, cu cămaşa de noapte cu tot, şi supse cu pasiune.

Prinzînd-o de mijloc, o ţinu nemişcată în timp ce el îşi împinse înainte şoldurile pentru a-i arăta

cît de puternică îi era dorinţa. Ea îşi frecă trupul de al lui. Apăsînd din ce în ce mai tare, el îi strînse faţa între palme şi o sărută cu înflăcărare.

O clipă mai tîrziu, dispărea înghiţit de întuneric.

Singurele zgomote pe care le auzea Elizabeth erau cele ale inimii ei care bătea să-i spargă pieptul şi ale răsuflării întretăiate. Şi apa care picura. Acele picături care se adăugau bălţii de sub gura de apă erau singura ei legătură cu realitatea, singurul indiciu că ceea ce se întîmplase era real şi nu doar încă una din fanteziile ei.

Se întoarse în casă clătinîndu-se şi tot aşa urcă scara spre dormitorul ei. Închise uşa şi se rezemă de ea, istovită, căutînd să-şi recapete răsuflarea. Îşi duse mîna la buze. Erau încă fierbinţi şi umede. O dureau puţin. Le simţea umflate şi zgîriate de barba lui.

Totul se întîmplase în realitate. Se întîmplase. Dar cum? De ce? De ce îi permisese?

Pentru că era şi ea un simplu om. Era o femeie oare cunoscuse pasiunea. Nevoile ei nu muriseră odată cu John Burke. Dorinţele ei fizice nu fuseseră îngropate în sicriu alături de el. De fapt, nu erau deloc ruşinoase. Dar felul în care a ales să le satisfacă putea fi. Întîlniri pe ascuns cu un vecin în curtea din spate în toiul nopţii, nu prea erau potrivite pentru a-şi răcori sîngele. Dacă

acesta avea să curgă atît de înfierbîntat şi de imprevizibil, pînă la urmă, ea va trebui să găsească un mod de a se descărca.

Ca împinsă de muze – sau de diavol – se duse la micul ei birou şi luă un carneţel şi un stilou. Cerneala curgea din biluţa din vîrf ca sîngele dintr-o venă deschisă. În încăpere se făcu frig, dar ea nu se opri nici măcar pentru a-şi pune un capot. Nu îşi întrerupse scrisul pînă cînd fantezia din grajd şi cea în legătură cu străinul fără chip nu se transformară din imagini în mintea ei în cuvinte exprimate pe hîrtie.

După aceea dormi zdravăn şi fără vise. Dimineaţa o sună pe Lilah, înainte să apuce să se răzgîndească.

Abia după cîteva ore de gîndire începu să aibă dubii. Bineînţeles că Lilah fusese încîntată de hotărîrea ei de a-şi trimite fanteziile spre a fi publicate. Se dusese imediat să le ia pe cele scrise de Elizabeth cu o noapte în urmă.

Le smulse din mîna surorii ei.

– N-o să te las să te răzgîndeşti. Ce te-a făcut să te decizi?

Elizabeth se bucură că graba de luni dimi-

neaţa de a se duce la lucru împiedica o discuţie despre astfel de motive. Nu ar fi spus nimănui ce se întîmplase noaptea trecută în curtea din spatele casei. Avea să ia acel secret cu ea în mormînt.

– Am nevoie de bani în plus, îi explică ea lui Lilah. Dacă tu crezi că meritä să fie publicate, trimite-le. Dar n-o să mă răneşti spunîndu-mi că nu sînt.

– Abia aştept să le citesc, spuse Lilah, lingîndu-se pe buze de parcă ar fi anticipat o masă excelentă.

Toată dimineaţa a aşteptat Elizabeth un telefon de la sora ei, dar cînd s-a apropiat ora prînzului şi tot nu a primit nici un semn de la ea, s-a gîndit că ceea ce scrisese fusese atît d groaznic încît Lilah căuta un mod potrivit de a-i spune.

Nefiind prea multă activitate în hotel, treab mergea mai încet şi la magazin. După ce îşi luă masa de prînz alcătuită din fructe şi brînză, începu să răsfoiască registrele de comenzi. Cînd se auzi clinchetul clopoţelului de la uşă anunţînd astfel, în sfîrşit, apariţia unui client, îşi ridică privirea cu un zîmbet pregătit.

Dar acesta îi îngheţă pe buze cînd în magazin îl văzu pe Thad Randolph. Fu gata să cadă de pe scaunul înalt pe care stătea în spatele tejghelei

cînd nu avea clienţi. Cîteva clipe se priviră doar.

– Bună, spuse el, în cele din urmă.

Picioarele ei atinseră podeaua, dar tot nu avea încredere că se putea ridica. Genunchii îi tremurau, pur şi simplu. Îşi netezi fusta cu palmele umede. Obrajii îi ardeau, iar lobii urechilor îi zvîcneau.

– Bună.

După alte cîteva clipe de tăcere tensionată, el îşi luă privirea de la ea şi începu să privească în jur.

– M-am uitat în vitrină de nenumărate ori, dar n-am intrat niciodată în magazin. E frumos.

– Mulţumesc.

– Miroase bine.

– Vînd *potpourri* şi săculeţe, spuse arătîndu-i un coş plin cu perniţe mici din dantelă umplute cu flori uscate şi mirodenii.

Oare, se aflase, într-adevăr, în braţele acestui bărbat aseară? Goală, în afară de cămaşa de noapte din batist subţire? Frecîndu-se de el plină de dorinţă, sărutîndu-l într-un fel, care chiar şi în clipa aceea îi dădea fiori? Şi acum vorbeau liniştiţi despre săculeţe? Sîmbătă seară fusese supărată pentru că el nu făcuse nici o mişcare spre ea. Fusese aproape prea manierat. Ei bine, cu o seară în urmă nu mai fusese. Dar, în loc să fie supărată, acum era derutată.

Îl urmări cu privirea cum se duce spre raftul cu parfumuri. Luă o cutiuţă împachetată şi o mirosi.

– *Chanel?* o întrebă el peste umăr.

Ea încuviinţă fără să spună nimic. Pe cine mirosise *Chanel* oare?

Puse la loc cutiuţa şi se îndreptă spre rafturile pline cu toate soiurile de ciocolată. Felul în care le aşezase ea atrăgea atenţia.

– Cutia desfăcută e pusă acolo ca să se guste din ea, spuse ea, pentru a umple tăcerea.

– Frumos, dar nu, mulţumesc.

De acolo se duse la sticluţele de parfum din cristal, apoi la bijuterii, la casetele de voiaj cu lenjerie din satin şi, în final, la volumele de poezii îmbrăcate în dantelă.

Elizabeth fu fermecată de modul în care el lua şi privea marfa. Avea mîini mari, capabile şi masculine, presărate cu păr de culoare închisă. Totuşi nu se sfiau să atingă şi cea mai delicată podoabă filigranată.

– Pentru ce e cheia asta?

Surprinsă de întrebarea lui bruscă, Elizabeth îşi desprinse privirea de la mîinile lui şi şi-o mută asupra feţei.

– Ah, e pentru jurnal.

– Aha, înţeleg.

Luă carneţelul îmbrăcat în satin şi vîrî cheiţa de aur în încuietoare. Ceva în legătură cu siguranţa

cu care făcu acest lucru, o ameţi pe Elizabeth, care se trezi clătinîndu-se pe scaun. El puse jurnalul la loc în raft şi ea răsuflă uşurată. Se întoarse cu faţa spre ea, dar el rămase tăcut.

– E ceva... Ai nevoie... Cauţi ceva în mod deosebit?

El îşi drese glasul şi îşi feri privirea.

– Da. Aş vrea ceva frumos.

– Ah, zise ea, şi ar fi vrut să adauge „Pentru cine?", dar nu o făcu:

– Un dar foarte deosebit.

– Vreo ocazie specială?

El tuşi.

– Da, aş vrea să repar o fostă legătură.

Se duse în faţa ei.

– Cu cît mai curînd, cu atît mai bine. Dacă n-o fac, mă tem că data viitoare nu o să mă mai pot limita la un sărut.

Elizabeth îşi ţinu privirea aţintită asupra bărbiei lui pătrate, dar el nici nu se mişcă, nici nu mai spuse nimic. Deveni limpede că aştepta ca ea să facă următoarea mişcare, aşa că îşi ridică privirea cu greu.

– Nu te-ai limitat la un sărut, de data asta.

– Nu, spuse el uşor, nu-i aşa? Vrei să-mi cer cuze, Elizabeth?

Ea scutură din cap.

– Aş vrea să nu vorbim despre asta.

– Nu vrei o explicaţie?

– Nu cred că există o explicaţie pentru aşa ceva. Doar s-a întîmplat, spuse ea, făcînd un gest din mînă.

– N-am făcut-o intenţionat.

– Ştiu.

– Nu vreau să crezi că am traversat curţile cu gîndul de a te lipi de zid.

Ea îşi reţinu un suspin.

– Nici nu mă gîndeam la asta.

Nu mai spuseră nimic o clipă, dar el o întrebă după aceea:

– De ce ai fost atît de rece ieri la magazin?

– Eram supărată.

– De ce?

– Nu prea ştiu exact, spuse ea cu sinceritate. Poate pentru că-mi place să-mi aleg singură partenerii. Nu vreau s-o facă pentru mine cei mici. Am vrut să-ţi dau de înţeles că nu doream să mă mai inviţi iar. Poate că am exagerat, însă.

– Aşa e.

– Acum îmi dau seama. Îmi pare rău.

– Nu-i nevoie să te scuzi. Şi eu am exagerat. M-ai înfuriat la culme. Totuşi n-ar fi trebuit să spun ce-am spus. A fost ceva inconştient.

– Te rog, spuse ea clătinînd din cap. Înţeleg.

El scoase un oftat prelung.

– Oricum, cînd am venit acasă aseară şi am

văzut stropitoarea în funcţiune, m-am gîndit să-ţi fac un serviciu şi s-o închid. Nu mă aşteptam să te găsesc acolo. Mai ales numai într-o cămaşă de noapte subţire, spuse el şi ochii i se întunecară puţin. A fost ca un şoc.

– Doar nu crezi că am ieşit aşa pentru a-ţi atrage atenţia, nu?

– Nu.

– Pentru că n-am făcut-o. Am auzit apa curgînd şi mi-am dat seama că am uitat s-o opresc. Dacă n-ar fi fost o oră atît de tîrzie, n-aş fi ieşit numai în cămaşă de noapte. Şi dacă n-ar fi fost neapărată nevoie, n-aş fi ieşit absolut deloc.

– Înţeleg.

Dacă înţelegea, ea ar fi făcut bine să încheie subiectul. Aceea era una din situaţiile cînd, punînd mai mult, nu puteai decît să înrăutăţeşti lucrurile.

– Ce-ai avut în gînd? îl întrebă ea.

– Doar să te sărut. Nimic mai mult, jur. Dar m-ai sărutat şi tu. Ţi-am simţit sînii pe piept şi, la naiba, era o senzaţie extraordinară. A trebuit să... Ce s-a întîmplat?

– La cumpărat m-am referit, spuse ea răguşit. Ce-ai avut în gînd să cumperi pentru... doamna ta?

– Ah, de asta era vorba. Da, păi, să vedem, ise el şi îşi vîrî mîinile în buzunarele pantalonilor,

gest care făcu să i se dea haina puţin pe spate.

Partea din faţă a cămăşii era umplută frumos de pieptul musculos. Partea din faţă a pantalonilor era umplută de umflătura...

Elizabeth îşi ridică din nou privirea spre pieptul lui şi zări părul întunecat pe sub cămaşa subţire. Era pentru prima oară cînd îl vedea cu cravată de aproape. Oare se îmbrăca întotdeauna astfel pentru afacerile de după-amiază?

– Ce mi-ai sugera? o întrebă el.

Era atît de fîstîcită, încît nu îi venea în minte nici măcar un singur lucru. Îşi roti privirea prin magazin ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară. Nu îşi amintea cum se numeau obiectele şi nici cît costau. Pînă la urmă, adunînd destule cuvinte pentru a se exprima coerent, îi oferi cîteva sugestii, dar lui nu îi fu pe plac nici una.

– Nu, nu e genul să se dea în vînt după cărţi, spuse el cînd ea îi propuse un volum subţire cu sonetele lui Shakespeare.

Nu, bineînţeles. Amantele rareori se dădeau în vînt după cărţi. Un bărbat nu se ducea la amantă, îndeosebi la una pe care nu a văzut-o de mult, pentru a-i stimula creierul.

– Atunci, o lenjerie de genul ăsta?

Thad se uita la suportul circular pe care se aflau articolele de lenjerie.

– Femeilor le place, într-adevăr, să poarte aşa

ceva? Sau bărbaţii doresc ca ele să le poarte?

Supărarea faţă de el ieşi din nou la suprafaţă. De ce îi vorbea despre afacerile lui sordide? Dacă voia să cumpere un neglijé sexy pentru amant lui, de ce voia să o facă de la ea din magazin?

– Unor femei le place, spuse ea rece.

Accentul pe care îl puse pe primul cuvînt arăta că cele cărora le plăcea să poarte asemene lucruri aveau o morală îndoielnică.

– Ţie îţi place?

Ea îşi ridică privirea spre el. O provoca să mintă şi se lăsă provocată. În plus, fiul ei îl informase deja că îi plăcea.

– Uneori. Dacă am chef.

– Cît de des ai chef?

Ea simţi o căldură în stomac, care se urcă mai sus cuprinzîndu-i sînii şi strîngîndu-se în sfîrcurile care se întăreau. Oare el le văzuse împungîndu-i bluza? Oare îşi amintea cum limba lui le atinsese, udîndu-le prin cămaşa de noapte?

– Asta depinde de fiecare femeie, spuse ea.

El se întoarse atunci şi începu să examineze lucrurile, plimbînd umeraşele pe bara de metal. Zgomotul pe care îl făcea o enerva pe Elizabeth ca acela făcut de nişte unghii pe tablă.

– Asta-i drăguţă, spuse el, scoţînd un articol şi ridicîndu-l. Cum îi spune?

– Costum „ursuleţ".

Buzele lui schiţară un zîmbet larg.

– Nu-i de mirare. Un bărbat se poate culca cu plăcere cu el.

Ea nu sesiză umorul din cuvintele lui şi abia se stăpîni să nu îi smulgă costumul din mînă.

– Îl vrei sau nu? Costă şaizeci de dolari, spuse ea încet. Nu-l merită? îl întrebă ea apoi cu şiretenie.

– Ah, ba da, îl merită categoric.

Tonul vocii lui o făcu să simtă o mîncărime în degetele de la picioare.

– Să-l împachetez?

– Nu atît de repede. Nici nu m-am hotărît încă. Convinge-mă să-l cumpăr.

Puse costumul pe tejghea. Elizabeth se înfurie încă puţin. Voia să-l cumpere sau nu? Dar ştiind că nu putea să sacrifice un articol de şaizeci de dolari, mai ales într-o zi cînd vînzarea nu mergea prea bine, luă costumul şi începu să îi înşire calităţile.

– Este sută la sută mătase.

El luă un colţişor şi îl frecă între degete cum făcuse cu părul ei cu o seară în urmă.

– Foarte frumos. E subţire, aproape transparent. Nu-i o problemă?

– Poftim?

– Se vede ceva prin el?

– N-ar trebui?

– În dormitor, da. Dar nu şi dacă îl poartă pe sub haine.

– Ah, nu, n-ar trebui să fie vreo problemă.

– Bine, spuse el, culoarea? Cum se numeşte?

– Nud.

– Se potriveşte. Mărimea?

– Ce mărime poartă? „Patruzeci şi patru dublu D", îşi spuse ea.

– Cam ca tine. Ia pune-l puţin lipit de tine.

Ea ezită, dar nevrînd să pară ruşinoasă, luă costumul de pe umeraş şi, proptind bretelele pe umeri, îl lipi de ea.

– Se întinde pe corp. Ar trebui să-i vină bine dacă poartă treizeci şi doi sau treizeci şi patru.

– Treizeci şi doi sau treizeci şi patru la ce?

– La sutien.

– Ah, zise el, îngustîndu-şi ochii şi uitîndu-se la cupele costumului care se mulau foarte bine pe ea. Cred că e-n regulă. Ăştia se desfac?

Puse mîna pe şirul de năsturaşi în formă de perlă de pe partea din faţă a costumului. Cu un gest iute îi desfăcu pe primii doi. Privirile li se întîlniră într-o clipă.

Elizabeth lăsă costumul pe tejghea.

– Te-ai hotărît?

– Asta pentru ce e?

Fermecată, ea îi urmări degetul încet cu privirea spre partea unde partea din faţă şi cea

în spate se uneau. Își reținu un geamăt.

– Se desface, răspunse ea cu un glas neobișnuit de răguşit.

– Pentru ce?

Enervată la maximum, ea strigă atunci:

– Pentru ce crezi?

– Hmm, e util. Şi astea sînt pentru ciorapi? întrebă el pipăind o jartieră din dantelă.

– Da. Dar se pot scoate.

– Pune şi o pereche de ciorapi şi îl iau.

– Bani gheaţă sau carte de credit?

– Carte de credit.

– Bine.

O enervase atît de tare, încît abia putu să completeze bonul. Apoi manevră maşina atît de brusc, încît aceasta aproape că înghiţi cartea de credit. *T.D.Randolph*. Se întrebă dacă numele lui era, oare, Thaddeus şi de la ce o fi provenind iniţiala D., după care se supără pe sine pentru că îşi pusese asemenea întrebări. Puţin îi păsa care era numele lui întreg.

– Îl împachetez? întrebă ea, deloc politicoasă, înfăşurînd costumul păcătos şi ciorapii într-o folie ubţire roz.

– Nu-i nevoie.

„Sînt convinsă". Probabil se ducea direct în raţele iubitei. Pînă ar fi despachetat ar fi trecut prea mult timp.

– Mulţumesc, spuse el, luînd punga *Fantasy* din mîna ei.

– Cu plăcere.

– Ne vedem acasă.

„Nu dacă pot evita". Dădu din cap cu răceală şi îşi feri privirea înainte ca el să iasă, dar îl urmări cu coada ochiului după ce trecu pragul şi îl văzu părăsind hotelul cu un mers care i se păru dezgustător de îngîmfat.

Bine măcar că nu îşi rezolva afacerile dubioase într-o cameră din hotelul *Cavanaugh*. Unul dintre motelurile de pe autostradă i se potriveau mult mai bine.

Se întoarse cu spatele spre holul hotelului şi aruncă recipisa cărţii lui de credit în sertăraşul maşinii de înregistrat. Cînd auzi din nou clopoţelul de la intrare, crezu că se întorsese fiindcă uitase ceva. Cu o privire încruntată, la fel de descurajantă ca un cartonaş pe care scria *NU DERANJAŢI,* se întoarse să-l înfrunte.

– Ah, bună ziua! exclamă ea mîhnită.

6

– Deranjez cumva? întrebă Adam Cavanaugh.

– Nu, bineînţeles că nu, domnule Cavanaugh. Tocmai ... ă...

Acel om, căruia voia să îi facă o impresie bună, o surprindea pentru a doua oară visînd prosteşte.

– Tocmai mă uitam pe nişte cataloage.

– Păreaţi îngînduratã.

– Da, eram. Vă rog, poftiţi, luaţi loc.

De data aceasta era singur.

– Nu pot să stau decît foarte puţin.

Nestingherit se servi din cutia cu bomboane de ciocolată, lingîndu-şi degetele fără să îşi dea seama.

– Mă aflu între două întîlniri. Aş fi venit mai devreme, dar am un program foarte încărcat.

– Sînt convinsă că sînteţi extrem de ocupat..

– Mă întrebam dacă n-am putea lua cina împreună sîmbătă seară.

– Cina? întrebă ea prosteşte.

Cina cu Adam Cavanaugh, playboy-ul internaţional şi cel mai superb celibatar din lume? Ea?

– Sînteţi liberă atunci? Dacă nu, putem să...

– Nu, sînt liberă, spuse ea repede. Cina sîmbătă seară, perfect.

– Grozav. Găsesc că discuţiile legate de afaceri sînt mult mai plăcute în compania unei femei frumoase în timpul cinei, spuse el aruncîndu-i un zîmbet demn de un actor de la Hollywood. O să vă caut adresa în registru şi vin să vă iau la şapte şi jumătate.

– Sau ne-am putea întîlni undeva, sugeră ea nevrînd ca el să se deranjeze prea mult.

– Prefer să vă iau de acasă. La şapte şi jumătate, sîmbătă?

– Da, e bine.

– Atunci, la revedere, Elizabeth.

Timp de cinci minute după plecarea lui, nu îi

veni să creadă că fusese, într-adevăr, acolo şi o invitase la cină. Se ciupi de cîteva ori pentru a se convinge că nu se afla în lumea viselor. Era atît de frumos, de fermecător, de bine îmbrăcat şi de manierat, de tot ce şi- ar fi putut dori o femeie. Şi o invitase pe văduva Burke la cină!

„Cu ce să se îmbrace?"

Vînzarea slabă de luni a fost compensată marţi, cînd o asociaţie regională a veterinarilor a organizat un seminar de două zile în hotel. Cumpărăturile acestora au ţinut-o ocupată şi miercuri dimineaţă. Cînd medicii veterinari au plecat la prînz, *Fantasy* avea nevoie de o operaţie estetică.

Făcu ordine pe rafturi şi reaşeză marfa care fusese mişcată din loc. Aceste îndeletniciri îi solicitară puţină concentrare. Afară ploua. Chiar şi înăuntru atmosfera era mohorîtă. Aprinse lumînări parfumate în magazin pentru a-l face să pară mai cald şi mai vesel eventualilor clienţi.

Era o zi perfectă pentru a sta cuibărit în faţa unui şemineu cu o carte bună în mînă. Sau pentru a trage un pui de somn. Lui Elizabeth i se făcu somn. Mintea începu s-o ia razna...

Scara din piatră în spirală era întunecată. Treptele erau inegale. Paşii străbunilor le ociseră. Urcam cu mare grijă, sperînd să nu vărs nimic din ce duceam pe tavă.

La etaj, o lumină slabă cenuşie pătrundea pe una din ferestrele înguste. Picături argintii de ploaie lunecau pe geamul înrourat. Proptind tava grea pe şold, am bătut în uşa din lemn de stejar din capătul culoarului. El mi-a strigat să intru. Cînd am deschis uşa masivă, inima a început să-mi bată cu putere. Aşa se întîmpla de fiecare dată cînd intram în dormitorul unde „oaspetele" nostru era ţintuit la pat.

Se afla sub acoperişul nostru de aproape două săptămîni. Îmi aminteam foarte bine după-amiaza aceea cînd am auzit biplanul său rotindu-se deasupra şi am dat fuga repede din ucătărie în curte. Avionul lăsa o dîră de fum negru în urmă. Pilotul a reuşit să aterizeze şi să iasă teafăr, înainte ca aparatul să ia foc.

Şi tata, care se afla pe cîmp, văzuse prăbuşirea. Am alergat împreună spre epavă. Pilotul ieşise din cabină, dar era evident rănit. L-am dus în casă, sus în această încăpere.

Era american. Cu dinţii încleştaţi, i-a spus tatei

să stingă focul pentru ca fumul să nu le dea de ştire nemţilor. Vorbea foarte stricat franţuzeşte, iar noi nu ştiam pic de engleză. Dar am izbutit să îl înţelegem înainte să îşi piardă cunoştinţa. Tata s-a dus repede să facă ce îi spusese şi m-a lăsat pe mine să am grijă de pilotul rănit.

I-am scos ochelarii şi casca din piele. În timp ce îi curăţam cu buretele faţa murdară, inima a început să-mi tresalte. Era extrem de frumos, cu un păr des, şaten, care îi cădea peste sprîncene. Degetele mi-au devenit neîndemînatice cînd am încercat să îl dezbrac, dar nu aveam de ales. O pată mare şi roşie se întindea pe cearceaf sub el.

Aveam să aflu mai tîrziu că fusese nimerit de o mitralieră germană în timpul unei lupte. Restul escadrilei fusese doborîtă. Glonţul îl nimerise într-o parte chiar deasupra mijlocului. Am curăţat rana şi l-am bandajat. Gemetele lui inconştiente m-au făcut să-mi dea lacrimile.

Avea să-şi revină, dar o să treacă multă vreme pînă să-şi poată relua activitatea sau chiar să fie mutat la un spital militar. Din moment ce tata muncea din zori şi pînă-n noapte, eu trebuia să am grijă de pilotul american.

Acum, cînd am intrat în cameră, l-am găsit rezemat de speteaza patului, sprijinit în perne. Mi-am luat privirea de la pieptul lui gol, căci de fiecare dată cînd îl priveam, simţeam o căldură

ruşinoasă şi umedă în feminitatea mea. Cînd îl vedeam, sînii mă furnicau. Hainele lui fuseseră atît de pline de sînge, încît fusesem nevoită să le 'istrug. Toate, în afară de eşarfa albă de mătase, pe care i-o desfăcusem cu grijă din jurul gîtului şi care acum se afla sub perna mea.

Ştiam că e gol sub cearceaf. Mai ştiam şi cum rată gol, căci eu îi spălasem trupul cu buretele înd el era cuprins de febră şi delira.

Ruşinîndu-mă sub privirea lui, l-am întrebat 'acă avea chef să mănînce şi el mi-a răspuns că da. Podeaua casei vechi scîrţîi cînd m- am dus pre patul îngust. Am pus tava pe noptieră şi m-am aşezat pe marginea patului, atentă să nu mă ating cu şoldul de pulpa lui, care se vedea foarte clar conturată sub cearceaful subţire.

Mîna îmi tremură cînd i-am vîrît lingura cu upă în gură. Zîmbind, îmi spuse că era foarte bună. Îi tamponam buzele cu şervetul după fiecare înghiţitură. Mîncă toată supa.

Înainte de a pleca, am aprins lumînarea de pe noptieră pentru a mai îndulci atmosfera sumbră provocată de ploaia care se auzea scurgîndu-se prin burlane. Stînd lîngă pat, cu mîinile împreunate în faţă, l-am întrebat dacă mai puteam face ceva pentru el.

Nu a spus nimic, dar mi-a pus mîna pe mijloc. I-am simţit atingerea prin veşminte la fel de

fierbinte ca un vătrai. Mă apăsă încet pentru a sta din nou lîngă el. Ochii lui sclipitori mă fermecară. Nu le puteam rezista. Ridică mîna şi mă mîngîie pe obraz cu dosul degetelor. Trase apoi în joacă de buclele care îmi scăpaseră din coc. Mi-a spus că americanii îl numeau stilul **„Gibson-girl"** *şi a început să rîdă văzînd cum mă chinuiam să repet cuvintele.*

După aceea, îşi mută mîna pe gîtul meu şi pe gulerul înalt al bluzei. Îşi trecu degetul peste dantelă, apoi peste broşa în formă de camee care fusese a răposatei mele mame şi, în final, peste şirul de năsturaşi, pe care îi descheie unul cîte unul.

Inima începu să îmi bată năvalnic în palma lui, cînd şi-o strecură pe sub bluza mea acoperindu-mi sînul şi cuprinzîndu-l în toată plinătatea lui între degetele lui puternice. M-au copleşit căldura şi ameţeala. M-am clătinat uşor cînd mi-a atins sfîrcul şi am roşit de ruşine şi plăcere cînd aceasta i-a împuns brusc vîrful degetului cel mare cu care îl mîngîia.

Îşi petrecu mîna liberă pe după gîtul meu şi îmi trase capul în jos pe perne lîngă al său. M-a sărutat. Am fost şocată cînd buzele i s-au desfăcut şi limba lui mi-a pătruns în gură. Niciodată nu-mi dădusem seama că două guri puteau fi atît de intime. Cuplarea era ceva foarte

natural la fermă, dar bănuisem că oamenii se reproduceau cu aceeaşi atitudine de detaşare ca şi animalele. Niciodată n-aş fi crezut că inima putea să bată atît de puternic sau că sîngele putea să curgă atît de fierbinte şi gros. Habar nu aveam că o împreunare putea provoca o plăcere atît de imensă.

Mîinile lui mi se strecurară pe sub haine atingînd părţi moi şi secrete ale trupului meu, pe care abia le atingeam cînd mă spălam. Învăţasem la biserică despre faptul că a te atinge „acolo" era un păcat. Dar nu mă mai gîndeam la păcat sau la treburile pe care le aveam de făcut. Nu mă mai gîndeam la nimic decît la american şi la senzaţiile uluitoare pe care mi le provocau mîngîierile lui.

M-am auzit gemînd cînd el mi-a cuprins în palmă părul dintre coapse. Degetele lui, îndemînatice şi sigure, descoperiră o profundă dorinţă lichidă înăuntrul meu.

Cu o voce răguşită, m-a rugat să-l ating, făcîndu-se înţeles, conducîndu-mi mîna chiar el. Mi se părea ceva ciudat din moment ce îl atinsesem zile întregi. Dar cînd mîna mi-a alunecat pe sub cearceaf şi a atins pielea lui netedă şi părul aspru de pe trup, mi-am dat seama că acest fel de atingere era cu totul altceva. El însuşi era altfel. Cald, dar datorită unui

altfel de febră. Răsufla iute, dar nu din cauza delirului.

Mi-a ridicat fusta pînă la mijloc şi m-a tras deasupra lui. Am vrut să-i aduc aminte de rană, dar el mi-a dat la o parte lenjeria de corp şi mi-a atins sînul cu gura, apăsînd sfîrcul cu limba. Nu mai puteam vorbi. Nu mai puteam să fac altceva decît să mă deschid...

Telefonul sună făcînd-o pe Elizabeth să tresară speriată. Se chinui să îşi domolească bătăil inimii. Trase de cîteva ori adînc aer în piept. Mîna îi tremura cînd se întinse după receptor.

– Alo.

– Bună, eu sînt. S-a întîmplat ceva?

Era Lilah.

– Nu s-a întîmplt nimic.

– Vorbeşti ciudat.

– Sînt ocupată.

– Cu scrierea altor fantezii, sper. Lizzie, sînt extraordinare!

După ce trecuseră trei zile şi Lilah nu îi telefonase, Elizabeth îşi închipuise că scrierile ei păreau a fi prea proaste pentru a fi publicate sau că, pur şi simplu, nu îi plăcuseră lui Lilah. Oricum ar fi stat lucrurile, fusese şi uşurată, şi tristă

datorită faptului că avusese o carieră atît de scurtă.

– Nu trebuie să spui asta numai ca să-mi faci mie plăcere, îi zise acum surorii ei.

– Nici n-o fac. Dumnezeule, Lizzie, habar n-aveam că ai o imaginaţie erotică atît de bogată. Am citit cele două fantezii de cîte o duzină de ori pe fiecare şi mi-au plăcut de fiecare dată.

– Dar tu eşti sora mea şi ţii la mine. E firesc să...

– Exact. Voiam să fie bune, aşa că mi-am pus la îndoială capacitatea de a judeca, deşi eram convinsă că aveam dreptate. Ca să fiu mai sigură, le-am dat altor patru persoane de la spital să le citească.

– Nu se poate!

– Linişteşte-te. N-am spus nimănui că le-ai scris tu. De altfel, nimeni n-ar crede că un şoricel ca tine ar fi putut face aşa ceva.

– Mulţumesc, spuse Elizabeth, sec.

– Oricum, ajunge să-ţi spun că atît femeile cît şi bărbaţii care le-au citit...

– Le-ai dat şi bărbaţilor?

– Să ştii că nu e obligatoriu să fie citite numai de femei, spuse ea. M-am gîndit că ar fi bine să vedem dacă fanteziile au efect şi asupra bărbaţilor şi au avut, cu siguranţă. Acum se află în drum spre New York. Manuscrisele, nu bărbaţii,

adăugă ea rîzînd.

– Le-ai şi expediat?

– Da, ca să nu apuci să mă convingi să n-o fac. Le-am scris la maşină. Am făcut o mulţime de greşeli, mîinile îmi erau ude de transpiraţie. Cînd o să citesc şi altele?

– Altele? Cine a spus că vor mai fi şi altele?

– Eu. Un talent ca al tău nu se epuizează după două fantezii.

– Nu sînt sigură că e nevoie de talent şi nu ştiu cînd şi dacă voi mai avea timp să scriu, spuse ea, după care adăugă cu timiditate: Am o întîlnire sîmbătă seară.

– Glumeşti! strigă Lilah. Cu cine? Cu tipu' cu coteţul de păsări?

– Nu era coteţ de păsări. Ţarcul era pentru nişte pui de setter irlandez. Numele lui e Thad Randolph, dar nu, n-am întîlnire cu el.

Nu îi spusese lui Lilah de sîmbăta trecută şi de *Festivalul Toamnei* pentru că sora ei s-ar fi grăbit să tragă concluzii greşite. Ar fi spus că Thad mersese pentru ea şi nu de dragul copiilor.

– Adam Cavanaugh m-a invitat la cină.

– Zău? Păi, scumpa mea surioară, ăsta trebuie să fie subiect pentru o altă povestire. Să-ţi aminteşti fiecare amănunt.

– Lilah, nu-i decît o cină.

– Care, dacă ştii să joci bine, poate dura pînă

la micul dejun.

Cînd Elizabeth exclamă, furioasă, Lilah spuse:

– Nu te mai enerva. Ar fi timpul să-ncepi să trăieşti unele din fanteziile astea. Distrează-te, dar nu te îndrăgosti de Cavanaugh.

Lilah închise imediat ce obţinu promisiunea din partea lui Elizabeth de a mai scrie şi alte fantezii. Elizabeth rămase surprinsă văzînd că ţinuse magazinul deschis cinci minute mai mult, aşa că închise repede. Doamna Alder se supăra dacă întîrzia.

Din cauza ploii, traficul era îngrozitor. Apoi, chiar înainte să apuce să coboare din maşină, Megan şi Matt o asaltară cu o problemă.

– Mămico, lui Thad i s-a întîmplat ceva îngrozitor, spuse Megan, teatral.

Dînd copiii la o parte, Elizabeth coborî din maşină şi trînti portiera.

– Cum adică, i s-a întîmplat ceva îngrozitor? La revedere, doamnă Alder, îi strigă ea femeii care tocmai pleca. Eh, ce-i cu Thad? îi întrebă ea pe copii.

– Credem că e mort sau ceva de genul ăsta.

Matt era atît de sobru, încît Elizabeth îşi mască rîsul tuşind.

– Ce v-a făcut să vă gîndiţi la aşa ceva?

– Maşina lui e aici, dar nu răspunde cînd batem la uşă.

– Poate a plecat cu motocicleta.

– E în garaj.

– Eh, poate nu are nevoie de companie.

Sau, mai probabil, are companie, îşi spuse Elizabeth. Nu îl mai văzuse de luni, cînd ieşise din magazinul ei cu darul pentru amantă.

Megan clătină din cap.

– Am văzut vase murdare pe masa din bucătărie şi lui nu-i place dezordinea. Mi-a spus asta demult.

– Probabil că n-are chef să facă ordine azi.

– Sau poate e mort. Poate a intrat cineva şi l-a înjunghiat. Atunci ar fi vina noastră că nu am verificat.

De unde avea Matt, oare, asemenea idei macabre? Foarte simplu, îşi spuse ea. Îi semăna.

– Hai, mămico. Trebuie să te duci să vezi.

O luaseră de cîte o mînă şi o trăgeau prin curte.

– Sînt sigură că trebuie să existe o explicaţie logică, spuse ea împotrivindu-se, dar copiii păreau foarte îngrijoraţi.

Dacă nu le îndepărta teama, nu o lăsau în pace. Aveau să o bată la cap pînă cînd avea să cedeze.

– Of, bine.

Puse din nou la îndoială înţelepciunea acelei hotărîri cînd ridică mîna să bată în uşa din spate

Ezită, dar o privire aruncată lui Megan şi lui Matt o convinse să bată cu putere. Aşteptă cîteva secunde şi, fiindcă nu auzi nici un sunet de paşi apropiindu-se, bătu din nou.

– Vezi, mămico, nu răspunde.

– E mort.

– Nu e mort, îi spuse ea apăsat fiului ei morbid. De fapt, sînt convinsă că totul e în regulă.

Ţinînd mîinile în jurul ochilor se uită prin uşa de plasă. Aşa cum spuseseră copiii, masa din bucătărie era plină de vase de la ceea ce părea să fi fost cîteva mese.

– Du-te şi vezi. Uşa e descuiată.

– Megan, nu pot intra în casa unui bărbat aşa, pur şi simplu!

– De ce?

Întrebarea din privirile lor era atît de inocentă, încît Elizabeth se trezi gîndindu-se la un răspuns.

– Nu e politicos.

Nu putea explica unor copii că domnul Randolph n-ar fi vrut să fie deranjat în caz că se zbenguia cu vreo prietenă în pat, sau dacă dormea după vreo petrecere sau... Îi mai veniră în minte cîteva posibilităţi. Fără să vrea, era speriată. Ce făcea el, oare, înăuntru?

– Dacă e bolnav şi nu-l ajuţi?

– Da, ar putea să moară şi ar fi din vina ta. Din vina ta, mămico.

– Bine! strigă ea.

Insuflarea sentimentului de vinovăţie era o metodă care dădea întotdeauna rezultate şi cît de bine ştiau copiii ei acest lucru! Deschise uşa despărţitoare şi apoi pe cea de lemn, amîndouă fiind descuiate, aşa cum îi spusese Megan. Făcu un pas înăuntru. Amîndoi copiii o urmau îndeaproape.

– Nu, voi rămîneţi aici.

Nu voia ca ei să îşi surprindă idolul în vreo postură compromiţătoare – sau în orice fel de postură – cu vreo persoană de sex opus.

– Vrem să venim şi noi.

– Nu. Rămîneţi aici. O să aflu dacă s-a întîmplat ceva şi mă întorc.

Ca o măsură de protecţie împotriva neascultării, încuie uşa despărţitoare în urma ei, după care străbătu veranda în vîrful picioarelor. Înainte să intre în bucătărie, îl strigă Glasul îi răsună ciudat de puternic, găsindu-şi ecoul în casa goală. Probabil ieşise cu vreo prietenă şi aceasta era o serioasă violare a intimităţii lui pe care trebuia să i-o explice mai tîrziu.

Dar ieşirea lui cu o prietenă nu explica prezenţa vaselor murdare împrăştiate pe masă şi strînse grămadă în chiuvetă. Nu şi-ar fi lăsat bucătăria în asemenea hal fără un motiv foarte bine întemeiat.

Neştiind exact cum era împărţită casa, se duse la uşa din faţă şi îl strigă din nou. Living-room-ul era mobilat cu gust. Nimic luxos, bineînţeles, dar modern şi aranjat cu stil. Cîteva reviste se aflau aşezate frumos pe măsuţa de cafea. *Newsweek, Time, Esquire.* Nici una cu femei goale.

– Probabil că pe acelea le ţine în dormitor, şopti ea pentru sine.

Amurgul înnorat făcea ziua să pară mai întunecată. Ploaia începuse să bată cu putere în geamuri. Nu aprinsese nici o lumină. Încăperile mari erau cufundate în beznă. Totul începu să devină sumbru.

– Domnule Randolph? Thad? strigă ea şi se opri să asculte.

Dat fiindcă nu primi nici un răspuns, se întoarse spre bucătărie. Dar nu apucă să facă decît cîţiva paşi şi auzi un geamăt slab. Încremeni, aşteptînd să se convingă. Da, auzi din nou. De data aceasta mai tare.

Inima începu să îi bată nebuneşte. Era un geamăt de durere sau de pasiune? De agonie sau extaz? Poate ambele? Dumnezeule mare, nu voia să ştie. Dar copiii nu aveau să îi dea pace pînă nu afla.

Apucînd-o în direcţie opusă, porni pe culoar. Pe măsură ce se apropia de o uşă deschisă, dis-

tinse zgomotul făcut de material frecat pe material. Aşternuturi, mai precis, dar erau două trupuri sau unul? Trase adînc aer în piept şi privi pe după uşă, retrăgîndu-şi capul repede după ce înregistră ceea ce văzuse.

Camera era, fără îndoială, dormitorul lui Thad. Lipit de peretele din faţă, era un pat dublu, iar el se afla în pat. Din fericire, singur. Dar nu şi liniştit.

În fracţiunea de secundă cînd privise înăuntru, îşi dădu seama că era bolnav. Mîinile şi picioarele i se mişcau agitate şi capul i se răsucea cînd într-o parte, cînd în alta.

Elizabeth îşi adună tot curajul şi intră în dormitorul burlacului, cu emoţia unui soldat care se duce la luptă pentru prima oară. Îşi făcea datoria.

– Thad?

Nu o miră că nu o auzi, căci glasul îi era şoptit şi tremurător. Gemetele lui, care crescuseră în intensitate, o acoperiră cu uşurinţă. Mişcă un braţ şi azvîrli cearceaful.

Era gol.

Nu văzu tot graţie unui colţ de cearceaf bleu, care rămase, din fericire, înfăşurat în jurul mijlocului. Un picior gol atîrna peste marginea patului. Celălalt era acoperit, dar clar conturat pe sub cearceaf. Avea pieptul dezvelit. Stomacul concav se înălţa şi cobora datorită respiraţiei

anevoioase. Buricul...

Elizabeth îşi luă privirea de la buric, dar nu înainte de a observa că era sexy, adînc şi înconjurat de păr închis la culoare. O fîşie de pă mătăsos îi despărţea perfect torsul şi făcea legătura dintre pieptul lat şi abdomenul îngus. Sfîrcurile ar fi trebuit să fie relaxate. Dar nu erau.

Se apropie de pat în vîrful picioarelor, de parcă acolo s-ar fi aflat o fiară adormită, nu un om inofensiv. Pleoapele îi erau lăsate, dar se agitau. Murmură ceva ce ea nu înţelese şi scoase încă un geamăt profund.

Extrem de mişcată, ea puse un genunchi pe pat şi se aplecă deasupra lui.

– Thad? Eşti bolnav?

El întinse o mînă orbeşte. Cealaltă...

Nu îl observă decît cînd îl acoperi cu mîna, deşi nu îşi putea închipui cum de nu îl văzuse. Poate că, totuşi, îl observase, dar mintea ei refuza să recunoască. Acum nu mai avea de ales.

Nici nu mai putea clipi. Începu să gîfîie printre buzele întredeschise. Un zgomot la fel de strident ca clopoţeii lui Quasimodo îi umplu capul. Simţi că leşină.

El îşi mişcă din nou braţul, iar pumnul o izbi puternic în piept. Degetele se descleştară şi atinseră moliciunea sînului ei. Aceasta trebuie să-l fi trezit din somnul agitat, căci deschise ochii

eodată. O privi la fel de uimit să o vadă stînd lîngă patul lui, cum era ea de mîna aceea mare care îi acoperea sînul.

El îşi luă mîna de pe partea inferioară a trupului şi cu cealaltă îşi trase cearceaful peste mijloc. Amîndoi ignorară sau încercară să ignore faptul că cearceaful era umflat în locul respectiv.

– Ce cauţi aici? întrebă el cu un glas răguşit şi încercă să îşi umezească buzele arse.

Ea încercă de cîteva ori să vorbească. Cînd reuşi, nu putu decît să se bîlbîie.

– Eu... eu... Copiii... Eşti bolnav?

El îşi acoperi ochii.

– O să-mi fie bine.

Refuzul lui de a recunoaşte o înfurie.

– Eşti bolnav sau nu?

– Da, sînt, mormăi el. Cred că-i o gripă, ceva. Ar fi mai bine să pleci imediat ca să nu o transmiţi opiilor.

– Ai febră?

– Nu ştiu. Am?

Îşi îndepărtă braţul de la ochi. Elizabeth ezită doar o clipă înainte de a-i pune mîna rece pe frunte. Era asudată, dar caldă.

– Cred că ai puţină.

– A izbucnit mai devreme. Am început să transpir. Am azvîrlit pătura de pe mine.

La picioarele patului se aflau îngrămădite o

cuvertură şi o pătură umede.

– Ai un termometru?

– În dulapul din baie.

Recunoscătoare pentru orice motiv de a pune distanţă între ei, ea se duse în baia de alături. Găsi termometrul pe al doilea raft al dulăpiorului de deasupra chiuvetei. Rezistînd tentaţiei de a se uita să vadă ce altceva mai găsea acolo, se întoarse în dormitor cu termometrul şi o sticluţă de plastic cu aspirine.

El îndreptase cearceaful şi îl trăsese mai sus de mijloc. Ambele picioare erau acum acoperite, dar pieptul îi era tot dezvelit şi sfîrcurile tot tari. Într-o manieră cît mai detaşată în asemenea împrejurări, ea scutură termometrul şi aplecîndu-se, aşteptă să deschidă gura pentru a i-l pune sub limbă.

– Ai luat vreo pastilă? îl întrebă ea arătîndu-i sticluţa de aspirine.

El clătină din cap că nu. Aruncîndu-i o privire exasperată, ea îi spuse atunci:

– Mă întorc imediat. Ţine termometrul acolo.

Megan şi Matt dansau de nerăbdare cînd ea deschise uşa despărţitoare.

– Aţi avut dreptate, spuse ea, înainte ca ei să apuce să îi pună cascada de întrebări. Thad e bolnav.

– Putem să mergem să-l vedem?

– Nu.

– Dar se spune că trebuie să-ţi vizitezi prietenii bolnavi. Aşa ni se spune la şcoala de duminică.

– Nu şi atunci cînd prietenul suferă de o boală contagioasă. Aţi putea să luaţi gripă.

– Şi tu poţi lua. De ce tu îl poţi vizita pe Thad şi noi nu?

– Pentru că eu sînt mamă şi mamele nu se îmbolnăvesc atît de uşor, cum fac copiii.

Speră să se mulţumească numai cu atît. Dar nu se mulţumiră.

– Dar, mămico..., spuseră amîndoi odată.

– Fără discuţii, zise ea şi expresia ei categorică îi reduse la tăcere. O să fac ordine prin bucătărie şi o să-i încălzesc puţină supă. Ce-ar fi ca, în timpul ăsta, să vă duceţi să vedeţi ce mai fac Penny şi căţeii? Aveţi grijă să aibă apă proaspătă.

După ce scăpă de ei, umplu un pahar cu apă rece şi se întoarse în dormitor. Îl găsi pe Thad scoţînd termometrul, pe care i-l întinse.

– Cît indică? Niciodată n-am ştiut să mă descurc cu el.

– Treizeci şi nouă, îi spuse ea, scuturînd termometrul înainte să îl pună în cutiuţa lui. la două aspirine.

El înghiţi pastilele, ascultător, cu apa pe care ea i-o adusese.

–N-o să uiţi să iei încă două pe la ora zece?

– O să încerc.

Imediat după ce luă aspirinele, capul îi căzu moale pe pernă. Elizabeth observă că aceasta era umedă de sudoare.

– Ai vrea să-ţi schimb aşternutul?

El se privi şi apoi se uită la ea.

– Nu.

Ea nu mai insistă. De fapt, era chiar uşurată. Nu că ar fi deranjat-o, dar numai gîndul de a-l mişca pe Thad, gol, din şi în pat, o făcea să îşi simtă genunchii tremurînd.

– Atunci măcar să-ţi schimb pernele?

O lăsă să facă acest lucru, ridicîndu-şi capul doar atît cît fu nevoie pentru ca ea să îi înlocuiască perna cu cea din partea cealaltă a patului.

– Unde mai ai pături?

– În dulapul de lenjerie din hol, dar mi-e cald.

– Dacă nu stai învelit, o să-ţi fie frig.

Probabil că de aceea avea sfîrcurile tari.

Găsi dulapul şi observă că cearceafurile şi prosoapele erau aşezate frumos pe rafturi. Aducînd o pătură cu ea, o desfăşură deasupra patului şi o lăsă să cadă peste el, fără să o fixeze în jurul lui.

– Odihneşte-te pînă mă duc să-ţi încălzesc puţină supă. Bănuiesc că ai supă în casă.

El încuviinţă, dar ridică mîna în semn de

protest.

– Ai făcut destul, Elizabeth. Acum trebuie doar să dorm şi mîine mă duc din nou la lucru.

– Dacă faci asta, poimîine vei fi în spital, spuse ea apostrofîndu-l. Stai în pat. Mă întorc imediat.

În timp ce supa se încălzea, ea spălă vasele, şterse dulapul şi masa cu buretele şi puse la loc mîncărurile care fuseseră scoase şi lăsate afară. Supa fu gata cînd termină ea cu toate. Puse puţin într- un castronel pe care îl aşeză pe o tavă alături de un pahar cu suc de portocale, o lingură şi un şervet de hîrtie.

Abia cînd se opri în prag, cu tava în vînă, îşi aminti cu claritate de fantezia de mai devreme. Nu se afla într-o provincie franceză. Ea nu era fiica virgină a unui fermier, iar Thad nu era un pilot rănit, numai că acea stranie asemănare între fantezie şi realitate o făcu să se înfioare.

Se apropie de pat, aşeză tava pe noptieră şi aprinse veioza. Becul nu era mai puternic decît lumînarea. Lumina aceea slabă cădea pe chipul lui Thad. Aţipise. Genele lui aruncau umbre pe pomeţi. Pieptul i se înălţă şi cobora uşor cu fiecare răsuflare. Aspirina îşi făcea efectul.

Îi rosti numele încet şi el deschise ochii imediat, străpungîndu-i pe ai ei într-un mod aproape sexual. Un val de senzaţii se ridică din pîntecele ei ca o pasăre Phoenix.

– Vrei să mănînci ceva?

– Cred că da.

Ea îi oferi paharul cu suc rece de portocale, pe care el îl bău dintr-o înghiţitură.

– Ar trebui să bei mai multe lichide, îl mustră ea uşor, dîndu-i şervetul dar, cum el nu ştia prea bine ce să facă cu el, îl ţinu în mînă.

– N-am avut chef să mă scol pentru nimic.

– Matt şi Megan s-au dus să vadă ce mai fac căţeii.

– Mulţumesc. Ştiam că puii n-or să moară de foame, dar eram îngrijorat pentru Penny. Răceala m-a doborît ieri dimineaţă.

Deci fusese probabil la întîlnire luni după- amiază, se gîndi Elizabeth. Ar fi vrut să îl întrebe dacă prietenei lui îi plăcuse costumul, dar nu voia să ştie.

– Poţi să mănînci singur?

– Dacă ţii tava, cred că o să pot.

Ea se aşează cu grijă pe marginea patului şi îi puse tava în poală. El se aplecă deasupra acesteia, sprijinindu-se într-un cot. Luînd lingura cu greu, o vîrî în castronel şi apoi o duse la gură.

– E foarte bună. Îţi mulţumesc, Elizabeth.

– Cu plăcere.

Mîncă aproape toată supa.

– Îmi ajunge deocamdată.

– Bine, spuse ea, punînd tava pe noptieră.

Înainte să lase braţele în jos, îi simţi mîna pe

mijloc trăgînd-o cu faţa spre el.

– Ai o piele atît de rece, murmură el.

Elizabeth privi în jos la el cu o spaimă mută cînd îşi rezemă capul de şoldul ei îngropîndu-şi faţa în materialul fustei şi frecîndu-şi creştetul capului de pîntecele ei.

Rămase complet nemişcată şi se lăsă pradă fiecărei senzaţii feminine, materne şi iubitoare. Încet, încet, prudenţa ei fu învinsă. Atunci, reacţionînd instinctiv, îşi lipi mîna de obrazul lui înfierbîntat. El oftă şi i-o acoperi cu a sa. Cu cealaltă mînă, ea îi îndepărtă de pe frunte şuviţele de păr umede.

După cîteva clipe, el îşi ridică privirea.

– Am visat sau chiar te sărutam?

– Cînd?

– Acum cîteva minute. Cînd ai venit prima oară, spuse el mîngîindu-i obrazul şi jucîndu-se cu firele de păr care îi scăpaseră din coc.

– Probabil că ai visat.

– Nu-ţi atingeam sînul?

Cu răsuflarea tăiată, ea dădu din cap că nu.

– Ai tras de el.

– Nu, îmi aduc aminte că în vis îl mîngîiam cu degetul mare, zise el şi cu privirea trasă o linie fierbinte de la broşa camee de la gîtul ei pînă la şirul de nasturi ai bluzei. Şi tu mă mîngîiai.

Amintindu-şi unde se aflase mîna lui, ea simţi

că se sufocă.

– Ar trebui să plec. Copiii se întreabă probabil...

El se rezemă din nou pe pernă. Ea luă tava şi aproape că fugi din încăpere. Mîinile îi tremurau, mîinile acelea pe care ar fi vrut atît de mult să le folosească pentru a-i lipi capul de sînul ei unde să se odihnească atît cît dorea.

Curăţă repede totul de pe tavă şi puse pe ea un pahar curat şi o sticlă cu apă rece. Evită să îl privească în ochi cînd lăsă tava pe noptieră.

– Nu uita să iei aspirina. Şi bea multă apă. Nu o să te mai deranjez pînă nu strigi după ajutor. Şi te rog s-o faci dacă ai nevoie. Eh, spuse ea, împreunîndu-şi mîinile şi retrăgîndu-se, nervoasă, cu spatele spre uşă, la revedere.

Dădu să plece repede, dar el o prinse de mînă.

– Elizabeth, mă bucur că ai venit. Îţi mulţumesc pentru tot, spuse el, plimbîndu-şi degetul peste interiorul încheieturii mîinii ei. Numai că, într-un fel, aş vrea să nu mă fi trezit. Aş fi dorit să ştiu cum se termina visul.

7

Tremuram în faţa lui îngrozită mai mult pentru virtutea decît pentru viaţa mea. Cel puţin moartea era ceva demn. Faptul de a fi sclava sexuală a unui pirat nu era.

Nişte indivizi brutali, bărboşi şi urît mirositori mă răpiseră din camera mea şi mă aduseseră legată de mîini şi de picioare pe această navă. Eram încă legată la ochi, dar ştiam că ne aflam pe mare. Puntea scîrţîitoare se unduia sub

picioarele mele şi auzeam pînzele umflîndu-se deasupra capului.

Vîntul sufla cu putere. Pelerina îmi flutura şi îmi lipea cămaşa de noapte albă şi subţire de trupul gol. Tremuram, nu de frig, ci datorită faptului că ştiam intuitiv că el, comandantul acelei bande de criminali, care ordonase răpirea mea, stătea nu prea departe şi mă studia aşa cum o pisică îşi studiază şoarecele prins în capcană.

Ca să nu par înfricoşată, mi-am înălţat bărbia încă puţin. Putea să abuzeze de mine, chiar să mă omoare, dar niciodată nu îmi va putea învinge sufletul. Rîsul lui întunecat se împleti cu vîntul. Cîteva clipe mai tîrziu am simţit vibraţiile paşilor lui, care se apropiau, prin tălpile mele goale. Inima a început să îmi bată neliniştită, dar mi-am păstrat atitudinea de mîndrie pe care guvernantele mi-o insuflaseră de-a lungul anilor.

Capul îmi zvîcni pe spate cînd îmi smulse pînza de pe ochi. Mi-am scuturat părul şi l-am privit în faţă. Însă privirea mea ostilă se transformă imediat într-una de uimire. Îl cunoşteam pe regele piraţilor! Îl cunoşteam de o viaţă întreagă. Era al doilea fiu, cel rătăcitor, al familiei care locuia pe proprietatea vecină, cel despre care se auzea că ar fi fost un înrăit jucător de jocuri de noroc şi afemeiat. Datorită lipsei sale de respect faţă de avere, familia îl dezmoştenise cu ani în

urmă. Numele lui era rareori rostit şi numai în şoaptă. Acum, iată-l, era cel care mă ţinea prizonieră.

Rîse cînd îmi văzu uimirea pe chip. Apoi mă informă cu un glas ameninţător că se răzbuna pentru ceva ce îi făcuse tatăl meu. Rînjind, piratul scoase o sabie din teaca de piele pe care o avea prinsă în jurul şoldurilor înguste. Crezînd că vrea să mă omoare pe loc, am tresărit cînd a sfîşiat aerul cu sabia.

Cînd mi-am dat seama că eram încă în viaţă şi, după cît se părea, teafără, am deschis ochii, dar am descoperit că tăiase legăturile pelerinei, care acum zăcea grămadă la picioarele mele. Cămaşa de noapte, care se umezise din cauza apei de mare pulverizate în aer, era complet lipită de trupul meu.

Ochii lui reci şi sclipitori mă măsurară din cap pînă în picioare, oprindu-se cu interes asupra sînilor şi triunghiului întunecat dintre coapse. Mă făcu să mă cutremur de groază. Asta mi-am spus în sinea mea. Nu voiam să admit că tremurul meu era provocat de cu totul altceva.

Îmi aminteam de acest vecin ca de un tînăr subţire. De-a lungul timpului, însă, se împlinise, ajunsese la maturitate şi căpătase forme impresionante. Cămaşa albă cu mîneci largi era descheiată pînă la brîu, lăsînd să se vadă un

piept musculos acoperit cu un păr mai negru chiar decît cel de pe cap. O centură lată din piele îi scotea în evidenţă mijlocul subţire. Cizmele înalte, îndoite chiar deasupra genunchilor, mi-au atras atenţia asupra pulpelor care erau la fel de tari şi netede precum catargul navei. Bărbăţia lui, am observat revoltată, era indecent conturată sub pantalonii strîmţi şi subţiri care i se potriveau mai bine chiar şi decît pielea.

Observă direcţia în care priveam şi rîse cu o înfumurare nesuferită. Înainte să apuc să rostesc unul din epitetele care îmi umblau prin minte, m-a tras la pieptul lui solid şi lat. Mi-am tîrît picioarele cît mi-au permis legăturile şi mi-am arcuit spatele cerînd să-mi spună unde mă ducea. Dar împotrivirea mea nu a făcut decît să servească drept încîntare oamenilor lui, care îşi înveseleau conducătorul şi îi dădeau sfaturi cum să mă îmblînzească Fluierăturile lor indecente mi-au făcut urechile şi obrajii să ardă de indignare.

Deschise uşa cabinei lui cu o lovitură de picior şi, după ce mă aduse înăuntru, o închise în acelaşi mod. Fără prea multă ceremonie, mă aruncă pe pat. Am căzut zdravăn, dar patul era surprinzător de moale şi mare. De fapt, întreaga încăpere era mult mai luxoasă decît mi-aş fi închipuit.

Stăteam între perne îmbrăcate în mătase orientală şi urmăream cu o fascinaţie temătoare cum îşi trage cămaşa peste cap aruncînd-o cu nonşalanţă pe podea. Fiecare muşchi al pieptului şi braţelor lui fremătă sub pielea arsă de soare în timp ce îşi scotea centura de piele. Ţinîndu-mă captivă cu privirea, îşi desfăcu pantalonii.

Am gemut de teamă. Zîmbind, se apropie de patul pe care stăteam încă întinsă. Luînd un cuţit cu tăiş dublu de pe măsuţa de alături, se apropie şi mai mult şi îmi ridică cu o singură mînă ambele glezne legate. Nodurile acelea de care nu putusem să scap nu supravieţuiră cuţitului şi picioarele mi se eliberară. Se încruntă văzînd urmele pe care mi le lăsase frînghia pe glezne şi le mîngîie cu degetul mare. Întinzîndu-se în spatele meu, îmi eliberă şi mîinile în acelaşi mod, după care le trase în faţă pentru a-mi cerceta încheieturile care căpătaseră o nuanţă vînătă.

Dar m-am înşelat cînd mi-am închipuit că sentimentele lui faţă de mine ar fi devenit mai binevoitoare, căci tot la răzbunare se gîndea. Cu un gest iute ca fulgerul mă trase în picioare. M-am izbit de el căutînd instinctiv un punct de sprijin. Gemu de satisfacţie cînd îmi simţi sînii lipiţi de pieptul lui. Strecurîndu-şi toate cele zece degete prin părul meu, îmi trase capul pe spate. Zîmbi triumfător şi îmi acoperi buzele cu ale sale

Nu eram pregătită pentru căldura pe care am simţit-o învăluindu-mă asemenea celei provocate de cel mai bun vin. Am pus furnicăturile din membre pe seama faptului că fuseseră legate, dar ştiam că numai buzele lui şi ceea ce le făcea alor mele erau de vină. Limba lui îmi dezvirgină gura aşa cum, cu siguranţă, o altă parte din el, pe care o simţeam lipită cu fermitate de pîntece, aştepta să-mi ceară feminitatea.

Încercă să îmi descheie nasturii de la cămaşa de noapte. Atunci mi-am revenit deodată şi am început să îi opun rezistenţă. Nervos din cauza eforturilor mele inutile şi a nasturilor încăpăţînaţi, apucă o bucată de material de la guler şi sfîşie cămaşa în două. Cu mîna cealaltă îmi ţinea încheieturile mîinilor la spate. După un alt sărut îndelung şi profund, care m-a lăsat fără suflare şi mi-a aiurit toate simţurile, şi-a ridicat capul şi mi-a măsurat din priviri trupul expus vederii.

Schimbarea care s-a petrecut în clipa aceea a fost bruscă şi radicală. Pe chipul lui întunecat am recunoscut urme ale tînărului lipsit de griji şi fericit care fusese înainte ca tatăl său să înceapă să îl compare pe nedrept cu fratele lui mai mare, fapt care l-a făcut să devină un om de nimic.

Ochii lui, care nu mai erau reci şi implacabili, mă priveau cu o dorinţă aprigă. Cu o voce tristă mi-a spus că eram frumoasă şi dulce şi că

inocenţa mea era mişcătoare. Cînd a ridicat mîna pentru a- mi acoperi sînul, a scos un oftat atît de profund, încît inima mi s-a umplut de compasiune pentru el.

Studie mişcarea leneşă a degetului său mare peste pielea mea în timp ce mîngîia uşor sfîrcul care, încet, încet, se întări. Apoi, îşi lăsă capul în jos şi îl linse cu limba lui caldă şi udă.

Cealaltă mînă i se relaxă eliberîndu-mi încheieturile. I-am înconjurat gîtul cu braţele şi m-am lăsat pradă mîngîierilor umede ale gurii lui. Îmi cuprinse şezutul în mînă şi mă trase mai aproape, îndeajuns de aproape ca să simt cît de puternică îi era dorinţa. Nemaifiind eu însămi acum şi reacţionînd numai din instinct, mi-am lăsat mîna să alunece în jos pe pieptul lui în căutarea...

– Doamnă Burke?

Elizabeth îşi ridică privirea de sub casca de uscat părul.

– V-am speriat? Îmi pare rău, spuse manichiurista zîmbind. Sînt liberă pentru dumneavoastră acum.

Elizabeth îşi luă poşeta şi o urmă pe manichiuristă la masa ei. Vizita la salonul de coafură

fusese ideea lui Lilah.

– Asta este prima ta întîlnire oficială după nu ştiu cît timp, spusese ea. Aranjează-te.

– Uiţi un lucru foarte important, spuse Elizabeth. *Fantasy* e deschis sîmbătă după-amiază. Nu o să am timp să mă coafez după ce închid magazinul.

Lilah se gîndise cîteva clipe, după care spusese veselă:

– Ştiu ce-o să facem. O să stau eu la magazin.

Pe Elizabeth nu o entuziasmă deloc ideea. Cînd se afla în spatele tejghelei de la *Fantasy* se îmbrăca adecvat. Se îndoia că Lilah poseda ceva dantelat sau pastel. Pantalonii ei de piele şi poncho-urile cu dungi în culori vii nu erau potrivite deloc. Cu toate acestea, Lilah îi promisese să se poarte cît se putea de bine. Elizabeth ar fi dat dovadă de lipsă de amabilitate dacă ar fi refuzat-o. Aşa că acum stătea docilă în timp ce manichiurista se ocupa de unghiile ei, bucurîndu-se în taină de pauza aceasta.

De cîte ori se gîndea la seara care urma, simţea furnicături în stomac. Nu îl mai văzuse pe Adam Cavanaugh din ziua cînd îi făcuse invitaţia. Zvonurile din hotel spuneau că fusese în clădire toată săptămîna. Nu putu să nu se întrebe de ce nu trecuse să o salute doar. Dar, poate că seara aceea nu era la fel de deosebită pentru el cum

era pentru ea.

Existau cîteva motive pentru care seara aceea era importantă. Era prima ei întîlnire oficială, după accidentul mortal al soţului ei. Însoţitorul ei era echivalentul contemporan al lui Făt-Frumos. Şi era un mod prin care să uite de cel care locuia lîngă ea. Într-un interval de timp foarte scurt, Thad Randolph devenise un factor supărător în viaţa ei.

Nu îi plăcea să se gîndească la ce se întîmplase cînd îl descoperise bolnav în dormitorul lui. Nu suporta să îşi amintească de cum arăta întins şi gol în acel aşternut atît de sexy răvăşit. De cîte ori îşi amintea cum îşi rezemase obrazul de pulpa ei, se simţea excitată pînă la durere. Repetase în gînd de atîtea ori cuvintele lui de despărţire, încît ar fi trebuit să îşi piardă efectul. Dar nu şi-l pierduseră.

Tot restul săptămînii evitase chiar să se uite spre casa lui, deşi îi trimisese pe Matt şi pe Megan să vadă ce mai făcea. Aceştia îi spuseseră că se însănătoşea remarcabil. Atunci, de ce nu putea să uite incidentul şi să pretindă că nu se întîmplase nimic?

Acest lucru încerca să îl facă în fiecare seară cînd se retrăgea în dormitor luîndu-şi carneţelul şi stiloul. Lilah o bătuse la cap să scrie mai multe fantezii. Aşa că, pentru a-i face pe plac nesătulei

ei surori şi pentru a-şi distrage atenţia, făcuse exact asta. Singura problemă era că bărbaţii imaginari din fanteziile ei începuseră să semene cu Thad. Dacă acele plăsmuiri romantice ale imaginaţiei ei ar fi trebuit să semene cu cineva, acea persoană ar fi trebuit să fie Adam, care avea o frumuseţe mult mai clasică.

Refăcuse trăsăturile personajelor şi le schimbase culoarea părului în aşa fel încît să nu semene absolut deloc cu Thad, dar chiar şi în cea mai recentă fantezie, desfrînatul pirat părea o copie mai tînără a lui.

După ce îşi termină treaba, manichiurista o conduse la coaforul care o aştepta pentru a-i pieptăna părul. Acesta îi scoase bigudiurile şi o surprinse spunîndu-i:

– Aplecaţi capul în faţă.

O pieptănă folosind numai degetele. Cînd îşi dădu capul înapoi pe spate, părul ei blond îi era înfoiat şi răvăşit.

Eh, era cu totul diferit.

Atît de diferit, încît cînd se întoarse acasă, copiii o priviră cu gurile căscate.

– Mămico, parcă ai fi o dansatoare de la *Solid Gold.*

– Oh, Doamne, spuse ea gemînd.

Înainte să plece, doamna Alder îi spusese că

sunase femeia de la curăţătorie pentru a anunţa că era o problemă în legătură cu rochia ei.

– Ce fel de problemă? întrebă ea gîndindu-se la toate acele chimicale care stricau materialele.

– N-a spus, dar sînt sigură că nu-i ceva îngrozitor. Distracţie plăcută.

Dar era îngrozitor. Una din noile angajate trimisese singura ei rochie frumoasă în partea cealaltă a oraşului, unei alte doamne Burke. Toată după-amiaza încercaseră să o prindă pe respectiva la telefon, dar nu izbutiseră.

– Mă tem că nu vă putem trimite rochia decît la începutul săptămînii viitoare.

Cînd închise telefonul, Elizabeth se simţea atît de deprimată încît se hotărî să îl sune pe Adam Cavanaugh, să îşi ceară mii de scuze şi să-i spună că nu putea veni din motive independente de voinţa ei. Exact cînd voia să ridice receptorul să formeze numărul hotelului *Cavanaugh*, auzi telefonul sunînd.

– Bună, eu sînt, spuse Lilah veselă. Ţi-am făcut vînzare de trei sute şaptezeci şi doi de dolari în după-amiaza asta, dar sînt îngrozitor de obosită. M-am gîndit să te sun înainte să-mi pun un pahar de vin.

– Ah, Lilah, zise Elizabeth prăbuşindu-se pe cel mai apropiat fotoliu şi povestindu-i incidentul

cu cei de la curăţătorie. Nu am altceva cu ce să mă îmbrac pentru o astfel de ocazie.

– Păi, dacă-mi dai voie, să ştii că ăsta-i cel mai bun lucru care ţi se putea întîmpla. Rochia aia te făcea să pari prea bătrînă. O să-ţi aduc eu ceva.

– Din garderoba ta?

– Eh, nu trebuie să fii chiar atît de îngrozită.

Tonul ofensat al lui Lilah o făcu să se simtă oribil.

– Hainele tale arată excelent pe tine, dar nu ne potrivim deloc la gusturi.

– O să aduc lucrurile cele mai demodate.

– Îţi mulţumesc foarte mult.

– În sfirşit, te-am făcut să rîzi, spuse Lilah, dramatic. Nu-ţi face griji, totul o să fie în regulă. Fă ceva relaxant pînă ajung eu.

Le dădu voie lui Megan şi lui Mat să facă prăjiturele în timp ce ea se duse sus să facă o baie fierbinte şi înspumată. Stînd parţial lungită, scrise fantezia cu piratul pe care o visase după-amiază. Era un clişeu, dar simpatic. Lui Lilah probabil avea să îi placă, chiar dacă nu o va trimite pentru publicare. Îi era datoare surorii ei.

Mirosi prăjiturile arse imediat ce ieşi din baie. Cu foile scrise în mînă dădu fuga în jos pe scări pentru a salva coca arsă din cuptor. Megan şi Matt fuseseră absorbiţi de un film la televizor şi

uitaseră să fixeze timpul necesar de coacere. Lilah sosi exact în timp ce toţi trei încercau să aerisească bucătăria.

– Părul îţi stă minunat! strigă ea în clipa cînd intră în bucătărie, purtînd cîteva articole de îmbrăcăminte pe braţ. Parcă ai fi o dansatoare de la *Solid Gold*.

Copiii izbucniră în hohote de rîs, iar Elizabeth dădu ochii peste cap.

– Am spus ceva amuzant? întrebă Lilah.

– Nu chiar, zise Elizabeth luînd-o de mînă şi trăgînd-o în sus pe scări. Ia să vedem ce ciudăţenii ai adus.

Diferenţa între tenurile lor era atît de subtilă, încît nici nu se sesiza. Dar, în timp ce Lilah putea să poarte culori vii, acestea o făceau pe Elizabeth să pară prea palidă. Din lucrurile aduse de Lilah, Elizabeth alese un costum din două piese cu fusta lungă şi plisată. Jacheta cu un singur nasture avea bureţi la umeri şi un şal care se întindea pînă la tivul ei. Era nostim şi destul de elegant pentru o cină. Nuanţa de roz era mai vie decît un pastel, dar nu îi golea tenul de orice culoare.

Se privi în oglindă din toate unghiurile.

– Merge cu pantofii gri pe care intenţionam să-i iau. De fapt, nici nu prea am de ales. Adam

trebuie să sosească peste un sfert de oră, spuse ea uitîndu-se la ceasul de pe măsuţa de toaletă. Ceea ce-mi aduce aminte, unde-i femeia care trebuie să stea cu copiii? A spus că va fi aici înainte de şapte.

– Mă duc jos să văd, spuse Lilah. Copiii i-or fi dat deja drumul înăuntru.

Elizabeth termină de îmbrăcat şi, după ce se mai privi o dată în oglindă, stinse lumina din dormitor şi coborî. Îi auzea pe toţi ai ei vorbind în bucătărie. Cînd auzi soneria sunînd în clipa cînd ea traversa living-room-ul, se bucură că era singură pentru a deschide. Copiii ar fi putut face ceva oribil în faţa lui Adam Cavanaugh, deşi le spusese să se poarte foarte frumos cînd avea să-i prezinte.

Arborînd un zîmbet de bun venit şi trăgînd aer în piept, ceea ce nu o linişti deloc, deschise uşa.

– Ce cauţi aici? întrebă ea, acesta fiind primul lucru care îi venise în minte.

Thad se afla în prag cu un buchet de trandafiri înveliţi într-o folie verde foarte subţire. Era, într-adevăr, vindecat remarcabil. Nimeni nu şi-ar fi dat seama că fusese bolnav vreodată. Era întruchiparea sănătăţii şi virilităţii. În ciuda întrebării ei nepoliticoase, zîmbetul lui era larg şi cald.

– Am venit să-ţi mulţumesc pentru că ai fost o vecină atît de drăguţă cînd am fost bolnav.

– Ah, asta era. Păi, cu plăcere.

Se lăsă o tăcere stînjenitoare. Ultima oară cînd se văzuseră, ea avea un zîmbet nervos şi el un cearceaf şi amîndoi îşi aminteau foarte bine ceea ce spusese el în legătură cu terminarea visului.

– Pot să intru?

– Bineînţeles, spuse ea, dar înainte să închidă uşa, Elizabeth măsură strada neliniştită, însă nu văzu nici o maşină apropiindu-se. Copiii vor fi foarte bucuroşi să te vadă.

– N-am venit pentru copii, Elizabeth.

Semnificaţia cuvintelor lui nu putea fi înţeleasă greşit. Chiar dacă le-ar fi înţeles greşit, felul lacom în care o privea ar fi lămurit totul.

– Trandafirii sînt minunaţi, spuse ea tulburată. Sînt pentru mine?

El îi oferi buchetul.

– N-am ştiut dacă-ţi plac trandafirii.

– Chiar foarte mult.

– Aveau o culoare atît de caldă şi de feminină, încît mi-au amintit de tine.

Ea mirosi bobocii aceia albi şi parfumaţi. Marginile ondulate ale petalelor delicate erau pătate de roz, ca şi cum ar fi fost sărutate.

– Îţi mulţumesc, Thad, spuse ea şi ridicîndu-şi

capul îl văzu privind-o uluit.

– De ce eşti îmbrăcată aşa? Pleci undeva?

– Da, eu...

– Thad!

– Thad!

Megan şi Matt dădură buzna pe uşa batantă care separa sufrageria de bucătărie, urmaţi de Lilah. Aceasta făcu ochii mari de uimire văzîndu-şi sora stînd de vorbă cu Thad. Elizabeth făcu prezentările cu stîngăcie în timp ce copiii se întreceau pentru atenţia lui Thad cu pasiunea cu care nişte concurenţi se luptau pentru a ocupa locul întîi.

– Încîntată de cunoştinţă, spuse Lilah. Ai adus trandafiri! Ce drăguţ, adăugă ea aruncîndu-i surorii ei o privire întrebătoare.

– Ăăă, Thad a fost bolnav săptămîna asta şi acum a venit să-mi mulţumească pentru...

– Pentru că s-a dus la el să vadă ce face.

– Da, şi pe noi nu ne-a lăsat zicînd că am fi putut să luăm gripă.

– Dar ea e mămică şi nu poate lua gripa, aşa că a intrat...

– Singură şi...

– El era în pat...

– Şi ea i-a făcut ceva de mîncare...

– Şi el s-a făcut bine.

Explicaţia copiilor era completă, dar lăsa totuşi nişte goluri mari cît nişte elefanţi pe care Lilah le putea umple cu imaginaţia ei. Îi aruncă o privire care spunea „Pisica blîndă zgîrie rău", şi Elizabeth se rugă să se evapore chiar în clipa aceea.

Dar, din moment ce acest lucru nu se întîmplă, se îndreptă spre bucătărie.

– Vă rog să mă scuzaţi dar trebuie să pun trandafirii în apă.

– Ah, Lizzie, mai e ceva.

– Iar?

– O problemă foarte mare. Femeia nu poate să vină.

– Poftim?

– Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar fratele ei mai mic a venit cu bicicleta şi mi-a spus să-ţi spun că are gripă.

– Se pare că e un microb care circulă, spuse Thad încet, continuînd să chicotească din cauza explicaţiilor date de copii şi a stînjenelii mamei lor.

Elizabeth ar fi vrut ca el să plece. Să-l ia naiba! De ce alesese tocmai seara aceea pentru a veni cu un buchet de trandafiri? Cînd Lilah era acolo şi Adam trebuia să sosească dintr-o clipă în alta. Îşi muşcă buzele cu exasperare.

– O sun pe doamna Alder, spuse ea şi dădu

să se îndrepte din nou spre bucătărie cînd, la fel ca înainte, fu oprită de Lilah.

– Am sunat-o eu deja, dar stă cu copiii altora în seara asta.

– Simt cumva ceva arzînd? întrebă Thad încet.

– Prăjiturile!

Lilah, Megan şi Matt strigară cuvîntul în acelaşi timp şi dădură fuga în bucătărie, cu Thad şi Elizabeth încheind coloana. Fumul ieşea în spirală pe lîngă uşa cuptorului.

– Lilah, cum de ai lăsat să se întîmple din nou? întrebă Elizabeth cu un ton plîngăreţ.

– Ştii foarte bine că nu mă pricep la gătit.

– Atunci de ce te-ai apucat să faci prăjiturile?

– Ca să le dau de lucru copiilor să te lase să te îmbraci pentru marea întîlnire.

În timpul acelui schimb de cuvinte pe un ton ridicat, Thad scoase calm rămăşiţele arse din cuptor.

– Marea întîlnire?

Privirea lui întrebătoare o întîlni pe Elizabeth prin norul de fum. Ea îşi înălţă bărbia. Nu îi datora nici o explicaţie, indiferent cît de acuzatoare îi era expresia.

Era limpede. Nu avea să mai fie nici o mare întîlnire.

– E prea tîrziu să mai sun alte femei, spuse ea

posomorîtă. Bănuiesc că n-o să mai plec. Doar dacă nu...

O privi pe Lilah plină de speranţă.

– Îmi pare rău, Lizzie, dar nu pot.

– Te rog, Lilah, îmi pare fău că trebuie să te deranjez de două ori într-o zi, dar ştii cît de importantă e seara asta pentru mine.

– Nu că n-aş vrea, dar, pur şi simplu, nu pot. Una din fostele mele paciente îşi sărbătoreşte ziua de naştere. Am promis să mă duc. Dacă n-o fac, îi zdrobesc inima.

Elizabeth îşi coborî umerii şi îi zîmbi şters surorii ei. În ciuda felului ei exagerat, Lilah le era devotată pacienţilor ei.

– Bineînţeles că trebuie să te duci. Eh, atunci...

– Stau eu cu copiii.

Cuvintele au fost rostite încet, dar au avut efect asupra tuturor celor aflaţi în bucătărie. Lilah îi aruncă lui Thad o privire aprobatoare. Elizabeth îi susţinu privirea cu gura întredeschisă de uimire, iar copiii săriră pe el gata să-l dărîme cu exuberanţa lor.

– Ar fi frumos din partea ta, Thad.

– Putem să-i facem baie lui Baby? Mămica nu ne lasă pentru că dăm apă peste tot prin baie.

– O să te joci cu noi?

– Putem să ne culcăm tîrziu?

– Ştii să faci pizza?

Răspunse la toate întrebările, dar nu îşi luă ochii de la Elizabeth.

Lilah interveni, asumîndu-şi rolul de diplomat pentru prima oară în viaţă. Nimeni nu trebuia să-i spună că sora ei şi Thad Randolph aveau nevoie de o clipă, două de singurătate.

– Haideţi, copii. Trebuie să plec la petrecere. Ajutaţi-mă să-mi strîng lucrurile de sus.

– O să stai cu noi, Thad? întrebă Megan, plină de speranţă.

– Da, o să stau.

Matt şi cu ea scoaseră întîi un ţipăt de bucurie, după care ieşiră cu mătuşa Lilah din încăpere. Elizabeth şi Thad continuară să se privească.

– Eşti sigur că nu te superi, Thad? îl întrebă ea în cele din urmă.

Ochii îi spuneau limpede că se supăra chiar foarte mult, dar nu datorită faptului că stătea cu copiii, ci pentru că ea se ducea la o „mare întîlnire". Cu toate acestea, îi răspunse cu mult calm:

– Îţi sînt dator, nu?

– Apreciez gestul foarte mult.

El încuviinţă arătînd ca un om care făcea eforturi supraomeneşti pentru a se stăpîni.

– Hai, du-te, spuse el arătînd cu capul spre

etaj. Piaptănă-te ca să fii gata cînd o să vină el.

– Dar sînt pieptănată.

El rămase cu gura căscată.

– Aşa trebuie să arate?

Buclele încurcate se scuturară indignate.

– E dat cu gel şi fixativ.

– Ce-i aia?

Înainte ca ea să poată spune ceva legat de ignoranţa lui în domeniul coafurii, se auzi soneria.

– El trebuie să fie.

Ea se răsuci şi trecu repede prin uşa batantă, dorind ca Thad să aibă destul bun simţ şi să rămînă ascuns în bucătărie. Dar dacă unele dorinţe se împlineau, aceea nu făcea parte dintre ele.

Deschise după ce Adam sună pentru a doua oară. Zîmbetul lui era la fel de nevinovat ca ochiul unui uragan, ceea ce se şi potrivea, căci era nucleul unei furtuni şi nici măcar nu ştia.

– Bună, Adam. Intră, te rog.

– Iartă-mă că am întîrziat. Am greşit casa la început şi a trebuit să ocolesc înainte să...

Se opri brusc zărindu-l pe Thad, care stătea rezemat de arcada sufrageriei. Aşa cum stătea, cu gleznele încrucişate şi cu braţele împletite peste piept, avea aerul unui prospector care a făcut prima cerere. De unde pînă mai devreme cu

un sfert de oră, nici nu pusese piciorul sub acel acoperiş, acum părea să se simtă ca acasă.

Elizabeth îşi drese glasul stînjenită în timp ce bărbaţii se măsurau reciproc.

– Adam, el este vecinul meu, Thad Randolph.

Adam înaintă şi Thad se desprinse cu indolenţă de perete. Îşi strînseră mîinile obligaţi.

– Thad mă ajută stînd în seara asta cu copiii. Femeia care trebuia să vină m-a anunţat în ultima clipă că nu mai poate sosi, aşa că... spuse Elizabeth ridicînd din umeri şi sperînd că partenerul ei înţelegea situaţia foarte bine.

– Ah, înţeleg foarte bine. Mulţumesc, Randolph.

Zîmbetul care putea topi un bloc de gheaţă de la o distanţă de douăzeci de paşi nu îl tulbură pe Thad, care spuse:

– Cu plăcere.

Adam îi dădu lui Elizabeth un buchet de trandafiri.

– Aceştia sînt pentru tine.

– Îţi mulţumesc, spuse ea luîndu-i. Sînt... sînt foarte frumoşi.

În clipa aceea, copiii veniră de sus alergînd. Ca nişte personaje de desene animate, se opriră brusc cînd văzură că Adam Cavanaugh sosise. Se apropiară de el cu respectul cuvenit. Elizabeth

făcu prezentările.

– Bună seara, domnule Cavanaugh, spuse Megan politicoasă.

– Bună seara, domnule Cavanaugh, zise şi Matt, ca un ecou.

Elizabeth răsuflă uşurată. Micuţii ei se comportaseră bine.

– Florile astea sînt exact ca acelea pe care Thad i le-a adus mamei. Probabil că le-aţi cumpărat din acelaşi loc.

– Îmi venea să-l omor.

Acum îi era uşor să rîdă de ce spusese Matt cu cîteva ceasuri în urmă, dar atunci nu fusese deloc amuzant. Elizabeth sperase ca pămîntul să se deschidă şi să o înghită.

Adam îi zîmbi peste masa luminată de o lumînare.

– Ştiam că o să te facă să te simţi stînjenită, dar a avut umor, spuse el răsucind paharul cu coniac. Nu pot să spun acelaşi lucru şi despre domnul Randolph, care n-a schiţat nici măcar un zîmbet.

– Ah, nu-ţi face griji, spuse Elizabeth, făcînd un gest neglijent din mînă. Uneori pare chiar auster.

Dar, în general, e foarte simpatic. Şi extraordinar de bun cu copiii.

– Numai cu copiii?

Ea îşi coborî privirea imediat.

– Thad şi cu mine sîntem doar nişte prieteni foarte buni.

Nu era adevărat? Atunci, de ce se simţise atît de vinovată cînd fusese condusă spre maşina lui Adam care era parcată lîngă bordură, lăsîndu-l pe Thad să rămînă acasă să aibă grijă de copiii ei? Nu avea absolut nici un motiv să se simtă astfel. El însuşi se oferise, nu? Nu îl obligase ea.

Adam era destul de domn ca să încheie subiectul înainte de a se ajunge la chestiuni prea personale şi îi făcu semn chelnerului să vină să le umple din nou ceştile de cafea. Adam era un domn în totul. Elizabeth se temuse că, după un început atît de neatrăgător, seara avea să fie un dezastru absolut. Îi era recunoscătoare pentru că izbutise să o transforme în ceva frumos. Fusese amabil şi fermecător tot timpul.

– M-am gîndit să testez concurenţa în seara asta, îi spusese el în timp ce se îndreptau spre unul din cele mai bune restaurante din oraş. Mă gîndeam să-l iau pe bucătarul şef de aici şi să-l aduc la unul din hotelurile mele. Hai să-l punem la încercare.

Cina fusese un adevărat succes. Comandase vinul în concordanţă cu aperitivul ales. Acesta fusese gustos, sosurile excelente, legumele de asemenea şi desertul somptuos. Adam îndreptă conversaţia spre diverse subiecte, ceea ce ea găsi la fel de interesant. O invită la dans şi se mişcară foarte bine împreună.

Cînd o felicită pentru talentul ei, ea îi răspunse:

– Am urmat cursuri de dans pînă cînd am absolvit liceul. Mi-a plăcut foarte mult.

– Şi sora ta?

Animozitatea care se formase între Lilah şi el cînd s-au văzut prima oară în magazinul *Fantasy* se reaprinsese cînd a văzut-o coborînd scara, acasă la Elizabeth. Se salutaseră politicos, dar faptul că nu se plăceau era aproape palpabil.

– Lui Lilah nu i-a plăcut dansul, îi spuse Elizabeth acum. Ea prefera sportul.

– Fotbalul şi hocheiul pe gheaţă, pun pariu.

Elizabeth rîse.

– Nu chiar. Tenis, softball[1], alergări. Întotdeauna a fost mult mai competitivă decît mine şi puţin mai băieţoasă.

– Asta o cred, spuse el încet conducînd-o înapoi la masă.

1· sport asemănător cu baseball-ul, jucat pe un teren mai mic şi cu o minge ceva mai mare şi mai moale

Acum, cînd îşi terminaseră cafeaua, Elizabeth se întrebă cum avea să se sfîrşească seara aceea, oare. Nu trebui să se întrebe prea mult. Aşteptînd să li se aducă maşina, Adam o luă de braţ.

– Ai vreun motiv să te grăbeşti să ajungi acasă?

Interiorul îi fusese încălzit deja de vinul foarte bun, mîncarea delicioasă şi desertul excelent. Simţurile îi fremătau plăcut, ca strunele unei viori atinse de un mare maestru. Partenerul ei era la fel de frumos ca un star de cinema şi îi zîmbea cu subînţeles. Ea se simţea frumoasă, ameţită şi lipsită de griji. Pentru prima oară în viaţă dorea să fie nesăbuită şi să se lase furată de o aventură amoroasă nebunească.

Îi fu uşor să spună:

– Nu, Adam, nu am nici un motiv să mă grăbesc. De ce?

– Ai văzut apartamentul în care locuiesc cînd vin în oraş?

Ea înghiţi greu şi răspunse cu un glas răguşit:

– Nu.

– Ai vrea să-l vezi?

8

– Îţi mulţumesc încă o dată, Adam. M-am simţit minunat.

– Plăcerea a fost de partea mea. Noapte bună, Elizabeth. Pe curînd.

Îi atinse uşor fruntea cu buzele. Ea îi mai aruncă un ultim zîmbet şi intră în casă. În living-room era întuneric. Făcu cîţiva paşi pe bîjbîite spre cea mai apropiată veioză, dar, înainte s-o găsească, vocea lui Thad se auzi din beznă.

– Te-ai distrat bine?

– Dumnezeule! exclamă ea, m-ai speriat de moarte.

Aprinzînd veioza, îl văzu întins pe un colţ al canapelei. Îşi scosese cizmele şi acestea se aflau pe covor. Haina sport pe care o avusese pe el mai devreme atîrna pe braţul unui fotoliu. Cămaşa mai era încă vîrîtă în pantaloni, dar descheiată pînă la brîu.

– Te-ai distrat bine? repetă el aproape fără să-şi mişte buzele.

Nu pura curiozitate îl făcuse să întrebe. Nici măcar interesul politicos. Vocea îi era puţin mai tare decît un mormăit. Dată fiind dispoziţia în care se afla, Elizabeth se simţi jignită. Orgoliul îi fusese rănit, dar nu avea de gînd să-l lasă să vadă acest lucru. Viaţa ei personală n-avea de ce să-l intereseze.

Aruncîndu-i un zîmbet uluitor, îi spuse:

– M-am distrat minunat.

Şi, pentru a pune accent, se cutremură puţin de plăcere, ceea ce îi atrase o privire cumplită.

– Ce făceai aici pe întuneric?

– Ce-i rău în a sta pe întuneric?

– Nimic. Dar de ce nu stai în salonaş să te uiţi la televizor?

– N-am avut chef.

În clipa aceea nu îi mai plăcea atît de mult.

Ignoră faptul că stătea tolănit pe canapeaua ei, faptul că avea cămaşa descheiată, dar îndeosebi ceea ce se odihnea pe burta lui plată: un pahar înalt.

O văzu în ce direcţie privea şi ridică paharul cu un gest ironic.

– Nu vrei să-mi ţii companie?

– Nu.

– Sper că nu te superi că m-am servit singur.

Ba se supăra. Nu că se servise din micul ei bar, ci pentru faptul că nu era el însuşi. Era extrem de morocănos. De ce? Regreta că stătuse cu copiii? Ceea ce o supăra cel mai mult era faptul că era tot atrăgător, în ciuda felului cum se purta. Ba poate tocmai de aceea.

Îşi azvîrli poşeta pe perniţa din faţa fotoliului.

– Nu, nu mă supăr că ţi-ai pus de băut. Copiii ţi-au dat bătaie de cap?

– Deloc. Tu i-ai dat lui Cavanaugh?

Ea îl privi direct în ochii aceia albaştri şi cercetători.

– Nu-mi place tonul cu care-mi vorbeşti, Thad.

El se ridică în şezut şi puse paharul pe măsuţa pentru cafea cu zgomot. Cămaşa i se desfăcu lăsînd să i se vadă pieptul musculos şi păros la care ea încercă să nu se uite.

– Eh, asta nu-i bine deloc, Elizabeth, pentru că numai tonul ăsta o să-l auzi în seara asta.

– Greşeşti. N-o să stau să te ascult, spuse ea. Apreciez serviciul pe care mi l-ai făcut în seara asta. Îţi mulţumesc, dar acum cred că trebuie să pleci.

Intenţia ei fu să ajungă la uşă şi să i-o deschidă, dar nu izbuti, căci de cum se întoarse cu spatele, el sări de pe canapea ca o panteră şi o apucă de braţ răsucind-o cu faţa spre el.

– Ştii cît e ceasul?

Purtarea lui brutală o uimi, aşa încît, pentru o clipă, întrebarea i se păru nepotrivită. Dar, imediat după aceea, îşi dădu seama că avea o mulţime de implicaţii neplăcute.

– Cred că aproape unu şi jumătate, spuse ea cu dulceaţă în glas. De ce? Ţi s-a stricat ceasul?

El îşi încleştă maxilarul de furie şi un muşchi din obraz îi zvîcni periculos.

– De ce-ai venit atît de tîrziu? Ce-ai făcut în tot acest timp cu Cavanaugh?

– Am luat cina.

– Şase ore afurisite?

– Mai încet că trezeşti copiii.

El îşi coborî glasul, dar repetă cuvintele cu un şuierat acuzator.

– Niciodată n-am luat o masă care să dureze şase ore.

– După cină am fost să dansăm.

Un singur dans pe un ring cît un timbru poştal

nu prea echivala cu „a merge la dans", dar de ciudă, voia ca Thad să aibă impresia că Adam şi cu ea colindaseră toate barurile de noapte din oraş.

– Să dansaţi? întrebă el rînjind.

– Da, să dansăm. Lui Adam îi place să danseze la fel de mult ca şi mie.

– Şi pe urmă ce-aţi făcut? Unde v-aţi dus?

Ea îşi plecă privirea intenţionat, făcînd tot posibilul să pară stînjenită.

– Ai fost în camera lui, nu?

– Cameră? Ha! Nu-i tocmai cuvîntul potrivit pentru a descrie apartamentul pe care îl are la ultimul etaj al hotelului *Cavanaugh*.

Pielea netedă de pe pomeţi i se întinse şi mai tare. Ochii îi erau reci de furie şi, totuşi, fierbinţi de gelozie. Se îngustară privind-o şi îi spuse în şoaptă:

– Te-ai culcat cu el.

Ea îşi eliberă braţul.

– Eşti vecinul meu, Thad şi pînă acum cîteva minute te-am considerat prietenul meu. Nu mi-ai fost niciodată părinte confesor, spuse ea răsuflînd tremurător. Acum, te rog, fii drăguţ şi pleacă.

Nici măcar nu aşteptă să-l vadă ieşind. După ce îşi luă poşeta, îi întoarse spatele şi urcă la etaj. Intră în vîrful picioarelor în camerele copiilor şi observă, încîntată, că nu îi trezise gălăgia.

În clipa cînd intră în dormitorul ei, îşi surprinse imaginea în oglindă şi văzu că obrajii îi erau trandafirii. Acuzaţia lui Thad nu îi adusese culoare în obraji pentru că fusese aproape, ci pentru că fusese departe de adevăr.

Se descălţă de pantofi şi se dezbrăcă de costumul lui Lilah, pe care îl agăţă pe un umeraş şi îl puse în dulap, după care continuă să se dezbrace. După ce îşi trase peste cap cămaşa de noapte, se duse la măsuţa de toaletă şi se privi în oglindă.

– Eşti o adevărată sirenă, Elizabeth Burke, îi spuse ea imaginii.

Cămaşa de noapte se potrivea firii ei şi ea era dintr-o altă eră: din bumbac alb, cu guler şi mîneci care-aveau volănaşe la încheieturi. Demodată şi ciudată... la fel ca ea, cel puţin aşa o considera toată lumea.

Zîmbind cu amărăciune, luă peria de păr şi începu să distrugă coafura de treizeci de dolari care nu i se potrivea deloc. Făcînd acest lucrų, începu să rîdă încet amintindu-şi cum îi plutiseră picioarele pe podeaua acoperită de covor, de la liftul personal pînă la uşa de sticlă a apartamentului.

Se gîndise că, în sfîrşit, avea să trăiască una din fanteziile ei. Fusese virgină cînd se măritase cu John Burke şi nu se mai culcase cu nici un alt bărbat. Nici sora ei nu ar fi crezut-o, dar era

foarte adevărat.

În seara aceea își propusese să fie ca toată lumea. De ce să nu profite de ocazie cînd i se oferea? Fără să se gîndească la urmări. Doar să se lase dusă de curent. Să se bucure de întîlnirea aceea sexuală numai pentru pura plăcere fizică.

Adio, Sandra Dee.

Nu așa spunea cîntecul?

Sandra Dee era plicticoasă. Elizabeth era gata să fie o fată rea. Se săturase să fie Domnișoara Corectă pentru că Domnișoara Corectă era proastă, proastă, proastă. În fiecare zi vindea mărfuri care îndemnau spre aventuri amoroase, dar întotdeauna pentru aventurile altora, nu ale ei.

Singura dată cînd își învingea inhibițiile și își azvîrlea mantia de moralitate era în fanteziile ei. Prin urmare, viața trecea pe lîngă ea. Anii fugeau. Nu se putea gîndi la o imagine mai potrivită decît cea a unei bătrîne doamne rătăcite în fanteziile ei fără să aibă nimic care să o susțină, nici măcar amintirile dulci-amărui ale unor adevărate aventuri amoroase.

Așa că, în clipa cînd Adam Cavanaugh deschisese ușa apartamentului său și o invitase înăuntru, ea, pur și simplu, plutise, dorind din toată inima să guste din fructul oprit al sexualității moderne.

Dar avea să fie dezamăgită.

Adam fusese, într-adevăr, pasionat. Pasionat... în legătură cu noul hotel pe care îl construia la Chicago. O condusese în dormitor cu ochii sclipind de promisiuni... de a-i arăta macheta noului hotel. Glasul îi tremura de dorinţă... dorinţa de a-l vedea devenind realitate. Fusese orgasmic... în legătură cu ce va însemna acea nouă achiziţie pentru şirul lui de hoteluri. După aceea discutaseră despre magazin în timp ce mîncau cornuri şi beau cafea, pe care el le comandase prin room-service.

Zîmbind cu amărăciune în faţa naivităţii ei, Elizabeth puse peria jos şi plecă de lîngă oglindă. Atunci auzi o bătaie uşoară în uşă.

– Intră, scumpule, spuse ea.

Thad Randolph trecu pragul şi închise uşa în urma lui. Elizabeth îl privi uimită.

– Pe cine aşteptai? Pe Cavanaugh?

Revenindu-şi repede din şoc, ea îi răspunse:

– De fapt, credeam că e unul din copii. Nu-mi închipuiam să fii atît de nepoliticos încît să te furişezi prin casa mea în toiul nopţii, mai ales cînd ţi-am cerut să pleci.

– Nu ţi-am spus tot ce aveam de spus.

– Ei bine, eu am auzit tot ce am vrut să aud.

– Ca, de exemplu, cît de iresponsabilă eşti? Mă aşteptam la mai mult din partea unei femei ca tine.

– Cum te aşteptai la mai mult? Şi ce vrei să spui cu „o femeie ca" mine? Ce mă face să fiu altfel decît alte femei?

– Discreţie. Decenţă. Şi inteligenţă. Ştii că Adam Cavanaugh e un playboy, nu? N-ar trebui să ai de-a face cu un fustangiu ca el.

– Nu-i un fustangiu, ci un domn în adevăratul sens al cuvîntului.

El înaintă. Elizabeth avu impresia că vorbea încet numai de dragul copiilor, ale căror camere se aflau la celălalt capăt al holului. Mai simţi şi mirosul băuturii în răsuflarea lui. Se părea că îşi petrecuse timpul bînd încă un pahar.

– Dacă s-a purtat ca un domn, a fost numai pentru că ştia că doar aşa te putea atrage în patul lui. Dar singurul lucru care îl deosebeşte de rechinii de pe străzi care agaţă femeile este preţul costumului său. Sau asta a făcut să-ţi lucească ochii? Banii lui?

– Categoric nu! Îmi place. E interesant şi...

Îşi dădu seama deodată că nu trebuia să se justifice în faţa lui Thad Randolph. O ieşire la *Festivalul Toamnei,* organizat de şcoala elementară, nu însemna impunerea unor interdicţii.

– Ce anume îţi dă dreptul să-mi ceri socoteală, domnule Randolph? îl întrebă ea proptindu-şi mîinile în şolduri.

Apoi, adoptînd aerul provocator al unei

cochete, îşi înclină capul într-o parte şi bătu din gene

– Sau te îngrijorează virtutea mea? Îmi ţii predici pentru binele meu?

Nu mai auzise niciodată rostit cu glas tare cuvîntul pe care el îl spusese atunci. Îi răni urechile. Acea expresie vulgară era şi mai şocantă cu cît venea din partea bunului şi blîndului domn Randolph. De aceea era încremenită de uimire cînd el înaintă deodată şi o apucă de umeri zgîlţîind-o uşor.

– La naiba, Elizabeth, nu ştii ce e bine pentru tine şi... ah, fir-ar să fie.

Gura lui o atacă puternic. Era un sărut posesiv şi sălbatic, care o înfurie. Ridică mîinile spre pieptul lui şi întîlni deconcertată pielea dezgolită. În ciuda şocului iniţial, îl împinse cu putere.

Dar el nu putea fi clintit. Nici respins. Cînd ea îşi eliberă buzele şi încercă să se ferească, el îi înfipse toate cele zece degete în păr şi îi ţinu capul nemişcat în mîinile lui puternice.

– Sărută-mă, naiba să te ia.

Îşi vîrî limba în gura ei, iute şi sigur. Violarea a fost atît de absolută şi de irevocabilă, încît era ca şi cum ar fi trăit din nou dezvirginarea. Se arcui instinctiv lipindu-se de el. Îşi îndoi degetele, dar acestea nu pătrunseră în muşchii lui tari. Cămaşa de noapte era subţire, o biată platoşă împotriva

virilităţii lui. Toată furia şi neputinţa lui păreau adunate în pulpele şi partea inferioară a trupului. Erau tari ca piatra şi de neclintit cînd se lipiră de moliciunea ei.

Dar mai ciudată decît atitudinea lui posesivă a fost reacţia ei. Un şuvoi fierbinte de senzaţii radie din partea de sus a pulpelor spre vîrfurile tuturor extremităţilor. Luptă împotriva acestui răspuns involuntar:

– Te rog, încetează, Thad.

Răspunsul lui fu de a o ridica în braţe şi de a o duce spre pat unde o trînti fără nici o ceremonie. Această schimbare radicală de atitudine o uimi atît de mult încît nici nu se mai putea mişca. Stătea, pur şi simplu, acolo şi îl privea neîncrezătoare cum îşi smulge cămaşa şi se apucă să îşi descheie cureaua.

– Ce ai de gînd să faci?

– Cred că e foarte clar.

Îşi desfăcu centura şi fermoarul pantalonilor, dar nu îi scoase. În schimb, se apropie de pat. Făcînd eforturi pentru a nu se uita la părul întunecat pe care pantalonii descheiaţi îl lăsau să se vadă, Elizabeth se feri de el şi se lipi de spetează. Zîmbind triumfător, el o apucă de încheietura mîinii şi o trase în picioare atît de brusc încît îi clănţăniră dinţii.

El îşi fixă podul palmelor la baza coloanei ei

vertebrale, îi cuprinse şezutul şi o trase spre el. Plecîndu-şi capul, gura lui îi căută din nou buzele care încă încercau să scape. Cînd ea refuză să îi asculte cerinţele tacite, el îi strînse maxilarul cu o mînă şi buzele lui le forţară pe ale ei să se despartă.

Ea gemu, mai întîi de furie şi apoi de cedare neputincioasă, în timp ce limba lui aluneca înăuntru şi afară într-un ritm atît de sexual încît i se înmuiară oasele.

El îşi dădu seama că nu mai era mult pînă la capitulare. Limba lui încetă să mai atace devenind un iubit care îi mîngîia gura pînă la extaz. Încetul cu încetul ea renunţă să se mai zbată şi trupul i se relaxă modulîndu-se după al lui, formîndu-se din nou după conturul lui de oţel.

– Elizabeth, gemu el. Dumnezeule, Elizabeth.

Gura lui deschisă îi porni în jos pe gît. Mîna lui căută şi găsi nasturii cămăşii de noapte, dar aceştia refuzau cu încăpăţînare să se descheie. Excitarea îi dădea puteri mult mai mari, cărora îmbrăcămintea ei nu putea să se împotrivească. Sunetul de material sfîşiat se alătură celui al răsuflării lor anevoioase. Cămaşa de noapte căzu pe podea în jurul gleznelor ei.

Buzele lui întredeschise urmară curbura sînului ei. După aceea îşi ridică privirea şi îi devoră goliciunea din ochi. Îi cuprinse un sîn într-o mînă

şi se jucă cu vîrful lui întunecat pînă se întări. Gemînd de mulţumire, el se aplecă şi îl atinse cu limba, iar şi iar, pînă cînd Elizabeth se agăţă de el pentru a-şi găsi un punct de sprijin.

El o luă în braţe. Numai că, de data aceasta, o puse în pat cu blîndeţe. Ochii îi erau luminaţi de pasiune, nu de furie. Chipul îi era încordat de dorinţă, nu de supărare.

Ea îl privi cu ochii mari cum se îndepărtează de pat ca să-şi scoată pantalonii şi slipul. Cînd se întinse apoi lîngă ea era gol. Şi fierbinte. Şi păros. Şi viril. Şi minunat.

Îi duse mîna la buze şi îi sărută palma, după care i-o conduse spre sexul lui. O obişnui cu dimensiunea şi forţa dorinţei pe care o simţea faţă de ea.

– Asta îmi dă dreptul să întreb, să ştiu. Te-ai culcat cu Cavanaugh în seara asta, Elizabeth?

– Nu, bineînţeles că nu.

O privi adînc în ochi căutînd vreun semn că ar fi minţit, dar nu văzu decît dorinţă. Puse un sărut lacom pe buzele ei receptive. Sexul lui se împlini şi mai mult în mîna ei mîngîietoare şi atunci el îi depărtă genunchii cuibărindu-se între coapsele ei.

Cu o cufundare lentă şi lungă, pătrunse între zidurile strîmte ale trupului ei. Elizabeth se înfioră datorită forţei lui magnifice şi îşi ridică genunchii

pentru a-l primi şi mai bine. El gemu cu o satisfacţie supremă şi îşi cufundă faţa în părul ei parfumat răsfirat pe pernă.

Deşi părea imposibil, se afundă în ea şi mai mult cu fiecare împingere ritmică. Ea simţi acele contracţii suple în mîini trăgîndu-l şi mai tare spre ea. El îi sărută urechile, gîtul şi, pe măsură ce mişcările deveneau mai accelerate, gura.

Peste cîteva clipe, ea îi surprinse capul ţinîndu-l mai departe. Răsuflarea îi era sacadată; sînii i se ridicau şi coborau cu fiecare gîfîit.

– Nu trebuie să mă aştepţi, Thad.

El păru surprins, după care zîmbi tandru.

– Ba trebuie.

– Nu, zău, nu trebuie să faci asta pentru mine.

– Nu, spuse el răguşit. O fac pentru mine.

Ea gemu bucuroasă cînd el îi strecură mîinile sub şolduri. Îşi frecă faţa de sfîrcurile ei o dată, de două ori, lăsînd-o să-i simtă obrajii, bărbia, nasul şi limba peste ele.

La următoarea împingere adîncă, gîtul i se arcui involuntar şi se pierdu în acel ritual splendid de împerechere. Şoldurile ei răspunseră degetelor lui încleştate. Îşi frecă trupul de al lui, vrînd mai mult, din ce în ce mai mult.

Cînd fu copleşită de un val de senzaţii atît de intense încît nu le mai putea suporta, îşi muşcă buza de jos pentru a-şi reţine un ţipăt de plăcere.

Imensitatea ei a fost şi mai mare cînd a simţit în ea spasmele eliberării lui.

Nu au ştiut dacă au fost secunde, minute sau veacuri cît au stat complet epuizaţi. Thad s-a mişcat primul. Se ridică într-un cot şi o privi.

– Eşti frumoasă, spuse el respirînd inegal.

– Crezi?

– Ah, da, zise el zîmbind şi dînd din cap.

Mîngîierile lui lente se potriveau cu dispoziţia în care se afla. Îşi plimbă degetul arătător peste bărbia ei, apoi pe gît şi continuă pe claviculă. De acolo porni peste sîni, conturînd curbele înalte şi coborînd în valea adîncă dintre ei. Văzu un semn alb unde fuseseră întinşi.

– Am fost mamă de două ori, îi reaminti ea scuzîndu-se.

El gemu de plăcere.

– Absolut.

Îi încercui încet fiecare sfîrc cu vîrful degetului pînă cînd amîndouă răspunseră frumos. Coborîndu-şi gura asupra unuia, îl umezi cu limba, după care îl cuprinse cu gura şi îl supse uşor. Elizabeth scînci.

– Îţi place? o întrebă el plimbîndu-şi buzele peste sfîrcul sclipitor.

– Da.

– E bine. Şi mie îmi place. Chiar foarte mult.

Îi acoperi celălalt sfîrc cu gura şi trase de el

destul pentru a-i provoca plăcere, dar suficient de temperat pentru a nu-i provoca durere. Îşi trecu dinţii peste el şi trase uşor cu buzele.

– Asta visam cînd m-ai trezit atunci. Făceam dragoste cu sînii tăi minunaţi.

– Asta mi-ai spus deja.

– Am avut nişte vise minunate în legătură cu tine, în ultima vreme, dar limba mea nu te-a simţit atît de bine în nici unul din ele. Şi nimic din ce-am visat vreodată nu avea un gust atît de bun.

Ea crezuse că John Burke era un romantic. Dar în comparaţie cu răposatul ei soţ, Thad era Cyrano de Bergerac. Avea sufletul unui poet şi apetitul sexual al unui sultan.

– Eşti un amant extraordinar, nu, Thad?

El îşi ridică privirea spre ea gîndindu-se la început că îl tachina, dar cînd văzu că era serioasă, îi răspunse la fel.

– Am avut foarte puţine plîngeri din partea femeilor cu care am fost.

– Cîte adică? întrebă ea, dar, regretînd imediat că rostise acele cuvinte, îşi întoarse capul pe pernă. Îmi pare rău. Uită că am spus asta. N-am nici un drept să te întreb.

După o pauză îndelungată, el spuse încet:

– Am cumpărat costumul pentru tine.

Ea întoarse capul şi îl privi fără grai.

– Exact. Pentru tine. Nu există altă femeie în

prezent.

Îi cuprinse sînul în mînă şi îl mîngîie în timp ce vorbea.

– Cînd m-am întors din Vietnam, logodnica m-a părăsit pentru un altul. De fapt, mă părăsise cu multă vreme înainte să mă întorc, dar a fost destul de drăguţă şi nu mi-a scris nimic despre asta, aşteptînd să-mi spună. De atunci, am avut numai relaţii de scurtă durată. Luam ce voiam de la ele, dădeam numai cît ajungea să nu-mi simt conştiinţa încărcată şi puneam punct atîta timp cît între mine şi femeie exista numai dorinţă trupească. Nu sînt un sfînt. Niciodată n-am pretins că aş fi. Aşa că, da, am avut multe femei. Dar nu mi-am permis să mă concentrez asupra vreuneia pentru că, sincer vorbind, îmi plăcea să fiu singur. Şi, adăugă el dînd din umeri, bănuiesc că mi-era teamă să mă îndrăgostesc pentru a nu fi rănit din nou. Oricum, mi-a plăcut viaţa pe care am dus-o. Apoi m-am mutat aici. Copiii tăi erau atît de drăguţi, încît am început să mă gîndesc mai bine la ce vreau de la viaţă. Din cînd în cînd mă bătea gîndul să am propriii mei copii.

Trase adînc aer în piept.

– Şi, pe urmă, bineînţeles, ai fost tu. Mă surprindeam privind printre copaci adesea cînd îţi auzeam maşina intrînd pe alee. Ori de cîte ori ieşeai în grădina din spate găseam motive să ies

şi eu ca să te pot zări, să văd dacă erai la fel de drăguţă cum păreai de la distanţă. Dar niciodată n-ai iniţiat o conversaţie, aşa că am lăsat lucrurile să meargă de la sine. Cînd mă simţeam singur, îmi spuneam că sînt norocos şi deştept că am rămas nelegat. I-a mulţumit providenţei pentru faptul că a făcut ca pisicuţa aceea să rămînă agăţată în copac. Mi-a dat un motiv să mă apropii mai mult.

Îşi plimbă degetul peste obrazul ei.

– În clipa cînd ţi-am văzut chipul, mi-am pierdut capul. Şi, de atunci, de fiecare dată cînd te vedeam, îmi doream să fiu în pat cu tine şi să fac asta.

Glasul îi coborî la o şoaptă seducătoare.

– În seara aceea cînd te-am surprins lîngă gura de apă, abia m-am abţinut să nu te am acolo lipită de peretele casei.

– De ce n-ai făcut-o?

El fu surprins.

– M-ai fi lăsat?

– Nu ştiu. De ce n-ai încercat măcar?

Ochii i se tulburară, ca şi cum încerca să se hotărască dacă să îi spună sau nu. În cele din urmă, o privi drept în ochi şi îi spuse:

– Pentru că am crezut atunci că te vreau numai sexual. Şi meritai mai mult decît atît.

Ea îşi feri privirea. Sinceritatea lui era

enervantă.

– Atunci de ce ai venit la magazin a doua zi?

– Pentru că nu puteam să stau departe. Voiam să te mai văd o dată la lumina zilei, să mă conving că erai reală. Erai, spuse el şi, aplecîndu-se, îi puse un sărut apăsat şi fierbinte pe gură. Cît se poate de reală.

După un alt sărut profund, spuse:

– Aşa că, iată-mă, în *Fantasy*, al naibii de sigur că te doream, dar neştiind ce simţeai tu faţă de mine. M-am hotărît să te testez făcîndu-te geloasă.

– Asta a fost foarte urît din partea ta.

El zîmbi.

– Dar a dat rezultate, nu? spuse el şi cînd o văzu că nu răspunde nimic, continuă: Ei, hai. Eu m-am dat teribil în spectacol în seara asta cînd te-ai întors de la întîlnirea cu Cavanaugh. Nu poţi să recunoşti că ai fost şi tu măcar puţin geloasă?

– Bine, numai puţin. M-am gîndit că era teribil de urît din partea ta să vii la mine în magazin să cumperi un articol de lenjerie scandalos pentru amanta ta.

– Amantă? spuse el rîzînd cînd auzi acel termen demodat. Poţi să vii cînd vrei să te îmbraci în costum şi să-ţi pui ciorapii, murmură el în gîtul ei. Sînt încă împachetate în folia aceea roz, deşi le-am scos şi m-am jucat cu ele de cîteva ori.

– Ce pervers.

– Hmm. Mi-am imaginat sînii tăi umplînd acele cupe din dantelă, sfîrcurile tale împungîndu-le.

O sărută cu profunzime. Mîna lui se mişcă înainte şi înapoi în golul mijlocului ei, după care i se opri pe abdomen. Alunecă apoi mai jos acoperind triunghiul de păr închis la culoare. Elizabeth roşi stînjenită cînd el întrerupse sărutul pentru a privi cum explorau degetele. Şi le înfăşură în jurul firelor ondulate.

– Atît de frumos, şopti el. Atît de moale şi de sexy.

Şi era numai începutul.

– La asta... te-ai gîndit... cînd ai pus... hamacul aici?

– Ştii cumva vreo întrebuinţare mai bună?

– Nu, spuse ea oftînd.

Mai înainte cu o jumătate de oră îi spusese:

– Condu-mă acasă.

Ea găsise că ideea era nebunească, dar cum nu prea voia ca acea noapte să se sfîrşească, fusese de acord. Îşi pusese cămaşa de noapte sfîşiată pe care el o luase de pe jos şi i-o aruncase. El îşi pusese pantalonii... şi nimic altceva, restul lucrurilor ducîndu-le în mînă. Se

furişaseră prin casă atenţi să nu scoale copiii şi ieşiseră pe uşa din spate. Nici unul din ei nu băgase de seamă înainte cît de tare scîrţîia.

Rîzînd şi simţindu-se minunat, ca nişte adolescenţi neastîmpăraţi, trecură în vîrful picioarelor prin iarba rece şi umedă spre casa lui. Pe drum se opriră de cîteva ori ca să se sărute şi să se mîngîie. Propusese să încerce hamacul pe care îl întinsese atît de bine între cei doi copaci. Elizabeth făcuse o glumă în legătură cu tot ce întindea el foarte bine, iar el izbucnise în rîs şi o îmbrăţişase spunîndu-i că era o adorabilă şi încîntătoare contradicţie.

Astfel încît acum stăteau amîndoi în hamac. Ar fi trebuit să le fie frig, dar nu le era. Elizabeth nu băga în seamă frigul, deşi cămaşa de noapte îi era strînsă în jurul mijlocului. Nu îi era frig, pentru că Thad era peste... şi în ea.

Descoperiră că arcurile tălpilor ei se potriveau perfect cu muşchii gambelor lui. Acolo şi le ţinea acum, cînd nu mai atingea pămîntul pentru a face hamacul să se legene. Mişcarea hamacului era leneşă, dar intensifica senzaţiile fiecăruia de o mie de ori.

– N-am ştiut că poţi... adică, a fost... Cum poţi să mai fii...

– Tare? întrebă el. Cum pot să fiu tare atîta timp?

– Da, spuse ea gemînd cînd el împinse mai tare. Nu duci lipsă de miracole.

– Nu duc lipsă de nimic, spuse el cu subînţeles şi zîmbi diabolic.

Ea rîse. Acea vibraţie delicioasă îl făcu să se înfioare de plăcere.

– Sîntem aici de... cît? Zece minute?

– Da, dar asta nu-i nimic, îi spuse el pe lîngă un sărut. Sînt tare de aproape două săptămîni.

– Cum?

– Din clipa cînd te-am luat de mijloc să te dau jos din copac. Capul n-a fost singurul lucru care era gata să-mi explodeze.

– Şi eu am fost tulburată. Chiar dacă te-ai purtat cu respectul cuvenit unei vecine văduve. Nu eraţi deloc furios ca în seara asta, cînd aproape că m-ai violat.

– Trebuie să recunosc că am fost furios. Ţi-am făcut vreun rău cumva?

– Nu, spuse ea, mişcată de îngrijorarea lui. Nu mi-a fost teamă că mi-ai face vreun rău. Dar n-am ştiut că poţi fi atît de agresiv.

– Numai cînd sînt grav provocat şi uşor beat.

– De ce ai fost grav provocat şi uşor beat?

– Pentru că nu suportam gîndul să faci aşa ceva cu Cavanaugh. Cu nimeni, în afară de mine.

Sinceritatea lui o dezarmă.

– Întotdeauna eşti atît de sincer?

– Absolut.

– Mă bucur că nu te ascunzi după degete. Admir atitudinea directă.

Ochii lui se întunecară stăpîniţi de o reînnoită dorinţă.

– Adevărat?

– Da.

– Adică, dacă vreau ceva, ai prefera să vin să-ţi cer direct în loc să o iau pe ocolite? întrebă el răguşit atingîndu-i buzele uşor cu ale sale.

Inima ei începu să bată şi mai tare de emoţie.

– Da.

– Lasă-ţi în jos cămaşa de noapte, şopti el.

Ea ezită numai o clipă, dar după aceea ridică încet mîna spre marginea elastică şi dantelată. Sînul i se ivea încet-încet, neted şi alb, pe măsură ce ea trăgea cămaşa în jos. Thad gemu cînd dantela trecu peste sfîrc întărindu-l şi mai mult. În cele din urmă, ieşi tot sînul şi ea dădu să îşi retragă mîna.

– Nu, las-o acolo. Chiar acolo. Ah, Doamne.

Uitîndu-se fix la mîna ei şi la mişcările leneşe ale degetelor, începu să îşi frece trupul încet într-al ei. Apoi nu chiar atît de încet. Rotaţiile se iuţiră şi şoldurile ei se ridicară pentru a le întîmpina, iar peste cîteva secunde totul se încheia într-o frenezie de explozii simultane.

Le luă mult timp pînă găsiră puterea de a

coborî din hamac şi de a se îndrepta spre uşa din spate a casei lui. Ţinînd uşa despărţitoare deschisă, el se aplecă pentru un ultim sărut îndelungat în timpul căruia limba lui se mişcă circular şi devastator în gura ei.

– Aş vrea să pot dormi cu tine, spuse el cînd se despărţiră, în sfîrşit.

– Şi eu.

– Lasă-mă.

– Nu vreau ca vecinii să te vadă ieşind pe furiş de la mine în zori. Sau să te vadă copiii cu mine în pat dimineaţa.

– Nu, bănuiesc că nu.

– Te rog să înţelegi, Thad.

– Înţeleg, spuse el luîndu-i mîna şi sărutîndu-i-o. Dar mă invit la micul dejun. La ce oră să vin?

9

Păreau destul de inocenţi cînd Matt şi Megan apărură somnoroşi în bucătărie găsindu-i împreună la masă şi privindu-se în ochi peste ceştile de cafea uitate.

– Thad a dormit aici?

Cu toate subterfugiile lor, acesta a fost primul lucru pe care l-a întrebat Matt. Spre uimirea copiilor, Thad şi mama lor au început să rîdă.

– Nu, n-am dormit aici, spuse el. Dar aşa vi se

pare. Mama voastră m-a invitat la micul dejun.

– Ciudat, am avut impresia că tu te-ai invitat, spuse Elizabeth printre dinţi, ridicîndu-se pentru a le umple paharele copiilor cu obişnuitul suc de portocale. El o plesni uşor peste şezut, ceea ce copiilor li se păru nemaipomenit de amuzant.

– Ţi-a spus Thad de baia lui Baby? întrebă Megan, iar Elizabeth clătină din cap. Ne-a lăsat să-i facem baie. Pisicilor nu le place apa, ştiai, mămico? Dar noi tot i-am făcut baie. A ieşit curată şi pufoasă, dar am făcut o mizerie teribilă.

– Thad ne-a ajutat să ştergem sau să... Cum ai spus, Thad? Cum era în armată?

– Să curăţaţi zona, spuse Thad.

– Aşa, am curăţat zona. Nu ţi-a spus, mămico?

– Nu, a uitat să-mi spună asta, zise ea aruncîndu-i o privire cu coada ochiului bărbatului căruia îi stătea atît de bine la masa ei.

– Din cîte îmi amintesc, am avut lucruri mai interesante de discutat, spuse el privind-o cu înţeles şi ea simţi că se încălzeşte subit.

– Şi ne-a lăsat să comandăm pizza la telefon de la cel care ţi le aduce acasă.

– Da, i-am spus lui Thad că tu ai spus că pizza asta e o porcărie.

– Dar el a spus că tu nu erai acasă şi el hotăra şi că îi place acel gen de pizza.

– Îl mai putem chema pe omul cu pizza,

mămico? N-a fost o porcărie, pe cuvînt.

Cu mîinile în şolduri, Elizabeth se uită la Thad.

– Îţi mulţumesc foarte mult. În cîteva ore ai stricat ani buni de îndoctrinare nutritivă.

El păru extrem de îngrijorat.

– Ce avem la micul dejun?

– Lapte bătut şi zer, răspunse ea în glumă şi copiii izbucniră în rîsete zgomotoase.

Thad îi supraveghe cînd puseră masa pentru a-i face să se potolească, în timp ce Elizabeth pregătea mîncarea.

– Hei, toată lumea trebuie să strîngă unde a mîncat, strigă el după copii cînd aceştia se îndreptară spre televizorul din salonaş, imediat după ce terminaseră de mîncat. Nu îl contraziseră aşa cum făceau de obicei cu Elizabeth, care îi urmări cu gura căscată cum se întoarseră şi, ascultători, îşi făcură curat în locurile unde mîncaseră, punînd vasele murdare în chiuvetă.

– Cum ai reuşit? îl întrebă ea.

– Cu mită, zise el scoţînd două pachete de gumă de mestecat din buzunarul cămăşii. Fără zahăr, îi spuse el lui Elizabeth înainte de a-i da cîte un pachet fiecărui copil.

Ei îi mulţumiră pe rînd, ceea ce o bucură foarte mult pe mama lor.

– Şi bucătăreasa ce primeşte?

– Bucătăreasa primeşte un sărut.

Megan şi Matt se opriră brusc în drumul lor spre uşă şi amîndoi se întoarseră în acelaşi timp pentru a vedea cum Thad îi cuprinde mijlocul mamei lor înclinînd capul într-o parte şi sărutînd-o pe gură.

– Thad o sărută pe mama! exclamă Megan.

– Grozav! făcu şi Matt.

Imediat ce Thad şi Elizabeth se despărţiră, copiii începură să ţopăie în jurul lor ca nişte indieni în jurul unui vagon de tren. Chiuiau, strigau şi îşi agitau braţele ameţitor. Uşuraţi şi încîntaţi de faptul că cei doi copii erau atît de entuziasmaţi de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, Thad şi Elizabeth începură să rîdă de figurile lor, ceea ce îi încurajă şi mai mult.

Ca de obicei, bucuria lui Matt scăpă de sub control. Cu cît Thad şi mama lui rîdeau mai tare, cu atît devenea mai agitat pînă cînd, făcînd o piruetă, se dezechilibră şi căzu peste dulapul cu porţelanuri. Toate vasele se clătinară. Un castron de lemn cu fructe se răsturnă. Merele şi portocalele se rostogoliră în toate direcţiile. O roşie căzu pe podea strivindu-se. Cîteva foi de hîrtie începură să plutească prin aer ca nişte fulgi de găină înainte de a atinge pămîntul una cîte una.

Matt încremeni şi îşi privi mama temător.

– N-am vrut.

– Prost mai eşti, spuse Megan, părînd deodată mai mare şi mult superioară.

Matt se lăsă în genunchi şi, ocolind murdăria făcută de roşie, adună foile pe care i le duse lui Elizabeth ca o ofertă de pace.

– Uite, mămico. Hîrtiile tale nu s-au murdărit. Nici n-am pus sos de pizza pe ele. Thad le-a dat la o parte de pe masă şi le-a pus pe dulap ca să nu se murdărească. A zis că s-ar putea să fie ceva important.

Elizabeth luă foile scrise de mînă de la fiul ei, care, după aceea, începu să se tîrască pe jos pentru a aduna fructele împrăştiate.

– Lasă-le, Matt, spuse ea cu o voce încordată ca o bucată de cauciuc întinsă la maximum. Curăţ eu mai tîrziu. Te rog să te duci sus cu Megan să vă faceţi paturile.

Cu acea capacitate de percepţie proprie copiilor, aceştia sesizară că atmosfera se schimbase radical şi nu din cauza boacănei lui Matt. Se petrecuse ceva ce depăşea puterea lor de pricepere; ceva ce făcuse ca faţa mamei lor să se transforme din îmbujorată şi zîmbitoare în palidă şi gravă. Buzele ei, care mai înainte rîseseră, acum erau strînse şi abia se mişcară cînd vorbi. Plecară amîndoi făcînd cît mai puţin zgomot posibil. Se temeau că plutea ceva periculos în aer şi nu voiau să fie ei cei care să

provoace declanşarea.

Elizabeth se îndreptă încet şi puse foile în ordine după numărul paginilor, înainte să se concentreze asupra cuvintelor scrise. Le cunoştea foarte bine, firește. Le scrisese cînd stătuse în cadă. Fiecáre frază îi era cunoscută.

Iată-l pe piratul ei, înalt şi periculos. Iat-o pe prizonieră tremurînd înaintea lui şi fără să aibă pe ea decît o cămaşă de noapte subţire. Răsfoi paginile. Da, iată şi partea unde el îi sfîşia cămaşa şi îi săruta sînul. Şi în paragraful acela, prizoniera, copleşită de farmecul lui masculin, începea să cedeze şi să se predea.

Aruncă foile pe masă şi se întoarse repede cu spatele. Încrucişîndu-şi braţele în jurul mijlocului, îşi frecă antebraţele, deşi în bucătărie era destul de cald pentru o dimineaţă de toamnă.

– Le-ai citit, nu?

– Ascultă, Elizabeth, eu...

Ea se răsuci brusc.

– Nu?

Thad oftă adînc.

– Da.

Ochii i se umplură de lacrimi. Acum rezultatele fierbinţi şi sărate ale umilinţei nu erau acolo, pentru ca, în clipa următoare, vederea să îi fie înceţoşată din cauza lor. Îşi acoperi buzele albe cu o mînă rece şi tremurătoare şi se întoarse iar

cu spatele spre el. Nu putea îndura să îl privească în faţă, din cauza stînjenelii ei, din cauza înşelătoriei lui. Nu ştia ce îi provoca mai multă durere.

Cu o voce înceată şi mîngîietoare ca a medicilor cînd dau o veste proastă familiei, el spuse atunci:

– La început nu mi-am dat seama ce era. Am crezut că ai lăsat vreo scrisoare neterminată. Dar cîteva cuvinte mi-au sărit în ochi.

Ea îl privi cu o expresie ironică.

– „Ţi-au sărit în ochi"? Nu poţi să găseşti altceva mai credibil?

El avu bunul simţ de a părea supărat.

– Nu ţi s-a întîmplat niciodată să răsfoieşti o carte într-o librărie şi, cînd anumite cuvinte ţi-au atras atenţia, să citeşti cîteva paragrafe? Şi, dacă e un fragment senzual, să continui să citeşti? Înainte să-ţi dai seama ai şi devorat cinci, şase pagini stînd acolo între rafturi. Dacă nu ţi s-a întîmplat niciodată, înseamnă că nu eşti normală.

– Acum nu e vorba despre mine, ci despre un pungaş viclean care m-a folosit în cel mai josnic, crud şi dezgustător mod posibil. Cum ai putut?

– Dar n-am făcut nimic împotriva voinţei tale.

Ea încleştă pumnii şi închise ochii strîns.

– Ştiam că o să iasă ceva oribil din toată povestea asta. N-ar fi trebuit niciodată s-o ascult

pe Lilah, să o las să mă convingă să fac aşa ceva.

El păru derutat.

– Lilah te-a convins să născoceşti povestea asta?

– S-o scriu. Îmi trimite fanteziile unui editor.

– Şi atunci de ce ţi-e atît de ruşine? Am citit-o şi cred că e foarte bună.

Ea deschise ochii şi îl privi cu duşmănie. Furia îi întunecase culoarea ochilor.

– Da, ai citit-o şi ai folosit-o în avantajul tău. De ce nu mi-oi fi dat seama ce se petrece cînd mi-ai sfîşiat cămaşa de noapte? Era un gest atît de necaracteristic ţie. Nu eşti deloc aşa.

– De unde ştii? o provocă el. N-am mai făcut niciodată dragoste şi eram destul de gelos, de furios şi de beat pentru a deveni puţin brutal.

Înaintă spre ea şi îşi coborî glasul la o şoaptă sexy.

– Şi ţi-a plăcut.

Ea se îndepărtă de el cu repulsie.

– Azi-noapte mi-ai spus că, după părerea ta, merit mai mult decît...

Nu putu să rostească vorbele.

– Se pare că după ce mi-ai citit fantezia, te-ai răzgîndit. Am devenit foarte bună. După ce-ai citit asta, spuse ea arătînd manuscrisul, trebuie să-ţi fi spus că tînjeam după un iubit în carne şi oase.

Sau ţi-ai imaginat că trebuie să am o mulţime? Nu cumva fantezia asta te-a transformat din Bunul Vecin Sam în Jean Lafitte, numai pentru că ai crezut că asta vreau?

– Nu. Nu a fost deloc aşa. Toată lumea are un alter ego, Elizabeth, probabil chiar mai multe. Al tău se vede în fantezii. Al meu s-a văzut azi-noapte. Nici măcar nu mă gîndeam la afurisita asta de fantezie cînd am venit în camera ta aseară.

– Ah, te rog, spuse ea cu o neîncredere sarcastică. Ai jucat exact ca acolo!

– Probabil fără să-mi dau seama. Eram un bărbat furios şi gelos care răspundeam femeii cu care voiam nespus de mult să mă culc. Lectura fanteziei tale m-a excitat, aşa este, dar m-a şi înnebunit. Îl vedeam pe Cavanaugh în rolul piratului. Tot ce ai descris atît de amănunţit, îmi imaginam că faci cu el.

– Ei bine, n-am făcut-o. Pentru că el nu e un prefăcut şi un mincinos...

Un alt gînd oribil îi trecu prin minte.

– Asta-i singura pe care ai citit-o?

El o privi cu o uimire prea profundă pentru a fi simulată.

– Nu e, nu-i aşa? Ai citit-o şi pe cea cu pilotul şi fata fermierului, nu? De aceea cînd ai venit şi te-am găsit bolnav...

Îşi duse mîinile la obrajii care ardeau, dîndu-şi seama abia în clipa aceea de toate implicaţiile. Interesul lui faţă de ea coincidea cu momentul cînd începuse să-şi scrie fanteziile. Întotdeauna aruncase ciornele.

– Ce-ai făcut, ai căutat prin gunoi ca o pisică vagaboandă, în fiecare dimineaţă, după materiale noi?

Cîte ciorne aruncase, oare? De cîte se bucurase el, oare, delectîndu-se cu fiecare paragraf erotic?

– Mă mir că ţi-a venit ideea cu hamacul. Despre asta n-am scris încă nici o fantezie.

El îşi propti mîinile în şolduri şi adoptă o atitudine arogantă şi furioasă. Lui Elizabeth nu îi plăcu deloc pentru că sugera că e incredibil de proastă şi iraţională.

– Habar n-am despre ce vorbeşti, spuse el. Ce-i chestia aia cu pilotul? Şi cu boala mea? Crezi că am înscenat o febră de treizeci şi nouă de grade?

– Nu m-ar mai mira nimic din partea ta, spuse ea adunînd toată animozitatea pe care o simţea pentru el în cuvinte. Pleacă din casa mea.

El scutură din cap în semn de refuz.

– Nu plec cît timp eşti furioasă. Nu pînă nu lămurim problema.

– E lămurită. Nu vreau să te mai văd absolut niciodată. Nu sînt sigură nici că voi suporta să locuieşti în casa de alături.

– Aşa, pur şi simplu? zise el pocnind din degete.

– Aşa, pur şi simplu.

– După noaptea trecută?

– Nimic din ce s-a întîmplat n-a fost real.

– Ba a fost cît se poate de real, spuse el rîzînd scurt. Şi semnele de pe trupul tău dovedesc asta.

Ea roşi amintindu-şi de vînătăile uşoare de pe sîni şi de pe pulpe pe care le văzuse cînd făcuse duş. Cu o oră în urmă, fusese încîntată de ele, echivalîndu-le cu semnătura unui artist pe capodopera sa. Acum îi era ruşine cînd se gîndea că gura lui le lăsase acolo.

– Uite ce e, Elizabeth, spuse el pierzîndu-şi răbdarea, nu te condamn pentru faptul că eşti supărată. Nu te condamn nici pentru că tragi concluzii greşite. Am citit ceva ce n-ar fi trebuit. Era ceva personal şi intim. Ţi-am violat intimitatea făcînd asta, dar, spuse el şi după o pauză emfatică adăugă: nu m-a făcut să-mi schimb părerea despre tine, ci să te găsesc mult mai fascinantă.

Ea arătă cu degetul spre foile de pe masă.

– Eu nu sînt fata răpită, aşa cum nici tu nu eşti

piratul. Ea e rodul imaginaţiei mele. E o nimeni. O pură născocire.

El îi respinse cuvintele clătinînd încet din cap.

– Eşti tu. Ea e ceea ce crezi tu în taină, ceea ce simţi în legătură cu sexualitatea, ceea ce simţi în legătură cu dragostea, ceea ce vrei în pat, dar nu ceri niciodată. Exact ca luna, care are o parte nevăzută, toţi avem o parte nevăzută, o parte neştiută de lume. Face parte din noi şi nu trebuie să ne fie ruşine.

O făcuse să se lipească de dulap. Ea scuturâ din cap cu încăpăţînare.

– Eu nu sînt aşa.

– Nu în exterior. În exterior eşti o doamnă din cap pînă în picioare. Nu-ţi dai seama că asta te face atît de atràgătoare şi de fascinantă? spuse el cu un ton mai moale, mai ademenitor. Elizabeth, de ce crezi că am dorit să dorm cu tine azi-noapte?

Vorbele lui despre îndrăgostitul de o femeie alături de care să îi placă să se trezească îi veniră în minte deodată. Nu îl credea. Nu avea să se mai facă de rîs din nou.

– Ca să continui să te foloseşti de mine pînă cînd, în cele din urmă, aveam să pricep.

Sprîncenele i se unirâ cînd se încruntă nerăbdător. Îşi propti mîinile de ambele părţi ale

şoldurilor ei şi se aplecă spre ea, silind-o să dea capul pe spate.

– Nu eşti furioasă pentru că am citit ce ai scris. Doar ai scris spre lectură. Eşti furioasă pentru că nu sînt un necunoscut şi tu nu eşti o anonimă. Acum îţi ştiu secretul. Acum ştiu că sub exteriorul acesta rece şi cuviincios arzi îngrozitor.

Cuvintele lui căzură ca nişte picături de apă pe o tigaie încinsă. Mîna lui Elizabeth îl plesni peste obraz.

Nici unuia nu îi venea să creadă că îl lovise. Ochii lui se îngustară periculos în timp ce se îndepărtă încet de ea şi se îndreptă. Se întîmplase de foarte puţine ori să îi pălmuiască pe copii şi după aceea plînsese mai tare ca ei. Copilul neastîmpărat din familie fusese Lilah, niciodată sora mai mare, care întotdeauna evitase orice ocazie de a fi lovită. Acum, însă, pălmuise un bărbat care o întrecea în greutate cu vreo treizeci de kilograme şi o domina ca înălţime.

Cu toate acestea, şocul loviriі lui nu îi domoli furia. Nu avea să îl ierte niciodată pentru felul îngrozitor în care o păcălise pentru a face dragoste cu el. Îi venea rău cînd se gîndea că tot ce îi spusese şi îi făcuse el venise, nu din inimă, ci din pură curiozitate.

Nu spuse nimic pentru a-l reţine cînd el se

întoarse şi porni furios spre uşă, aproape scoţînd-o din balamale cînd o deschise. De ce eşti atît de furios? ar fi vrut să-i strige. Căpătase mai mult decît meritase!

Dar nu scoase nici un sunet. Corzile vocale nu îi mai funcţionau. Erau prea încordate de emoţie. Se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun, puse capul pe masă şi se lăsă pradă unor suspine sfîşietoare.

Lucrurile nu se îmbunătăţiră cu timpul.

În următoarele cîteva zile, avu o dispoziţie îngrozitoare. Era atît de irascibilă cu copiii, încît aceştia contraatacau purtîndu-se tot mai rău. Într-o după-amiază îi surprinse jucîndu-se cu căţeii în hamacul lui Thad şi le strigă să intre imediat în casă. Ei o întrebară în cor de ce era nevoie să intre, dar ea nu putu să găsească un răspuns plauzibil. Au stat posomorîţi toată seara. Cînd Megan i-a spus că ar fi vrut să stea cu cineva simpatic, aşa ca Thad, Elizabeth a expediat-o în camera ei.

Lilah o sună să o întrebe cum fusese la întîlnirea cu Adam Cavanaugh. Elizabeth nu fu deloc politicoasă, dînd vina pe nedrept pe sora ei

pentru toate neplăcerile din ultima vreme.

– Doamne, spusese Lilah după cîteva încercări de a-şi binedispune sora. Eşti un pachet de nervi. O să te sun cînd o să te comporţi omeneşte.

Proasta dispoziţie o înstrăinase de toţi cei care existau în viaţa ei. Pentru un timp a fost foarte bine, căci nu avea chef să stea de vorbă cu nimeni. Îşi alimenta amărăciunea la fel cum o vrăjitoare îşi prepara licoarea, adăugînd picături de resentiment în fiecare zi, amestecînd şi privind cum fierbe.

Dar încetul cu încetul începu să îi displacă singurătatea mai mult decît compania altora. Ba chiar se bucură cînd îl văzu pe Adam Cavanaugh intrînd în magazin, tîrziu, într-o dimineaţă.

După ce i-a rostit numele de două ori, acesta începu să rîdă văzîndu-i expresia de uimire.

– Se pare că mereu te găsesc îngîndurată. Unde te duci cînd ne laşi pe toţi în urmă?

Ea încercă să îşi revină repede. Nu îl mai văzuse de cînd o condusese acasă sărutînd-o discret pe frunte. El nu profita de femei aşa cum făceau unii bărbaţi. Şi Thad, care îl acuzase pe Adam de a fi fost un playboy!

– Visatul cu ochii deschişi este un obicei prost pe care l-am căpătat în copilărie, îi spuse ea. Sînt o visătoare profesionistă. Sora mea mă chinuieşte

în privinţa asta.

Cînd o auzi pomenind de sora ei, el se încruntă.

– Ce mai face această soră nepoliticoasă a ta?

Nepoliticoasă, îşi spuse Elizabeth, gîndindu-se că ar fi fost timpul să încheie supărarea cu Lilah. Nu a fost vina lui Lilah că Thad Randolph a fost un necioplit.

– Luăm masa de prînz împreună? întrebă Adam smulgînd-o din şirul gîndurilor.

– Masa de prînz? Ah, nu, Adam, îţi mulţumesc. N-are cine să aibă grijă de magazin dacă plec. De obicei, mănînc aici dintr-un pacheţel.

– Închide pentru o oră. Te rog. M-am gîndit foarte mult la seara pe care am petrecut-o împreună, spuse el cu un ton misterios şi ochii îi scînteiau ciudat. Trebuie să discutăm ceva foarte important.

Peste o jumătate de oră, Elizabeth ciugulea din salata pe care o luase de la bufetul de după-amiază de la *Garden Room*. Adam şi cu ea se aflau la o masă, într-un colţ, unde doi pereţi din sticlă se intersectau oferind o privelişte minunată asupra oraşului.

– Ei bine?

– Nu ştiu, Adam. M-ai luat cu totul prin surprindere.

– Nu se poate să fii prea surprinsă de propunerea mea.

– Dar sînt, spuse ea ridicîndu-şi ochii albaştri, tulburaţi, spre ai lui, întrebători. Nu m-am gîndit niciodată să deschid un alt magazin. Acesta îmi ia destul timp şi energie.

– Îmi dau seama foarte bine, spuse el după ce sorbi puţin din apa rece ca gheaţa. M-am gîndit la situaţia ta. Îmi dau seama că o văduvă cu doi copii nu prea poate să facă afaceri şi să aibă magazine în cîteva oraşe deodată. Dar sînt convins că te-ai descurca.

Deşi ideea de a deschide alte cîteva magazine *Fantasy* o luase cu totul prin surprindere, era măgulită. În ciuda nenumăratelor rezerve, ideea aceea îi atingea o coardă ambiţioasă pe care ştiuse dintotdeauna că o posedă.

Aplecîndu-se înainte, Adam îşi accentuă punctul de vedere:

– *Fantasy* aduce cei mai mulţi bani, procentual vorbind, dintre toate magazinele cărora le-am închiriat spaţiu. Ceea ce mă impresionează. *Tu* mă impresionezi. Nu-ţi găsesc nici un cusur. În afară de visatul cu ochii deschişi, o tachină el. Ai deschis o piaţă unică. Cumperi intuitiv. Oamenii plătesc un preţ bun pentru o marfă de calitate. Iar studiile demografice arată că oamenii care stau la

hotelurile mele sînt obişnuiţi cu calitatea.

– Dar eu...

El ridică amîndouă mîinile pentru a o opri.

– Îţi rezerv un loc în holul noului hotel din Chicago. Şi, mai tîrziu, aş vrea să ai magazine şi în alte oraşe.

Continuă să îi înşire avantajele propunerii lui pînă cînd pe Elizabeth o apucă durerea de cap şi îl imploră să înceteze şi să îi lase timp de gîndire.

– De obicei, îmi trebuie ore întregi pentru a mă hotărî ce să mănînc la cină, îi spuse ea rîzînd. Sper că nu aştepţi un răspuns astăzi.

– Bineînţeles că nu. Mîine va fi foarte bine.

Ea păli şocată, dar apoi se relaxă dîndu-şi seama că glumea.

– Nu, nu aştept un răspuns imediat. Am timp. Cu cît o să te gîndeşti mai mult, cu atît ideea o să-ţi placă mai mult, spuse el încrezător.

Ajungînd în uşa magazinului, el îi spuse:

– Îţi voi trimite o propunere dactilografiată. Uită-te peste ea. Studiază cifrele. O să te sun peste o săptămînă-două să-mi dai răspunsul. Între timp, nu ezita să mă suni, dacă ai întrebări, spuse el scoţînd o carte de vizită din buzunarul hainei de la costum. Numărul ăsta e direct. Foloseşte-l.

Ca de obicei, Adam o lăsă fără suflare şi sleită

de puteri. Îl invidia pentru încrederea în sine şi siguranţa cu care trecea prin viaţă. Părea să ştie exact ce vrea şi nu lăsa nimic să îi stea în cale. Ar fi vrut să fie şi ea la fel. Dorea să rămînă în stadiul în care se afla sau să se extindă?

Dumnezeule, ce ştia ea, o văduvă cu doi copii şi o inimă zdrobită, despre afaceri pe scară largă?

„O inimă zdrobită"?

Gîndurile îi rămaseră încremenite. Cînd cineva se împiedică de ceva, se întoarce de obicei să vadă de ce anume s-a împiedicat. „O inimă zdrobită". Da, astea erau. Cele trei cuvinte se aşezaseră în calea gîndurilor ei şi nu le mai lăsau să-şi continue drumul.

Inima ei era, într-adevăr, zdrobită. Era îndrăgostită de Thad Randolph. Iar el o dorea numai trupeşte, exact aşa cum făcuse cu toate celelalte femei cu care se culcase.

Cum se putea gîndi ea să-şi extindă afacerile sau ce să facă de mîncare pentru cină sau la orice altceva, cînd nu îşi clarifica sentimentele faţă de el? Nu ar fi trebuit să existe nimic de clarificat. Sentimentele ei ar fi trebuit să fie albe sau negre, în loc de griul acela infernal. Nu îşi putea da seama nici măcar cînd exact i se transformase furia în amărăciune şi supărarea în disperare.

Înghiţi o aspirină să îi treacă durerea de cap.

Era puţin mai bine dispusă cînd se întoarse acasă şi văzu maşina lui Lilah parcată pe alee. Intră şi îşi găsi sora punînd îngheţată în castronele pentru Matt şi Megan.

– Doamna Alder a plecat şi mătuşa Lilah a spus că putem să mîncăm îngheţată, îi raportă Matt cu importanţă.

De asemenea, stătea în genunchi pe scaun, ceea ce iar nu avea voie.

– Înainte de masă? întrebă Elizabeth supărată.

– Ştii, întotdeauna m-am întrebat de ce a instituit mama o asemenea regulă, spuse Lilah, gesticulînd cu lingura de îngheţată spre soră-sa. Ce importanţă are dacă mănînci desertul înainte sau după masă?

– Eşti îngrozitoare, spuse Elizabeth îndreptîndu-se spre sora ei care lingea lingura, un obicei urît de care încercase să îşi dezveţe copiii.

– Zîmbetul ăsta vag înseamnă că am fost iertată de orice păcat?

Elizabeth o îmbrăţişă. Niciodată nu putuse să stea prea multă vreme departe de Lilah.

– Eşti iertată.

– Slavă Domnului! Deja îi invitasem pe copii la masă în oraş. Ar fi fost una teribil de lungă dacă nu mi-ai fi vorbit. De fapt, ce-am făcut?

– N-ai făcut nimic. Cu ce ocazie ne inviţi la cină?

– Cu ocazia asta.

Lilah arătă spre un plic pe care Elizabeth încă nu îl observase. Recunoscu, însă, antetul.

– Ăsta-i... asta... Nu se poate!

– Ba se poate. În plicul ăsta, pe care mi-am permis să-l deschid, se află o scrisoare de acceptare a celor două fantezii pentru a fi publicate în cartea lor şi un cec de cinci sute de dolari. Nu e minunat?

– E extraordinar! strigă Elizabeth. Acum copiii vor putea avea haine şi ghete noi şi n-o să mai fie nevoie să mîncăm ton toată iarna. A mai rămas îngheţată şi pentru mine?

– Acum ştiu sigur că am fost iertată, spuse Lilah rîzînd.

Cînd terminară de mîncat îngheţata, copiii se duseră sus să se îmbrace.

– Diseară, după ce se vor culca copiii, vom sărbători ca între adulţi, zise Lilah. E o sticlă de şampanie în frigider.

– Sună nemaipomenit.

Lilah îşi privi sora îndeaproape. După expresia

lui Elizabeth, nimic nu era „nemaipomenit".

– Ai de gînd să-mi spui sau trebuie să aştept tabăra de vară? Atunci mi-ai dezvăluit marele secret că ţi-a venit ciclul.

– Ce să-ţi spun?

– Orice a făcut să-ţi dispară bucuria că fanteziile vor fi publicate, orice face să ai expresia asta supărată. Orice face să ai cearcăne.

– N-am ştiut că arăt atît de groaznic.

– Ca mama contelui Dracula, după ce s-a golit banca de sînge. Ce s-a-ntîmplat cu tine? Asta ar trebui să fie o sărbătorire.

Elizabeth îi povesti despre prînzul luat cu Adam Cavanaugh şi despre ideea lui de a avea cîte un *Fantasy* în holul fiecărui hotel al său.

– Sună extraordinar, Lizzie! Care-i problema? Alta în afară de aceea că va trebui să ai de-a face cu el?

– Problemele ar fi prea multe ca să le-nşir acum, Lilah. Nu pot să-mi fac valiza şi să colind din oraş în oraş aşa, pur şi simplu. Am prea multe responsabilităţi aici.

– Copiii s-ar descurca poate mai bine dacă i-ai mai lăsa din cînd în cînd.

– Şi banii? Nu mă pricep absolut deloc la afaceri de anvergură. Îţi dai seama ce investiţie ar trebui să fac?

– Ai spus că s-a oferit să-ţi dea un împrumut. Nu te gîndi la investiţii, ci la profit, spuse Lilah, cu ochi sclipitori. Mă mir că nu te grăbeşti să pui mîna pe ocazia asta.

Elizabeth îşi frecă fruntea. Aspirina nu îi fusese prea mult de folos.

– Nu ştiu, Lilah.

Aceasta îi luă mîna şi i-o puse pe masă.

– Nehotărîrea ta e în legătură cumva cu un anume vecin al tău?

Elizabeth îşi privi repede sora.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Lizzie, spuse Lilah cu un uşor ton de reproş, copiii mi-au spus despre incidentul cu Matt. Castronul cu fructe. „Foile mamei care au zburat peste tot".

– Ah.

– Mi-au mai spus şi că ai fost „foarte furioasă" că le-a citit Thad, continuă Lilah şi îşi înmuie glasul şi mai mult. Pînă şi eu pot să-mi dau seama ce scria în paginile alea. Era una din fanteziile tale, nu?

– Da, spuse Elizabeth, sfîrşită.

– Şi tu te-ai simţit stînjenită.

– Îngrozită.

– Aşa că-l eviţi.

– Ca pe ciumă. Nu pot să dau ochii cu el,

Lilah.

– Numai pentru că a citit o fantezie? Dar e ridicol, spuse Lilah, care văzu expresia de vinovăţie de pe chipul surorii ei, căci Elizabeth nu îşi putea ascunde niciodată sentimentele. Nu, nu, nu numai pentru că a citit-o. A citit-o şi a aplicat-o în realitate, nu?

– Eh, într-un fel, mărturisi Elizabeth.

– Norocoaso.

Elizabeth era uluită.

– Norocoasă? Lilah, am fost umilită.

Lilah făcu ochii mari şi şopti:

– Are vreo altă obligaţie?

– Ah, nu! N-are nici o... Nu înţelegi? A acţionat exact ca în fantezie, numai pentru că s-a gîndit că asta voiam.

– Mor de curiozitate să ştiu toate amănuntele, dar bineînţeles că tu n-o să-mi spui în vecii vecilor, nici chiar dacă am merge în tabăra de vară. Nu pot să spun decît că, dacă mă voi îndrăgosti vreodată – şi, da, cred că eşti îndrăgostită de el – voi cumpăra toate manualele de sex existente pe piaţă. Voi sublinia toate părţile bune şi voi însemna toate ilustraţiile care îmi vor plăcea, după care i le voi da tipului şi-i voi spune: „Hei, Charlie, sînt prea ruşinoasă ca să discut cu tine toate dorinţele mele secrete, dar aş fi

încîntată dacă mi-ai face tot ce apare în paginile astea însemnate". Dacă Thad şi-a folosit cum trebuie cunoştinţele în legătură cu inima, mintea şi libido-ul tău, aş spune că valorează aur. Şi dacă te consolează într- un fel, n-am văzut un tip mai îndrăgostit în viaţa mea.

Elizabeth îşi ridică privirea, implorînd să fie convinsă.

– De unde ştii?

– Foarte simplu. Se vedea de la o poştă că e gelos pe Cavanaugh. Era evident pentru mine, care nici măcar nu-l cunosc. Uite, zise ea ridicîndu-se, mă duc pînă sus să văd ce fac copiii, iar tu stai aici şi gîndeşte-te bine ce vrei să faci cu restul vieţii tale. Propunerea lui Cavanaugh sună ca un vis care devine realitate, o adevărată fantezie. Pe de altă parte, domnul Randolph este fantastic el însuşi. Şi mai aproape de casă.

Elizabeth rămase singură la masa din bucătărie întrebîndu-se ce voia. Dacă ar fi trebuit să aleagă ceva atunci, pe moment, ce-ar fi ales?

Răspunsul era simplu. Îl voia pe Thad.

Fusese mai mult stînjenită decît furioasă că îi citise fantezia. Acum recunoştea acest lucru. Şi nici nu îl bănuise cu adevărat că ar fi scormonit prin gunoi după manuscrisele aruncate de ea. Era prea deschis ca să poată face aşa ceva.

Sigur, citise fantezia aceea, dar, aşa cum spusese şi el, îi fusese foarte uşor. După ce ar fi descoperit cîteva cuvinte-cheie, nimeni n-ar fi rezistat tentaţiei.

Da, folosise ceea ce aflase în avantajul său, dar era, oare, ceva chiar atît de rău în'asta? Lilah nu era de părere că ar fi fost. Ea credea că este o comoară pentru că a folosit totul cu pricepere.

Dacă stătea să se gîndească mai bine, cîţi bărbaţi ţineau atît de mult la o femeie, încît să îi împlinească fanteziile? Bărbaţi atît de sensibili erau foarte puţini, în timp ce genul ţac-pac-mulţumesc-doamnă erau o mulţime. Se abţinuse, aşteptînd răbdător ca ea să ajungă la orgasm înaintea lui. Şi nu-i plăcuse, oare, aşteptarea? Ar fi trebuit să-i mulţumească pentru faptul că fusese un amant atît de atent. În schimb, ea îl pălmuise.

Urcînd scările, îi întîlni pe cei trei coborînd cu zgomot.

– Sîntem gata, dar tu te-ndrepţi într-o direcţie greşită.

Cu răsuflarea tăiată, Elizabeth spuse:

– Lilah, te superi extraordinar de mult dacă nu vin la cină cu tine?

– Ah, mămico.

– Vreau să mergem cu mătuşa Lilah. Ne-a invitat...

– Puteţi să vă duceţi, le spuse Elizabeth repede copiilor. Dacă mătuşa Lilah nu se supără să vă ia singură.

– Nu, dacă e pentru o cauză foarte bună, puse Lilah, uitîndu-se în ochii surorii ei, care erau cu cîţiva waţi mai sclipitori decît cu un sfert de oră mai devreme.

– Este.

Lilah zîmbi.

– Nu, nu mă supăr deloc să merg numai cu ei. Haideţi, copii.

Trecură pe lîngă ea şi ieşiră repede de teamă ca planurile să nu i se schimbe din nou.

– Lilah, nu cred că voi mai scrie vreo fantezie, aşa că nu-mi cere s-o fac, te rog.

– De ce?

– Dau dovadă de slăbiciune şi sînt egoiste. E timpul să încetez să mai visez la cineva care face dragoste cu mine şi să... să fac dragoste cu cineva. E o mare diferenţă, să ştii.

– Nu ştiu, dar văd că tu eşti convinsă.

– Într-o zi o să ştii şi tu.

Lilah păru neîncrezătoare, dar apoi zîmbi uşor.

– Fii fericită cu el, Lizzie. Meriţi, spuse ea. Sînt o optimistă. I-am invitat pe copii să-şi petreacă noaptea la mine şi sînt deja pregătiţi, adăugă ea şi, rîzînd, îi urmă pe copii afară.

Elizabeth aşteptă pînă se închise uşa şi apoi fugi în baie unde dădu drumul apei în cadă. În timp ce aceasta se umplea, ea deschise dulapul şi îl cercetă cu mare atenţie.

Peste douăzeci de minute era gata. În drum prin bucătărie luă sticla de şampanie adusă de Lilah şi ieşi pe uşa din spate.

El se uita la televizor pe veranda închisă. Ea bătu la uşă şi îi văzu expresia de uimire încîntată, dar o mască, însă, cu grijă, şi, venind agale, supărător de încet, îi deschise. Spre deosebire de data trecută, lăsă nepoliticos volumul televizorului tare. Dar nu spuse nimic.

– Pot să intru? întrebă ea şi el se dădu într-o parte.

Pe verandă era cald şi aerul avea mirosul lui, ca şi puloverul de lînă pe care îl avea peste blugi, ca şi colonia lui. Îl privi umezindu-şi buzele.

– Îmi pare rău că te-am pălmuit, dar am fost îngrozitor de provocată, altfel n-aş fi putut să fac aşa ceva.

Se opri să îşi tragă răsuflarea. Spre deosebire de sora ei, ea nu era impulsivă. Nu ştia cum să fie astfel. Dacă nu reuşea?

– M-am... m-am gîndit la asta cîteva zile şi mi-am dat seama că acuzaţiile mele au fost ridicole. Ştiu că n-ai scormonit prin gunoi şi nici...

– Elizabeth, ce cauţi aici? Vrei să-ţi împlinesc vreo altă fantezie?

Merita aşa ceva. Aşa că îl lăsă s-o facă. Numai de data asta. În loc să fie ofensată, îşi ridică privirea spre el şi zîmbetul îi fu la fel de seducător ca şoapta.

– Nu, vreau să le împlinesc eu pe ale tale.

10

– Şi eu care întotdeauna am crezut că eşti o fată drăguţă.

Elizabeth încetă să îi mai muşte uşor bicepşii şi îi aruncă un zîmbet felin.

– Ţi-am dovedit că te-ai înşelat, nu?

Istovit, Thad oftă.

– Şi încă cum.

Ea îşi puse capul pe umărul lui.

– De fapt, a trebuit să-mi adun tot curajul pentru a traversa curţile doar în pantofi cu toc, impermeabil şi cu mîndria pe mînecă. Cred că mi-am adunat tot curajul din ziua cînd m-am născut.

Hohotul de rîs îi zgudui pieptul gol pe care ea îl mîngîia leneşă cu vîrful degetelor.

– M-am simţit ca lovit de un tanc cînd ţi-am desfăcut cordonul impermeabilului.

– Stupefiat n-ar fi puţin spus.

El îşi întoarse capul pentru a o privi.

– Nu eram sigur că eşti reală.

– Sînt.

El se rostogoli apoi ţintuind-o dedesubt.

– Cît de bine ştiu asta. Acum, spuse el sărutînd-o profund, fiind mulţumit să îşi dea seama că nu erau chiar atît de istoviţi cum crezuseră. Bărbăţia lui era deja tare datorită dorinţei reînviate şi zgomotul ca un tors care se auzea în gîtul ei era foarte încurajator.

– Aproape că mi-a stat inima în loc cînd mi-ai desfăcut fermoarul, şopti el răguşit. Şi unde ai învăţat chestia aia cu şampania?

– Am născocit-o.

– Sînt convins, zise el zîmbind.

– Ţi-am spus că vreau să-ţi împlinesc fanteziile.

– Le-ai şi întrecut, spuse el luîndu-i sînii în

mîini şi sărutîndu-i pe rînd. Îţi stătea atît de bine în costum.

– Atunci de ce nu m-ai lăsat să-l port mai mult?

– Pentru că a fost mai plăcut să te privesc cum îl scoţi.

– Să urmăreşti cum l-am scos amîndoi.

– Se părea că aveai nevoie de ceva ajutor cu închizătorile alea, spuse el adulmecîndu-i ceafa.

Gemînd, ea se feri de sărutările lui, ştiind că, înainte de a mai face dragoste din nou, trebuiau spuse unele lucruri.

– Thad?

– Hmm?

– O să te căsătoreşti cu mine, nu-i aşa?

El îşi înălţă capul şi îi privi chipul îngrijorat.

– Nu ştiu sigur. Cît de bună bucătăreasă eşti? spuse el şi cînd ea îl ciupi de fese, ţipă. Au! Bine, bine, mă căsătoresc cu tine, zise el, după care rîse şi o strînse în braţe. Să fii convinsă că mă voi căsători cu tine. Ştiind ce imaginaţie ai, crezi că te-aş lăsa de capul tău printre bărbaţi? Mai ales cu *Fanta C* pe plăcuţa maşinii.

– N-aş fi făcut niciodată ce-am făcut în seara asta, n-aş fi venit aici nici moartă, dacă n-aş fi fost teribil de îndrăgostită de tine.

Seriozitatea cu care spusese acele cuvinte îl

trezi din euforie.

Îi mîngîie obrazul cu tandreţe.

– Dacă n-ai fi luat tu iniţiativa, aş fi luat-o eu. Mi-aş fi îndepărtat furia, mi-aş fi înghiţit mîndria şi aş fi venit după tine. Pentru că te doream atît de mult. Şi nu numai în patul meu, deşi arăţi extraordinar în el.

Îi privi goliciunea netedă, care se completa perfect cu a lui.

– Dar te doresc în viaţa mea, Elizabeth.

– Şi Matt şi Megan?

– Tot pachetul.

– Nu eşti obişnuit cu zarva lor. Nu ştii cît de enervant...

O făcu să tacă.

– O să învăţ să fiu tată şi vreau să învăţ să fiu unul bun. Acum taci şi lasă-mă să-ţi spun cît de mult te iubesc.

Ea îl ascultă şi tăcu.

– Te iubesc, Elizabeth, spuse el trecîndu-i degetele prin păr. Trebuie să recunosc că a fost dorinţă trupească la prima vedere. Aş fi vrut să fac dragoste cu tine cel puţin de o mie de ori înainte să mă opresc.

Zîmbetul lui masculin îi dădu fiori.

– Pe urmă am început să te cunosc şi mi-am dat seama ce fel de femeie eşti. Ah, aş vrea să

fiu în trupul tău tot timpul. Dar aş vrea să fiu şi în capul şi în sufletul tău. Am fost un cinic care nu credea că există asemenea lucruri cum ar fi dragostea. Dar există. Am fost cu capul în nori chiar din ziua cînd ai rămas în copac şi m-am simţit onorat să-ţi desprind juponul.

– În fanteziile mele ştiam totul despre dragoste, spuse ea atingîndu-i buzele cu dragoste. Dar nu mă aşteptam să o găsesc chiar în curtea mea. N-am nevoie să-mi extind afacerile pentru a găsi o nouă provocare. Fiecare zi de iubire pentru tine va...

– Hei, ia stai puţin. Ce este cu extinderea afacerilor?

– Nimic. Nu mai contează acum. Adam m-a invitat azi la masă şi mi-a făcut o ofertă.

– Ce fel de ofertă?

– Thad, ţi-am mai spus, nu mai contează acum. Mă căsătoresc cu tine.

– Ce fel de ofertă? repetă el cu încăpăţînare.

Ea îi spuse atunci pe scurt de propunerea lui Adam.

– Dar bineînţeles că acum va trebui să-l refuz.

– De ce?

Ea îl privi uimită şi rîse scurt.

– De ce? Pentru că nu pot fi şi soţie, şi mamă,

şi patroana unui lanţ de magazine *Fantasy*, în acelaşi timp.

El îşi propti capul în mînă.

– De ce nu? Eu voi fi şi soţ şi tată şi îmi voi vedea şi de afaceri, în acelaşi timp. Dacă eu am o profesie, tu de ce să nu ai? Dacă vrei una, asta e.

Ea încercă să vorbească de cîteva ori, dar cuvintele îi vuiau prin minte atît de iute încît nu putea formula o frază coerentă. În cele din urmă, zîmbind cu timiditate, spuse:

– Ar fi o ocazie extraordinară, cum nu ţi se oferă în fiecare zi.

– Atunci nu o refuza, spuse el sărutînd-o. Ai binecuvîntarea mea.

– O să mă mai gîndesc, dar trebuie să recunosc că ideea mi se pare din ce în ce mai atrăgătoare.

Îi răsuci cîteva fire de păr de pe piept pe deget şi îl privi pe sub gene.

– Dar Adam? Voi petrece foarte mult timp cu el. Nu mai eşti gelos pe el?

– Nu. Nu în braţele lui ai stat cu puţin timp în urmă. Şi nu el culegea şampanie de pe sfîrcurile tale. Şi gura ta moale şi fierbinte nu s-a strîns în jurul...

Ea îi astupă gura cu palma.

– Ai spus destul.

El zîmbi.

– Şi, în plus, nu pot să fiu prea furios pe el. Individul mi-a adus o avere.

Ea îşi înclină capul, întrebătoare.

– Fiecare picătură de beton din hotelul *Cavanaugh* a fost furnizată de *Randolph Concrete Company*. N-ai ştiut?

Ea scuturã din cap.

– Cred că nici Cavanaugh însuşi nu ştie, din moment ce am lucrat prin contractorul primar. Dar, ca răspuns la întrebarea ta, nu, nu mai sînt gelos pe el. Nu-l pot condamna că s-a simţit atras de tine.

Ea roşi de plăcere.

– Niciodată nu a existat o atracţie sexuală între noi. Mă place. Îl plac. Dar n-aş putea iubi niciodată un bărbat ca el. Prea se gîndeşte numai la un singur lucru. E prea stăpînit de ambiţie.

Thad se rostogoli pe spate şi îşi puse mîinile sub cap.

– Ce fel de bărbat ai putea iubi?

Îngîmfarea şi mulţumirea lui de sine îi erau dragi. Se urcă deasupra lui întinzîndu-se. Avu plăcerea de a-i vedea ochii înflăcărîndu-i-se de pasiune.

– Unul exact ca tine, spuse ea sărutîndu-i uşor

buzele şi murmurînd: Cel care a coborît din fanteziile mele.

SFÎRŞIT

Ea are de ales: să rămînă legată în continuare de amintirile ei, sau să uite trecutul şi să mai încerce o dată să iubească.

Cîştigătoare a tuturor marilor premii literare, **Sandra Brown** este un talent de excepţie, fiind o autoare ale cărei romane, aproape toate, au figurat pe lista de bestseller-uri a ziarului New York Times.

Este povestea de dragoste a unei femei, prinsă între carieră, copii şi imboldurile inimii ei pasionate.

"Romanele de dragoste ale **Sandrei Brown**, minunat scrise, combină emoţii tandre, de neuitat, cu o senzualitate captivantă."
Rave Reviews

BESTSELLER

ISBN 973-95056-0-6

Lei 1250